

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SILVERCREST ACADEMY

DESTINED SHADOWS

KC KEAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KADERİN GÖLGELERİ

KC KEAN

TELİF HAKKI © 2023 KC KEAN

www.authorkckean.com

Featherstone Publishing Ltd tarafından
yayınlanmıştır

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili veya sponsorlu değildir.

Kapak Tasarımcısı - Dark Imaginarium Sanat

Editörü - Encompass Editing Service

Düzeltilen - Sassi Edits

İÇİNDEKİLER

1. [Raven](#)
2. [Brax](#)
3. [Raven](#)
4. [Raven](#)
5. [Raven](#)
6. [Eldon](#)
7. [Raven](#)
8. [Raven](#)
9. [Raven](#)
10. [Raven](#)
11. [Creed](#)
12. [Eldon](#)
13. [Raven](#)
14. [Eldon](#)
15. [Zane](#)
16. [Raven](#)
17. [Brax](#)
18. [Raven](#)
19. [Brax](#)
20. [Raven](#)
21. [Zane](#)
22. [Raven](#)
23. [Raven](#)
24. [Creed](#)
25. [Raven](#)
26. [Raven](#)
27. [Raven](#)
28. [Raven](#)
29. [Zane](#)
30. [Raven](#)
31. [Creed](#)
32. [Raven](#)

33. [Raven](#)

34. [Raven](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında KC](#)

[KEAN'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

Nan'a,

Seni seviyorum, şimdi ve sonsuza kadar.

*Kimse senden daha güçlü değil, kimse senden daha sert savaşıyor, kimse
senden daha şiddetle sevmiyor.*

Sen benim idolüm, kraliçem, her şeyimsin.

*Seni tanımak ve sevmek bir lütuf, senin tarafından sevilme kelimelerle
anlatılamaz.*

Savaşmaya devam et kraliçemiz, biz senin yanındayız.

Prensesin

O zamanlar senin sakladığın sırları bilmiyor olabilirdim, ama gözlerindeki korkunun gerçek olduğunu biliyordum. Eğer kendi çocuklarımın gözlerinde bunu görseydim, bu dünyayı paramparça ederdim. - Rhys Wylder

BİR

RAVEN

Karanlık beni yutuyor, damarlarımı sarıyor, kalbimi deliyor ve bana inanmaya cesaret edemediğim bir etiket yapıştırıyor. Bükülmüş, yırtılmış ve inkâr içinde oturuyorum, kollarımı bükülmüş bacaklarımın etrafına sıkıca dolayarak odanın köşesinde hafifçe sallanıyorum.

Görüşüm bulanık, gördüğüm her şey siyah, beyaz ve gri tonlarında. *O* hariç her şey.

Bakamıyorum, gözlerimi kamaştırıyor.

O kör edici.

Kirli ellerime bakarak, parmak izlerimin her kıvrımına ve çıkıntısına kazınmış kiri izliyorum. Boğazım çığlık attığımdan yanıyor ve göğsüm tüm vücudumu sarsan hıçkırıklardan ağrıyor, beni sessiz ve insanlarla dolu bir odada kendimi dışlanmış hissettiriyor.

Cesetler yerde dağınık halde duruyor, sağlık görevlileri içeri girip onları tek tek götürüyor. Finn. Gitti. Düşmanlar. Gitti.

Duman izleri, daha önce uyandığım ofisin her santimetresini kaplamış ve ben hala buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum. Başım zonkluyor, bir şeyin beni bayılttığını hatırlatıyor. Bu odadan önceki son hatıram, kulenin çökmesiydi. Ondan sonrası, burada uyanana kadar her şey karanlıktı. Katliamın içinde boğulmuş.

Dizlerimi sıkıca kavradım ve tırnaklarım bacaklarıma batarak beni biraz sakinleştirdi.

Her şey bulanık. Kaosun içinde uyandığımı hatırlıyorum, Creed, Zane, Eldon ve Brax'ın, ittikçe daha da güçlenen çılgın, yüzsüz pisliklerle savaşmasını dehşetle izliyordum, ta ki benim griffin ailesi Ari gelip bizi kurtarana kadar. Öyle olduğunu hissediyorum, ama şu anda kendi nefesime bile güvenemiyorum, düşüncelerime ve duygularıma da güvenemiyorum.

Onu gördüğümde - Brax'ı - yaralı, incinmiş, tepkisiz. Onun yanına diz çöktüğümde, kılıcı yoktu. *O* gitmişti. Artık çok geçti.

Ta ki öyle olmadığı anlaşılan kadar.

Biri kahverengi. Biri yeşil.

Bir kahverengi. Bir yeşil.

Gözlerimi sıkıca kapatınca bu iki renk göz kapaklarımdan arkasında titriyor. Beni tüketen acı, artçı dalgalar halinde hala damarlarımdan geçiyor. O kadar işkence çektiğimi hatırlatan tek şey, onun şu anda...

Gözlerimi açtığımda, odanın diğer ucunda bir sağlık görevlisinin kanla kaplı yarasına müdahale ettiğini görüyorum. Tüm gri gölgeler kayboluyor ve etrafında kehribar rengi bir aura parlıyor. Kafamı sallıyorum ve aura kayboluyor, gözlerim onun gözlerine odaklanıyor.

Biri kahverengi. Biri yeşil.

Nefesim kesildi, hiçbir şeyi sindiremedim ve zihnimde kabul etmekten korktuğum gerçeklikten dikkatimi başka yöne çekmek için hızla başka bir yere baktım.

Daha önce uyandığım büyük masaya yaslanmış olan Creed ile göz göze geliyorum. Önündeki sağlık görevlisi onun oniks gözlerine bakmaya çalışıyor, ama onun gözleri bana odaklanmış durumda. O benim bildiğim şeyi biliyor, benim söyleyemediğim veya itiraf edemediğim şeyi. Ama onu okuyamadım. Düşüncelerinin tiksinti ile dolu olup olmadığını, beni kendi çıkarları için kullanmak üzere bir sonraki hamlesini hesaplayıp hesaplamadığını veya...

Hayır, Raven. O değil, onlar değil. Onlar yapmaz... yapmazlar, değil mi?

Yavaşça gözlerimi kırıştırarak, kapının yanında duran ve sağlık görevlilerinden birinin Finn'in cansız bedenini örtmesine yardım eden Zane'e bakıyorum. Boyun ve omuzlarındaki kaslar gergin, aksi takdirde rahat tavırlarının altında yatan gerginliği ortaya çıkarıyor. Creed gibi bana bakmıyor ve bunu sevip sevmediğime karar veremiyorum.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak, muhtemelen üzerime daha fazla kir bulaştırarak, Eldon'un Brax'ın yanına eğildiğini görüyorum. Arkadaşının omzunu tutarak, onun gerçekten önünde durduğunu teyit ediyor ve bir başka acı ve kafa karışıklığı dalgası vücudumu sarıyor.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Eldon Brax'a tutunmaya devam ederken omzunun üzerinden bana bakıyor. Çenesi bir yandan diğer yana hareket ediyor, zihni aşırı hızda çalışıyor ve belirsizlik yine beni kaplıyor. Ne yaptığımı biliyor, istemediğim bir şeydi... kasıtlı değildi, sanmıyorum.

Bunu değiştirir miydim? Brax şu anda burada ve nefes alıyorken hayır, ama ben hayalperest değilim. Hayat asla eskisi gibi olmayacak. İnsanlar yaptıklarını, yapabileceklerini öğrendiklerinde olmaz.

Söyle, Raven.

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum, bakışlarımı indirirken dilimde bakır tadı hissediyorum.

Nekromansi.

Diriliş, Monarşi'nin yasalarına aykırıdır. Ve Silvercrest'te teşvik edilmeyen tek konu... necromancy.

Creed'in sözleri zihnimde parıldıyor. Ellerimi yukarı kaldırıp, onlara hayretle bakıyorum. Bu mümkün değil. Bunu ellerimle, dokunuşumla, her ne haltsa, ben yapmış olamam. Ama kanıt, benden sadece birkaç santim uzakta duruyor.

"Hanımefendi, birinin sizi muayene etmesine hazır mısınız?"

Omzuma bir el konduğunda irkildim. Şaşkınlıkla, yüzünde yumuşak bir gülümseme olan adama baktım. Bakışlarında endişe belirgindi, ama onun yakınlığı bana hiç rahatlık vermedi.

"Şu an için iyi, dostum. Sadece biraz alana ihtiyacı var." Zane, sağlık görevlisiyle benim aramda dururken adamın elini tutar. Sağlık görevlisi geri çekilip odanın içinde dolaşırken başını sallar ve ben de Zane'e sanki o lanet ayı asmış gibi bakarım.

Parmakları seğirmesine rağmen bana dokunmadan yanımda çömelir. Şu anda zor bir insanmışım gibi hissetmekten nefret ediyorum, sanki o benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyormuş gibi. Ya da belki de biliyor. Sadece onun bunu yapmak zorunda kalmasından hoşlanmıyorum.

"Hey, Dove," diye fısıldadı, gözleri yumuşarken sözleri göğsümü ısıttı. İster istemez, ela gözleri ruhuma bakıyordu.

"Hey," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, dilimin ucunda bir duygu kabarcığı oluşuyor, onu geri çekerek boğazımı yalayıp geçiyor. Ama o her şeyi fark ediyor. Gözlerindeki kırıksıklıklardan bunu görebiliyorum.

Başımı eğip, kaçmaya çalıştığına emin olduğum hıçkırığı yutuyorum, ona tekrar bakmadan önce kendimi toplamak için zaman ayırıyorum. Aramızdaki gerginliği kırmak için biraz mizah katmaya çalışıyorum, ama dudaklarım daha yeni açılmışken, metalin çınlaması odada yankılanıyor.

"Bu kılıç kimin?"

Gözlerim gümüşe kilitlenir, başka bir yapboz parçası ortaya çıkınca inanamama hissi beni kaplar. Benimkine tıpatıp benziyor, her yönüyle aynı, ama benim kılıcım burada değil.

"Benim." Herkes, yüzünde somurtkan bir ifadeyle duran Brax'a bakmak için birden dönüyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor, yorgunluk yüzüne yansıyor ve esnemesini zorlukla bastırıyor.

Ayakta durmakta zorlanıyor. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Kalbim hızla atıyor. O gitmişti. Ve şimdi yok. Tıpkı onun gibi.

Bana bakamıyor bile ve ben ne olup bittiğini anlayamıyorum. Biliyor mu? Hatırlıyor mu? Farklı hissediyor mu?

Kafamda dönen soruların altında boğulabilirim, ama yabancılarla dolu bir odada savunmamı düşürmeyi reddediyorum. Şimdi zamanı değil. Bu, daha derin düşüncelerin çirkin kafalarını kaldırmasını engellemiyor ve başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu titretmeye devam ediyor.

Gizli kalmalıydım. Sonsuza kadar Shadowmoor'da saklanmalıydım. Vücudumdaki koruma bir lanet değil, bir lütuftu.

Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor, çünkü burada olmasaydım ya da Silvercrest Akademisi'ne gitmeseydim, Bishop'ları tanımayacağımı çok iyi biliyorum. Ari'yi tanımayacaktım. Aklımda onun adı belirir belirmez, uzaktan bir ses geliyor.

O hala burada. Benim için kaldı. Sanki benim sıkıntımı hissedip beni avlamaya çalışıyormuş gibi sesi giderek yükseliyor. Kafamı tekrar geriye eğdiğimde, tavandaki kocaman delik gökyüzünden gelen karanlıkta kalmaya devam ediyor, ta ki açık havada altın rengi bir ışık çakması görülene kadar.

Ari.

"Seni ona götüreyim," diyor Zane, elini uzatarak. Bir an eline bakıyorum, sonra avucumu onun avucuna koyuyorum. Nazikçe sıkıyor, beni ayağa kaldırıp göğsüne bastırıyor. "Kimsenin bizi görememesini sağlayacağım, tamam mı?"

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, ta ki o bizi odanın içinden geçirmeye başlayana kadar. "Hey, diğer ikisi nereye gitti?" Daha önce gördüğüm sağlık görevlisi soruyor ve Zane beni yıkılmış merdivenlerin kalıntıları üzerinden aşağıya indirmeden önce Eldon'ın sırtışını görüyorum.

Bana büyüsünü kullandı. Beni kendisi gibi görünmez yaptı.

Kollarımı boynuna doladım, ayaklarım yerden kesildi ve tüm vücudum ona yapışık haldeyken o enkazın üzerinden geçti, ancak açık alana çıktığımızda beni bıraktı. İnsanlar koşuşturup yaralıları yardım ederken, diğerleri ise daha şanssız olanların cansız bedenlerini toplarken, siyah ve gri tonlar kırmızı lekelerle kaplandı.

Zane elinin tersiyle yanağımı okşadı ve ben onun şefkatine inledim. Anlamam gereken çok şey var, konuşmam gereken çok şey var, sormam gereken çok

soru var, ama şu anda bunların hiçbirini önemli değil. O burada, bana hiç sarsılmayan desteğini sessizce gösteriyor.

Benim Zane'im.

Alnını alnıma yaklaştırıyor, halime rağmen beni içine çekiyor ve ben ellerimi kollarında gezdirip, sessiz bir teşekkür olarak bileklerini sıkıyorum.

"Bence o da senin ona ihtiyacın olduğu kadar sana ihtiyaç duyuyor, Dove. Git." Geriye yaslanıyor, ellerini belimden çekiyor ve omzumun üzerinden başını sallıyor.

Dönüp baktığımda, önüme inen grifonun büyüklüğüne rağmen altın tüylerin havada zarifçe süzöldüğünü görüyorum. Ari yere çarparak ayaklarımın altını titretir ve çevremizdeki birkaç kişi irkilir. Ama ona doğru bir adım attığımda her şey karanlığa gömölür. Sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki başımı geriye eğip ona bakana kadar. Başını eğip, gagasının üzerinden bana bakar. Başkalarına korkutucu gelebilir. Anlaşılır bir şekilde, griffinlerin Gauntlet'te olmasının bir nedeni var: onlardan korkuluyor.

Yine de, benim için Ari... evim gibi.

Kendimi ona atıyorum, yüzümü yumuşak tüyelerine gömerek ona sarılıyorum. Sert bir nefes, ruhumu ona akıtırken hıçkırığa dönüşüyor. Etrafımızdaki dünya uzaklaşıyor, bedenim onun rahatlığını arzuluyor ve o, benim anlayamadığım ve açıklayamadığım bir şekilde beni teselli ederken, gagasının omzuma sürtündüğünü hissediyorum.

Onun rahatlığı, dünyayı ve zamanı akıp gitmesine izin veriyor. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum, ama gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü onun tüyelerinden kaldırmadan önce sonsuzluk gibi geliyor. Çiğ, açık ve savunmasız olduğum umurumda değil. Onun beni dünyanın sonuna kadar koruyacağını biliyorum.

Ben oyum, o da benim.

Bacaklarındaki kürkün yumuşaklığını test ederken, ona tekrar baktığımda, beni bekleyen bakışlarını gördüm. "Resmi ilk tanışmamız kutlu olsun," dedim, inanamadan başımı sallarken kuru bir kahkaha attım. Bir griffinle konuşuyorum. Lanet olası bir griffinle. Kulağa tuhaf geliyor, ama hiç bu kadar birinin ya da bir şeyin beni dinlemesine ihtiyaç duymamıştım. "Teşekkür ederim. Burada olduğun için, hayatımı kurtardığın için, *herkesin* hayatını kurtardığın için," diye düzeltiyorum ve elimi etrafımızda sallıyorum.

Tabii ki cevap vermez, ama eğilir, gagasını omzumdan karnıma kadar sürter ve önümde yere diz çöker. Kalbim hızla çarpar. Bunun ne anlama geldiğini

ne anlama geldiğini, içimdeki bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum, ama aşk gibi, aile gibi, kırılmaz bir bağ gibi, şimdiye kadar arzuladığım ve ihtiyaç duyduğum her şey gibi hissediyorum. Annemin dokunuşu gibi, ama daha fazlası. Farklı.

Parmaklarım onun kafasına uzanır, yumuşakça okşar ve o, dokunuşuma yaslanarak miyavlar, etrafımızdaki katliama rağmen içimdeki umudu yeniden doldurur. Bir saldırının nasıl olacağını bilmiyorum, ama bu öyle değil. Daha kötü. Daha karanlık, daha derin, acı ve kederle kazanmış.

Bunun amacının ne olduğunu bilmiyorum, ama hoşuma gitse de gitmese de öğreneceğim hissine kapılıyorum. Hiçbir zaman şu anda olduğu kadar yaşamak istememiştim. Büyümün tüm belirsizliklerine ve bilinmeyen dönüşlerine rağmen, ben buraya aidim. Bunu biliyorum. Ama önceliklerim hızla değişiyor. Her şey değişiyor ve ben bir daha asla aynı hissetmeyeceğim. İyi ya da kötü, kesin olan bir şey var.

Güneşi takip etmek siktir et. Gölgeleeri yok etmek siktir et. Bir sonraki nefesim dışında her şeyi siktir et.

iki

BRAX

Kafam karışık, yönümü kaybettim ve sadece...

Siktir.

Şifacının çabalarına rağmen, ağrı vücudumun her santimini kaplıyor ve her hareketimde zonklamaya devam ediyor. Bir şeyler yolunda değil. Havada hissedebiliyorum. Sanki odada bir fil var ve ben ne olduğunu bilmiyorum.

Eldon her zamankinden daha yakınımda duruyor, sanki burada olduğumu doğrulamak istercesine sürekli koluma veya omzuma dokunuyor. Bilmiyorum. O her zaman dokunaklıdır, ama hiç böyle olmamıştı, bunun beni rahatsız ettiğini bildiği halde. Creed sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor, ama elimle enseme hızlıca kontrol ettiğimde hala sadece ben olduğumu görüyorum. Zane etrafta dolanıp, bizim ilgilenmemiz gerekmeyen işlerde sağlık görevlilerine yardım ediyor, ama nedense dikkatini başka yere yöneltmeye ihtiyacı var. Raven ise... soluyor.

Şu anda ona bakamıyorum, onun içindeki acıyı görüyorum ama bunu düzeltmem imkansız. Bu lanet şifacının beni muayene etmesini bitirmesini istiyorum ki onu kollarıma alıp tüm bunları ortadan kaldırılabileyim. O her zaman çok güçlü, çok cesur, çok dirençlidir ve onu kıran etrafımızdaki savaş kalıntıları değil, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir değişiklik var.

Yapbozun bir parçası eksik ve olan biten her şeyin ortasında onu bulamıyorum.

Ölü bir yeşil adam odadan taşınıyor, savaştığımız şeyin bir hatırlatıcısı olarak, ve sırtımdaki yaranın acısı iyileşmiş olmasına rağmen yanıyor. Onları kim gönderdi bilmiyorum, ama sorumlusu kim olursa olsun, öğrendiğimde cehennemde onlarla karşılaşacak. Pislikler.

Her şey sisli ve bundan hoşlanmıyorum. Kendimi savunmak için taşlaşıyordum, sırtımdaki bıçağın yakıcı acısı dünyayı karartmış gibiydi. Koyu siyah bir korku havuzunda yüzerken hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Zihnimdeki sıvı kalınlaşıyor ve neredeyse her santimimi kaplayana kadar her nefesimi kısıtlıyordu.

Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini söyleyemem, kaçmak için mücadeleye çok odaklanmıştım, ama çabalarım yeterli olmadı. Ta ki pembe bir ışık sonsuz boşluğun içinden parlayana ve Raven'in melek gibi sesi kulağıma fısıldayana kadar. Gölgem, bir şekilde hepsini kovdu ve beni ona geri götürdü.

Raven'in dudaklarından çıkan ismimin sesine tutunurken, şifacılar tam zamanında geldiler.

"Diğer ikisi nereye gitti?" Doktorun sorusu düşüncelerimi keser ve bir saniye gözlerimi sıkıca kapatır, sonra tekrar açar ve şimdiki ana odaklanırım. Ne demek istediğini anlamak için odaya bakınırım ve Raven ile Zane'in yokluğunu hemen fark ederim.

"Onu nereye götürdü?" diye soruyorum, dikkatimi yanımdaki Eldon'a çevirerek.

"Muhtemelen griffin'e," diye cevapladı, yüzünü silerek.

"Muhtemelen griffin'e," diye cevapladı, ben kaşlarımı çatarken eliyle yüzünü sildi.

kaşlarımı çatıyorum.

"Griffin burada mı?"

Eldon soruma başını sallar ve ben parmak uçlarımı şakaklarıma bastırırım. Bu ne zaman oldu? Hızlıca yukarıya bakınca Raven'in grifonunun burada olduğu anlaşılır. O kocaman delik hiçbirimiz tarafından açılmamıştır. Uzaklardan gelen çığlık sesini hayal meyal hatırlıyorum ama emin değilim. Gerçekten kendimden geçmiştim. "O iyi mi?"

"Kim?"

Eldon'ın saçmalığına öfkeyle bakıyorum. "Aptal numarası yapma. Raven'ı kastettiğimi biliyorsun."

O iç çekiyor, kaşlarını çatarak bakışlarımdan kaçınıyor. "Bütün bunlardan uzaklaştığımızda, sana daha iyi bir cevap verebileceğimi düşünüyorum." *Daha iyi bir cevap mı?* Bu ne demek lan? Sanki benim şaşkınlığımı hissetmiş gibi, tekrarlıyor. "En azından daha doğru bir cevap."

Söylemedikleri bir şey var ve bu beni sinirlendiriyor. Etrafımda neler olup bittiğinden habersiz, olayların dışında kalmaktan nefret ediyorum. Kontrol, sihir kullanmadan uygulayabileceğin bir güçtür. Nefes almaktan daha çok ihtiyacım var ve bu saçmalığı beklemek için sabrım yok.

"Gidebilir miyiz?" diye patladım, omuzlarımı geriye doğru çekerek stresimi atmaya çalıştım. Eldon şifacıya baktı, şifacı başını geriye eğerek benim bakışlarımla karşılaşınca yutkundu.

"Şey..."

"Ben gidiyorum," diye homurdanırım ve onu kenara iterek, yerde yatan cesedi ezmeden yanından geçebilmek için.

Eldon adımı çağırır ama ben arkama bakmam. Bittim. Creed sessizce benimle aynı adıma girer, ben de enkazın üzerinden geçerek dışarı çıkarım ve Zane'i, Raven'ı griffin'iyile izlerken bulurum. Bu, görülmeye değer bir manzaradır. Griffin gibi devasa bir canavarın, ortaya çıktığı andan itibaren nefesimi kesen pembe saçlı mucizenin önünde diz çökmesini izlemek, onun ne kadar özel olduğunu teyit eder.

Zane'in yanında duruyorum, ona ulaşmak için can atıyorum ama yaşadığı anı anlıyorum. Creed diğer tarafımda duruyor ve bir an sonra Eldon onun diğer tarafında beliriyor. Dördümüz, griffin'in kafasını sanki korkunç bir yaratık değil de, evcil bir kedi yavrusuymuş gibi düşüncesizce parmaklarıyla okşayan Zane'i hayretle izliyoruz.

Dünyanın etrafımızda parçalandığının farkındayım. Shadowmoor karakolu büyük bir darbe aldı, bunu inkar edemeyiz, ama dünyamızın kayıp parçasının, onun tanıdık varlığının yanında güneşlenmesini izleyerek teselli buluyoruz.

Diğer her şey bekleyebilir. Bu durumdan geri dönüş yok. Raven kendini toparlayana kadar bu durum değişmeyecek. Onda farklı bir şey var, bunu hissedebiliyorum, ama bizi buradan çıkarana kadar bunu anlayamayacağım. Ve şu anda bu bilgiye her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

Bunu isteyecek mi, istemeyecek mi, bilmiyorum, ama sormayacağım; talep edeceğim. Eğer farklı bir şey bekliyorsa, hayal görüyor demektir. Arkasına bakıyor, gözleri anında benimkilerle buluşuyor ve yutkunuyor.

"Hadi eve gidelim, Shadow."

Alt dudağını ısırır, hafifçe başını sallar ve griffin'i okşamaya devam eder. Elini gagasına doğru indirir ve tekrar ona döner. Ona bir şey fısıldıyormuş gibi görünür, sonra griffin dikilir ve zemini hareket ettirir. Kocaman gözleri benimkilere kilitlenir, beni olduğum yerde sabitler ve sonra kanatlarını çırpır.

"Nasıl geri döneceğiz?" diye sorar Zane, bakışlarımı kırarak etrafa bakmamı sağlar. Sol kulede birkaç geçit kurulmuştur. Diğerinden biraz daha yüksek görünmektedir, ki diğer kulede sadece bir yığın taştan ibarettir.

"Benim büyüm bizi buradan çıkaramaz, bu yüzden bir geçidi kullanmamız gerekecek." Aşağıdaki yanardöner ovalerin içinden geçen küçük insan sırasını işaret ediyorum

ve herkes benim baktığım yöne bakar.

"Gidelim," diyor Creed, Raven'a doğru ilerleyip parmaklarını onun parmaklarıyla birleştiriyor.

Adi herif. Bunu ben yapmak istiyordum. İsteksizce, somurtkanlığımı kendime saklayarak beşimiz enkazın içinden zorlukla ilerliyoruz. Çizgiye yaklaştığımızda, diğer öğrenciler ve profesörlerin hıçkırıkları ve ağlamaları duyuluyor. Bu sesler, Raven'ın bir adım arkamızda yürüyen grifonunu ilk kez gördüklerinde daha da yoğunlaşır. Raven, geçitten geçmeden önce son bir kez omzunun üzerinden ona bakar ve göz açıp kapayıncaya kadar ana akademi binasının girişindeyiz.

Histerik haldeki daha fazla öğrenci ve profesör tarafından çevrildikçe sesler daha da yükselir ve bu anında başıma şiddetli bir ağrı verir. "Bununla uğraşmayacağım. Eve gidin," diyorum diğerlerine.

"Sanırım geri dönenleri sayıyorlar," diye mırıldanır Zane, tahtaları tutan ve herkesin adını yazan profesörleri işaret ederek. Bunun için gerçekten enerjim yok. "Sabaha kadar terlesinler, umurumda değil."

"Leila nerede?" Raven aniden nefesini tutar, gözleri panikle dolarak genişler.

"Onu son gördüğümüzde babasıyla birlikteydi," diyor Creed, bu sözler Raven'ın bakışlarındaki korkuyu biraz azaltıyor, ama tamamen yok etmiyor.

"Geri dönüp dönmediğini biliyor muyuz?"

"Geçitten geçtikten sonraki beş saniye içinde onu görmediysen, hayır," diye homurdanırım ve onun sert bakışlarına maruz kalırım, ama aldırmam. "Neden biriniz gidip öğrenmiyorsunuz, isimlerimizi bırakın, ben sizi evde bulurum," diye öneririm ve ana kalabalığın görüş alanının hemen dışındaki yakındaki ağaç kütüğüne doğru ilerlerim.

Eldon'un diğerlerine bir şeyler mırıldandığını duydum, sonra bir geçit açtım ve Raven, Creed ve Zane'in hemen arkamda olduğunu gördüm. "Eldon kontrol etmeye gitti," dedi Zane, ben de omuz silktim ve geçitten geçerek salonumuzu ortaya çıkardım. Sonunda boğazımda sıkışan nefesimi verebildim.

Burası benim güvenli alanım. Burada sadece beşimiz varız, stresimi ve endişemi gören, yüzümden metaforik gargoyle maskesini düşüren başka kimse yok.

Kanepeye bırakarak, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı ellerimle destekledim. Karakolda karışıklığı geride bırakmış olmama rağmen, içimde hala gevşemeden duran bir gerginlik hissediyorum. Raven'a bakarken,

kollarını o kadar sıkı kavuşturmuş ki boğulacağından eminim, neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Shadow, gel."

Geriye yaslanıp kucağımı ona açtım, kollarımı yanlara indirdim ve sesimin yapamadığını gözlerimle rica ettim. Beni değerlendirirken bir gerginlik onu sardı, bu da beni çok sinirlendirdi, ama bir saniye sonra Eldon ön kapıdan içeri koştu ve her ne haltsa onu kesintiye uğrattı.

"Portalı benim için açık bırakabilirdin, pislik," diye homurdanır, kapıyı arkasında çarparak bana öfkeyle bakar. Omuz silkerim, söyleyecek bir şeyim yok, gözleri daha da kısılır, ama her zamanki gibi daha fazla ısrar etmez.

Raven ve Creed'in arasına geçer, Zane de diğer tarafına asılır ve hepsi bana bakar. Yeter artık.

"Ne kaçırıyorum ben?" diye soruyorum, burun deliklerim genişleyerek hepsine, Raven dahil, sert bir bakış atıyorum ve hepsi tereddüt ediyor, bu da şüphelerimi doğruluyor. "Biri konuşsa iyi olur. Hemen." Raven irkiliyor, kendini tutmaya çalışırken bir şekilde daha da gerginleşiyor. "Bu ne lan?" diye ekliyorum, onu işaret ederek, o da kaskatı kesiliyor.

"Brax..." Creed, Raven ile benim aramda ihtiyatla bakarak söze başlar, bu da beni daha da sinirlendirir.

"Siktir et. Neyse, söyle gitsin." Derimin altında hissettiğim kaşıntıyı tahammül edemiyorum ve bunun, benim dışında herkesin görebildiği görünmez bir filin varlığından kaynaklandığını biliyorum.

"O kadar basit değil," diyor Eldon, içgüdüsel olarak Raven'a doğru bir adım atarak.

"Öyle değil, değil mi?" Raven mırıldanır, sonunda kollarını belinden çözer ve yanlarına sallır. Benim bakışlarımın insanlarda korku uyandırması komik, ama Raven'da bu bakışlar onu daha da cesaretlendiriyor.

"O zaman sen bana açıklasana, Shadow." Onun bunu kucağında yapmasını tercih ederdim, ama bu pek olası görünmüyor ve gözlerindeki ışıltı, bunu kendi iyiliği için değil, benim iyiliğim için yaptığını gösteriyor.

Neden aramızda mesafe olmasını istediğimi düşünüyor?

"Bunu açıklamak o kadar kolay olmayacak çünkü ben de tam olarak anlamıyorum, ama sen bunu bilmeye hak ediyorsun." Bana doğru bir adım atıyor, aramızda beni buharlaşmak isteyeceğim kadar bir mesafe bırakarak.

"Söyle hadi, Raven."

Takma adı yerine gerçek adını sylenem, ona ihtiyaç duyduğu itici gücü vermiş gibi görünüyor. Yutkunurken elleri titriyor, gözleri benimkilere kilitlenirken sırtını dikleştiriyor.

"Sihir gücümü kazandım, Brax." Kaşlarım atılır, katliam sırasında bunu hatırlamıyorum, ama sonraki sözleri bana bunu açıklıyor. "Sen yoktun, kılıcın da yoktu ve bu kelimelerle anlatılamayacak kadar acı vericiydi. Acı... muazzamdı. Ne yaptığımı, olana kadar gerçekten bilmiyordum."

"Raven," diye uyarıyorum, sözleri kesildiğinde. Bir an önce çok hızlı konuşuyordu, bir kelime bile anlayamıyordum, ama şimdi yine sessizleşti.

"Benim büyüm... necromancy, Brax. Seni ölümden geri getirdim."

ÜÇ

RAVEN

H gözleri fal taşı gibi açılmış, çenesi gevşemiş, bana bakakalmış. Bunu böyle pat diye söylemek doğru bir fikir miydi bilmiyorum, ama lanet olsun, başka nasıl söyleyebilirdim ki? Ayrıca Brax, öncesinde bir sürü saçmalık dinleyecek türden biri de değil. Ve ortamı neşelendirmek istesem de, mizahın onun için iyi bir alternatif olacağını sanmıyorum.

Hey, tatlım, şu anda nefes alabiliyorsun çünkü ben deli gibi davranıp, necromancy yeteneklerimi kullanarak kalbini çalıştırdım. Rica ederim.

Bu beni güldürebilir, hatta en azından Zane'i güldürebilir, ama Brax'tan istediğim etkiyi alamayacağım, çünkü tekrar öne eğilip kollarını uyluklarına dayarken bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Ne yaptın?" Şakakındaki damar, ağzımdan çıkan saçma sapan sözlerle patlamak üzereymiş gibi zonkluyor.

Gözlerimi devirdim. "Bunu tekrar söylememe gerek yok." İç geçirdim. İyi bir açıklama yapmış olsam da olmasam da, az önce söylediğim şeyi tam olarak anlıyordu. Tekrarlamak sadece onun yararına olacaktı.

"Brax..." Eldon arkamdan seslenir, ama huysuz gargoyle hemen başını sallar ve arkadaşının söylemek üzere olduğu şeyi keser.

"Hayır. Onun ağzından duymak istiyorum." Alaycı bir şekilde bana bakmaya devam eder. "Öldüğümü *bilirdim* lan."

Şimdi de benim sinirlenmemin sırası. Bu adam. Bu. Lanet. Adam. Başka bir şey beklememeliydim, ama bu, buna hazır olduğum anlamına gelmez.

Ona keskin bir bakış atarak, ağzımı kapalı tutuyorum ve kaşlarını yavaşça çatarken hiçbir şey söylemeden devam ediyorum. Kapüşonlu bakışları, koşullara rağmen hala tahrik edici ve dikkatimi dağıtan düşünceleri bastırmaya çalışırken kendimi bir ayağımdan diğerine geçerek buluyorum.

Creed, Zane ve Eldon da sessiz kalıyor, bu karmaşanın çözülmesini bekliyorlar, ta ki Brax gerinip sırtını kamburlaştırıp dudaklarını büzene kadar. Elini yanına götürüp sırtına dokunabileceği yere götürüyor, hepimizin daha önce var olduğunu bildiğimiz yarayı arıyor.

Boğazını temizler, gözleri bir anlığına yere düşer, sonra tekrar benimkilere bakar. "Sırtım mı?" Başımı sallar, alt dudağımlı ısıarak yüzündeki karışıklığın devam etmesini izlerim. "Ama..."

Zane bir adım öne çıktı, ela gözlerinde duygu dolu bir ifade vardı. "Sen gitmiştin dostum. Tamamen gitmiştin, kılıcınla birlikte. Raven'ın grifonu olmasaydı, muhtemelen hepimiz de senin peşinden giderdik..."

"Ari."

"Ne?"

"Benim griffinim, adı Ari."

Zane başını sallayarak yanıt verir, neyse ki benim saçma sapan söz kesmeme kızmaz, ama kendimi tutamadım.

"Ari ortaya çıkmasaydı, biz de ölmüş olacaktık. Raven'ın senin yanında dizlerinin üzerine çöküp, tüm vücudunu sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladığını görene kadar her şey bulanıktı. Bu ses hızla çığlıklara ya da gırgırlara dönüştü, lanet olsun, o ses her neyse, ve sonra... *puf*, gözlerin açıldı." Zane bana bakarken elinin arkası benimkine değişiyor ve ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Çıkardığım bu sesin ne olduğunu öğrenmek için neredeyse can atıyorum, ama şu anda odaklanmam gereken şey bu değil. Brax öyle.

Brax'ın bir kez daha boğazını temizlemesi dikkatimi ona geri çeker ve gözlerinde endişe görmek beni şaşırtır. "İyi misin?"

İlk başta şaşkınlıkla etrafa bakındım, ama onun bana seslendiğini hemen anladım. "İyi *miyim* mi?" Sanki aptalmışım gibi kaşlarını kaldırdı ve ben yine gözlerimi devirmekten kaçındım. "Brax, ben değilim..."

Elini sallayarak sözümü keser. "Tabii ki iyiyim. Hala senin karşıdayım, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?"

Bu adama karşı bana güç ver.

"Yüzeyde her şeyin yolunda görünebileceğini çok iyi biliyorum, ama bu her zaman içerde de öyle olduğu anlamına gelmez. İçinde de iyi olduğunu bilmem gerek," diyorum, şakağımı dokunarak. Çenesi seğiriyor ve ben ona doğru bir adım atıyorum. "Lütfen tamamen dürüst ol."

Elini yüzünde gezdirir ve beni genel bir "*iyiyim*" ifadesiyle başından savmaya çalışmadığı için anında rahatlarım, ama bu hala Brax, bu yüzden neyle karşılaşacağımı asla bilemem.

Bir cevap bulmak için çaresiz ve onu zorlamak için sabırsız olsam da, o önümüzdeki her şeyi anlamaya çalışırken ben çenemi kapalı tutuyorum.

Sinirlenerek boynunun arkasını ovmaya başladığı anda, durumun iyi olmadığını anlıyorum.

"Siktir. Bilmiyorum, tamam mı?" diye bağıyor, burun delikleri genişleyerek dizlerinin üzerine çöküp ayağa kalkıyor ve hemen benden bir adım uzaklaşıyor. Bir adım daha, bir adım daha, ta ki yatak odasının kapısının önüne gelene kadar. "Hepiniz bana bir dakika verin lan."

Kapısını arkasında sertçe kapatması, konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırır.

Eldon ilk hareket eden olur, ama Creed'in elini omzuna koymasıyla iki adım bile atamadan durur. "Hayır, ona bir dakika verin. Her gün birisi sana öldüğünü söylemiyor."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırır. "Ya da birinin seni hayata döndürdüğünü," diye eklerim, sözler dilimde yabancı gelir.

"Bizi dışlamak bir işe yaramaz," diyor Eldon iç çekerek, Zane aramızdaki mesafeyi kapatıp rahatlatıcı bir şekilde kolunu omuzlarıma atarken.

"Onu iletişim kurmaya zorlamak durumu daha da kötüleştirecek," diye itiraz eder Creed ve gerçek içimi düğüm düğüm etse de, ona bu durumu kendi yöntemiyle halletmesi için bir şans vermeliyiz. En azından başlangıçta.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Eldon cevap için hepimize bakar, ama tüm sorunlarımızı ve endişelerimizi ortadan kaldıracak bir cevabımız yok. Düşünmemiz gereken bazı şeyler var.

Diğerleri cevap vermezken, Zane'in elini tutup sessizce destek vermek için sıkıyorum. "Elimizden geleni yaparız."

"Neyi kontrol ediyoruz?" Creed, sonunda arkadaşının omzundan elini çekerek sorar.

"Cildimizdeki kiri temizlemek. Taze bedenler, taze zihinler, her şey taze, o zaman odadaki tüm lanet olası sorunları ele almaya başlayabiliriz."

SU ÜZERİME YAĞIYOR, her damla az önce yaşadıklarımızı hatırlatan izleri silip süpürüyor, ama izler çoktan

derinlere gömüldü bile. Brax'a her şeyi açıklamaya çalışırken kastettiğim tam da buydu.

Yüzeyde, hayatta mıyım? Evet. Bunu atlatacak mıyım? Evet. Dik durup, her türlü zorluğun üstesinden gelip, hayatta kalmak için tüm gücümle mücadele edecek miyim? Evet. Ama her görüntü zihnimde bedavaya yaşayacak mı? Evet. Brax'ın cansız bedenini gördüğümde hissettiğim acının hatırası sonsuza kadar içimde yaşayacak mı? Evet.

Bu bir zihin oyunu. Hepsi. Kolayca kendimi bu zihin oyununa kaptırabilirim ya da şimdiye kadar hayatımda beni ayakta tutan tek şeye odaklanmayı seçebilirim: hayatta kalmak.

İkincisi her zaman ilk içgüdüm olacak ve bugün de durum farklı değil. Bu, kemiklerimdeki sönük ağrıyı veya her nefesimde hissettiğim yorgunluğu beni tüketmekten alıkoymuyor. Yorgunum.

Uyumam lazım, sonra sihrimin ortaya çıkmasına odaklanabilir ve gerçekliği kabullenebilirim, sonra da bu konuyu arkadaşlarla konuşmaya çalışabilirim. Uyuyana kadar dalmaya hazır olmadığım birçok soru var, uyandığımda adımları bile hatırlamayacağım kadar derin bir uykuya dalmam lazım.

Parmaklarımla saçlarımı tararken, suyu kapatıp makyaj masasındaki yumuşacık krem rengi havluyu aldım. Odaya girmeden önce havluyu vücuduma sardım ve yumuşaklığının verdiği rahatlık için minnetle mırıldandım.

Leila'yı yatağımda uzanmış halde görünce bir adım geri atarak çılgılık attım. Sırt üstü yatarken sarı saçları etrafına yayılmış, havaya bir top atıp yakalıyordu.

"Ne oluyor, Leila?" diye bağıriyorum, kızarmış göğsüme elimi koyarak ona bakıyorum, ama o sadece dönüp bana gülümseyerek bakıyor.

"Senin de iyi olduğunu gördüğüme sevindim." Bacakları yatağın kenarından sarkacak şekilde kendini kaldırdı ve beni baştan aşağı süzerken gözlerinde rahatlama belirdi.

Sürpriz hızla yok olur ve ben ona koşar, kollarımı omuzlarına sıkıca dolarım. "Çok endişelendim," diye mırıldanırım, isteksizce geriye yaslanıp havlunun kenarını tutarım, böylece onu kaybetmem.

"Çok üzgünüm Raven. Babam, seni bulmak için tüm çabalarım ve yalvarışlarıma rağmen beni oradan güvenli bir yere sürükledi." Utançla yanakları kızaran kız, kucağına bakıyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

"İyi."

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Hayır, iyi değil, Raven. Sen..."

"Ben iyiyim, Leila. Bak, her şey yolunda. Baban doğru olanı yaptı," diye ısrar ediyorum, onu keserek, o da bana sert bir bakış atıyor.

Uygun bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarını bükerek burnundan soluyor, ama haklı olduğumu biliyor ve sonunda pes ederek başını sallıyor.

"Ne kadar kötüydü?" diye sorar, ben de yüzümdeki acı ifadesini gizleyemeyince omuzlarım gerilir. Yalan söylemenin bir anlamı yok. Sonunun iyi olamayacağını biliyor.

"Kötüydü. Gerçekten çok kötüydü." Havluyu tutarak, onun yanına oturuyorum. "Finn öldü," diye ekliyorum, odadaki cansız bedenini hatırlayarak. Yakın bir arkadaşım ya da müttefikim değildi, ama Bishoplar ve Leila dışında tamamen nefret etmediğim birkaç kişiden biriydi. Leila'nın gözleri büyüdü, şokla elini ağzına götürdü. "Başkalarını bilmem ama her yer o kadar harap olmuştu ki, hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim ve o da anlayışla başını salladı.

"Babam, birinci sınıfların da Gauntlet'e katılacağını açıkladıkları anda işlerin yolunda olmadığını ısrarla söyledi. Bu çok aşırı ve çok hızlı bir karardı, ama o hala tehdidin ne olduğunu anlamış görünmüyor. Ya da anlıyorsa bile, henüz bunu paylaşmaya istekli değil."

Leila'nın babası Profesör Fitch büyük resmi göremiyorsa, bizim ne umudumuz var ki? "Shadowmoor'un karakolunda olanlardan sonra, bize bir açıklama yapmaları gerek. Hayatların kaybedilmesinin bir nedeni olmalı."

Leila giydiği ekose desenli okul eteğini eliyle okşadı ve onun hala üniformasını giydiğini yavaş yavaş fark ettim. *Saat kaç?*

"Umarım bizi bunun için çağırmışlardır." Leila yataktan kalkarken onun sözlerine kaşlarımı çattım. "Sen giyinirken ben dışarıda beklerim."

"Giyinmek mi? Sanki gidecek bir yerim varmış gibi konuşuyorsun." Bitkinim. Uyumaktan başka bir şey yapacak gücüm yok.

"Var." Yatak odamın kapısını açar ve bana zayıf bir gülümseme gösterir.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle, çünkü yemin ederim, tek istediğim bu lanet yatakta kendimi bırakmak." Gülümsemesi yayılıyor ama aslında daha da güçlenmiyor ve ben mahvoldum biliyorum. "Tamam, söyle hadi. Ne için giyiniyorum?"

"Bir toplantı çağrısı yapıldı. Kayıpları resmi olarak teyit edecekler."

DÖRT

RAVEN

Zane, Eldon ve Creed'in Leila ile birlikte beklediklerini görmek sürpriz değil, hepsi üniformalarını giymiş ve gitmeye hazırlar. Ama Brax'ın da orada olması sürpriz. Diğerleri ana kapının yanında dururken o mutfağa daha yakın duruyor, bu yüzden uzak durmaya çalıştığı açık, ama hala bizimle olması rahatlatıcı.

Pembe saçlarım örülmüş, uçları omuzlarımın arasına düşüyor, ama yüzüme makyaj yapmadım. Arka pencerelerin dışında gece karanlık çökmüş, saatin kaç olduğunu bilmiyorum ve geri döner dönmez yatağıma yüzüstü düşmeye hazırım.

Yatak odamın kapısını kapatır kapatmaz Zane yanıma koşuyor, elimi tutuyor ve diğerlerine bakmadan çıkışa doğru yöneliyor. Dışarı çıktığımızda gece havasının soğukluğundan titriyorum, ama Zane'in yürüme hızıyla çabucak ısınırım. Bir dakika sonra Leila sağımda belirir ve omzumun üzerinden attığım hızlı bir bakışla, diğerlerinin de hemen arkamızda olduğunu görürüm. Sessizce ana akademi binasına doğru yürüyen az sayıdaki öğrenci grubunu takip ediyoruz.

Zane'in başparmağı nazikçe parmak eklemlerimi okşayarak beni sakinleştirir, ama yine de içimde bir rahatsızlık hissediyorum, çünkü olanlar ve onların bu konuda ne hissettikleri hakkında konuşmadık. Bu, benimle onlar arasında bir engel gibi ve bunun ortadan kalkmasını istediğimi inkar edemem. Yine de, hayatımın çoğunda kendimi sardığım "sert kadın" havasını yaymak için elimden geleni yapmama rağmen, reddedilme korkusu içimi kemiriyor.

Bu rahatsızlığı bir kenara bırakmaya çalışıyorum, ama mermer koridorlardan geçip tüm toplantıların yapıldığı avluya çıktığımızda, bu duygu hala zihnimin bir köşesinde duruyor. Kalabalığın arkasında durduğumuzda omzumun üzerinden Brax'a bir bakış atmayı başarırım, ama o uzaklara bakmaktadır ve onu anlamamı imkansız hale getirir. Eldon dikkatimi çeker ve bana gülümser, bu gülümseme beni umutla doldurur ve Creed'in ağzının köşesi de yukarı kıvrıldığında bu umut daha da yoğunlaşır.

Havayı dolduran fısıltılar, her zamanki neşeli türden değil. Kıkırdama yok, şaka yok, hiçbir şey yok. Sadece endişe ve korkudan oluşan bir sürü var ve o kadar yoğun ki

o kadar yoğun ki, her an havada çatırdayacak ve çevrede bulunan herkesi vuracakmış gibi geliyor.

Kalabalığın içinden, benimkilerle aynı mavi gözlere bakışlarım takılıyor ve sırtım geriliyor. Gözlerini kırparken kaşları çatılıyor, sanki bir şeyler görüyormuş gibi, ve midemde bir düğüm oluşuyor, ama daha fazlasını anlayamadan, Genie onun yanında beliriyor ve dikkatini çekiyor.

"İyi misin?" Zane kulağıma fısıldadı ve ben başımı salladım. Hareketlerim her zamankinden daha yavaştı, yorgunluk kemiklerime işlemişti ve bu noktada gizlemek çok zordu.

"Öğrenciler." Profesör Burton, her zamanki gibi gökyüzünde bir projeksiyon olarak belirir ve tek kelimeyle selamlar. Onu, alıştığımız açık mavi gökyüzü yerine karanlık bir arka plan ve parıldayan yıldızlarla görmek garip geliyor. "Sanırım herkes burada?" Sesi etrafımızda yankılanmaya devam ediyor, ama soru, yanındaki projeksiyonda görünen Lyra'ya yöneltilmiş. Onu geldiğim ilk günden beri görmemiştim, bu anı anında aklıma geldi.

Onu son gördüğümde, ofisinde burnu havada, her sözünde hırçın bir tavırla, benimkiyle yarışacak kadar küstah bir tavırla konuşuyordu. Ta ki babamın kim olduğunu öğrenene kadar. O zaman her şey değişti. Şimdi, Profesör Burton'ın sağında duruyor, saçları biraz daha dağınık, alt dudağını ısıırıyor ve ona başını sallarken gözlerinde bir anlık korku beliriyor.

Bu onayla, Profesör Burton toplanan ve hazır olan kalabalığa dönüp bakıyor. "Bu öğleden sonra Shadowmoor'un karakolunda yaşanan yıkıcı olayların ardından bir araya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Eminim çoğunuz iyi bir gece uykusu çekmek istiyorsunuz, ancak bu durumu mümkün olduğunca çabuk ele almamızın zorunlu olduğunu düşündüm."

"Kesinlikle sabaha kadar bekleyebilirdi. Çok yorgunum," diye fısıldadı Leila ve ben de aynı şeyi düşündüğüm için onaylayarak güldüm.

"Henüz gelişmelerden haberdar olmayan ikinci ve üçüncü sınıflar için, birinci sınıflar bu öğleden sonra Shadowmoor'daki karakola bir ziyaret gerçekleştirdiler. Varışlarından kısa bir süre sonra bir saldırı gerçekleşti. Troller, ateş topları ve yüz­süz Amayanların dahil olduğu bir saldırı." *Amayanlar, onlara böyle mi deniyor?* Var olmayan yüzlerine bir isim vermek, omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oluyor. Avluda toplanan üst sınıf öğrencilerden etrafımızda haykırışlar yükseliyor, ancak birinci sınıflar sessizliğini koruyor, hala yaşanan olayları düşünmeye devam ediyor.

"Nereden geldiler?" diye soran biri var, ama öğrenci kalabalığının içinde kim olduğunu göremiyorum.

"Şu anda emin değiliz," diyor Profesör Burton ve Zane, benim de kafamda dolaşan kelimeyi söyleyerek alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Saçmalık.

Bu saldırılar en azından ben buraya geldiğimden beri devam ediyor, kim bilir ondan önce ne kadar süredir devam ediyordu? Buraya gelmemizin tek nedeni, Büyük Savaş'ta düşmanla savaşmak ve krallığımızı korumak için eğitim almak, ama düşmanın kim olduğunu bilmiyor muyuz? Kesinlikle saçmalık. Buraya geldiğimden beri, her saldırı daha da kötüleşti. Bunun tamamen sürpriz olduğunu söyleyemezler ya da bizim bunu kabul edecek kadar aptal olduğumuzu düşünemezler.

"Neden saldırıyorlar? Bunun arkasındaki amaç ne?" Kalabalıktan başka bir soru geliyor ve Profesör Burton'ın yüzünde rahatsızlık açıkça görülüyor.

Siktiğimin herifi.

"Dediğim gibi, şu anda emin değiliz. Gerektiğinde herkesi bilgilendireceğiz, ama bu gece burada, kaybedilen canları doğrulamak için toplandık."

Avluya ciddi bir sessizlik çöker. Diğerlerinin de dikkatle dinlediğinden eminim, ama benim de dikkatimden kaçmadı ki, gerektiğinde bilgilendirileceğimizi söyledi, her küçük bilgiyi paylaşmayacağını. Ancak kalabalığı idare etme konusunda olağanüstü bir yeteneği var, örneğin karakoldaki ölü sayısını gibi başka haberlerle dikkatimizi dağıtmak gibi.

Bir parşömen rulosunu kaldırır ve isimleri okumaya başlar. Onu dinlememeyi neredeyse düşünürüm, ama ona olan kızgınlığım, kaybedilenlerin hak ettiği tanınma anını etkilememelidir. Bu yüzden kendi duygularımı bastırır ve söylediği her ismi içime çekerim. Finn'in adını söylediğinde içim burkular, ama bizim isimlerimizi, özellikle de Brax'inkini söylemediği için kulaklarım rahatlamayla titrer.

Sonuna geldiğinde, toplamda on iki isim okumuş. Orada görevli olanların hiçbirinin dahil olmadığını, sadece çapraz ateşte kalan birinci sınıfların isimlerinin okunduğunu varsayacağım.

Finn dışında hiçbirini şahsen tanımıyor olsam da, insanların dövüşüp çukurlarda öldüklerini izlediğim zamana kıyasla bu olay beni daha çok etkiliyor. Tüm bunların daha büyük ölçeği akıl almaz.

"Bu gecelik bu kadar. Dinlenin. Sabah dersler normal şekilde devam edecek." Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboldu.

Resmi olarak, tamamen oyalanıp gönderildik. Buna şaşırmamalıyım.

Profesör Fitch Leila'yı çağırırken Zane elimi sıkıca tuttu. Leila dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve özür dilercesine dudaklarını oynatarak kalabalığın içinden onun peşinden koştu. Eldon yanımdaki boşalan yeri aldı, kolunu omuzlarıma attı ve hareketli öğrenci kalabalığıyla birlikte beni çıkışa doğru yönlendirdi.

Sonunda yatabileceğim için hissedeceğimi umduğum rahatlık, verilen bilgilerin yetersizliği nedeniyle tamamen gölgelenir. Yine de, eve giderken bu gecenin tek elde edebileceğimiz şeyin bu olduğunu kabul ederek, adımlarımı atmaya devam ederim.

Yürüyüşümüz sırasında Sebastian veya Genie'nin ortaya çıkmasını yarı yarıya bekliyorum, ama yolculuk şaşırtıcı derecede olaysız geçiyor ve kısa süre sonra evin ön kapısını kapatıyoruz. Kilidin sesiyle vücudum gevşiyor, yorgunluk üzerimde daha ağır basıyor, ama Creed önümde durup parmağını bana doğru uzatınca, ihtiyaçlarıma boyun eğme umudum hızla yok oluyor.

"Bayılmadan önce bir şeyler yemelisin."

Onun sözlerinden etkilenmeyerek dudaklarımı büzüyorum, ama midem bu mesajı almıyor, çünkü tam da o anda ihtiyaçtan dolayı guruldamaya başlıyor.

"O haklı, Küçük Kuş. Bugün uzun bir gün oldu. Hepimizin bir şeye ihtiyacı var, özellikle de sabah hiçbir şey olmamış gibi derslere geri döneceksek," diye ekliyor Eldon, kolunu omuzlarımdan indirip avucunu belime koyarak beni mutfığa yönlendiriyor.

Zane isteksizce elimi bırakır ve Eldon'un öncülük etmesine izin veririm. Ne yiyebileceğim konusunda aklıma hiçbir şey gelmez, bu yüzden ilham almak umuduyla buzdolabını açmaya karar veririm. Alt dudağımı ısırırken, Brax boğazını temizleyip dikkatimi çekene kadar, amaçsızca hiçbir şeye bakmadığımı tamamen farkındayım.

"Eğer sihrin şu anda damarlarında akıyorsa, neden onu kullanmıyorsun? Sadece büyük yeteneklerini kullanmaktan daha fazlası var." Kollarını göğsünde kavuşturur ve sanki daha önce yaptıklarım hakkında yalan söylemişim gibi bana bakar, ama onu kaybettiğimi düşündüğümünden beri ilk kez, bir şeyin farkına varırım.

Ben bir Boşluk değilim. Büyü benim içimde.

"Aklımın ucundan bile geçmedi. Her şey o kadar çılgınca gelişti ki. Böyle sıradan şeyleri yapmak zorunda olmadığım gerçeği kafama girmedi," diye itiraf ediyorum, Brax'ın beni değerlendirirkenki meraklı bakışlarına karşılık vererek.

"Bir dene," diye ısrar ediyor, ama zorluk ortada.

Alt dudağımı ıslatarak diğerlerine bakıyorum. Zane ve Eldon denemem için hevesle başlarını sallarken, Creed Brax ile benim aramda bakışlarını gezdirmeye devam ediyor. Sinirlerim bozuluyor, omurgamdan yukarı doğru bir kırılma hissi yayılıyor.

Kendi alanımın dışındayım ve dünyadaki hiç kimsenin beni bu kadar açıkta görmesini istemememe rağmen, bana yardım edecek tek güvenebileceğim kişiler onlar.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ben yanındayım, Dove." Zane hemen öne çıkar, yüzünde güven verici bir gülümsemeyle iki elimi tutar ve beni yemek masasına doğru çeker. Sandalyenin arkasına geçene kadar durmaz, sonra beni bırakır. "Herkesin farklı olduğuna eminim, ama benim için sihir içimden akıyor. Gözlerimi kapatıp içimde onu hayal ettiğimde, keşfedilmeyi bekleyen küçük bir kehribar küre gibi bir şey var."

"Sadece ona ulaşip onunla bağlantı kurman gerekiyor, o zaman her şey mümkün," diye ekler Creed ve ben gergin bir şekilde yutkunurum.

"Yani ne yapacağım? Sihirimle bağlantı kuracak, yemek istediğim şeyi hayal edecek ve o ortaya çıkacak mı?" Hayatım boyunca etrafımdaki sihrin farkındaydım, ama şimdi bu bana şüpheli geliyor. Eminim ki sinirlerim beni ele geçiriyor, ama bu anı o kadar uzun süre bekledim ki, şimdi bile hala mümkün gelmiyor.

"Hemen hemen," Eldon her zamanki yerinde yanımda durarak cesaretlendiriyor. "Beni izle."

Gözlerini kapatıyor, dilini bir anlığına alt dudağına değdiriyor ve bir saniye sonra masanın üzerinde bir pizza beliriyor. Bir an sonra gözleri tekrar bana dönüyor ve ben de tereddütle gözlerimi kapatıyorum.

Yavaşça nefes verirken, ellerimi gergin bir şekilde sallıyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kendimle bağlantı kurmaya çalışırken bilinmeyen derinliklerine dalıyorum. İlk başta ne yaptığımı hiç anlamıyorum, ama nefesimi yavaşlatmaya çalışırken, içimde yeni bir sıcaklık hissi beliriyor. Nereden geldiğini veya nedenini anlayamıyorum, ama ısı göğsümde kıvrılmaya başlıyor ve Zane'in dediği gibi merkeze, ya da topa ulaştığımı biliyorum.

Bunu fark ettiğimde, bu his tüm vücudumda daha da yayılıyor ve ne yemek istediğimi düşündüğümde cildimde karıncalanma hissediyorum.

Tavuklu Alfredo.

Etrafımda bir kıkırdama yankılanıyor ve gözlerimi açtığımda önümdeki masada makarna, tavuk ve alfredo sosu görüyorum ve bu ses beni şimdiki ana geri getiriyor.

"Belki bir dahaki sefere, bunun için yemek takımını da düşünmen gerektiğini hatırlatırım," diyor Eldon düşünceli bir şekilde ve ben de yemeğin *tam anlamıyla* tabak ya da kase olmadan masanın üzerinde olduğunu fark ediyorum. *Siktir.*

"Herkesin bir dakikaya ihtiyacı vardır, Raven. Gurur duymalısın. Sadece ilk sıradan büyüünü yaptığın için değil, Brax'ın yüzüne o ifadeyi yerleştirdiğin için de," Creed sırtarak mırıldanır.

Onun bakışlarını takip ederek Brax'ın masanın ucunda durduğu yere bakıyorum. Yüzünün rengi solmuş, çenesi gevşemiş ve bakışlarında gerçeklik parıldıyor.

Yalan söylemiyordum, sihir gücüm var ve ne kadar korkutucu olsa da, ben bir büyücüyüm.

BEŞ

RAVEN

Karanlık rüyalarım her zamankinden daha derin bir şekilde sızıyor ve nedenini tam olarak anlayamıyorum, ama gece yarısı gözlerimi açtığımda, odanın da karanlıkta boğulduğundan eminim. Bu saatte gelen olağan alacakaranlık değil; bu... daha karanlık.

Omurgamdan bir titreme geçer ve ellerim çarşafın kenarını göğsüme daha sıkı tutar. Hızla kendimi toparlarım. Karanlık beni daha önce hiç korkutmamıştı, şimdi de korkutmaya başlamayacağım. Eminim ki bu, rüyamın kalıntıları olmalı.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak sırt üstü dönmeye çalışıyorum, ama arkamda bir varlık olduğunu fark etmeden önce fazla ilerleyemiyorum. Derin bir nefes alıyorum, yanımdaki bedeni incelerken kendimi daha da rahatlatıyorum.

Bacakları benimkilerin yanında uzanmış, kolu belime dolanmış ve şimdi dikkatimi verdiğimde, nefesini boynumda hissedebiliyorum. Sandal ağacı kokusu havada yayılıyor ve benimle olan Bishop'un kim olduğunu kesin olarak doğruluyor.

Brax.

Bu adam ne zaman beni şaşırtmayacak?

Aramızdaki ortak iletişim becerilerimizin eksikliğinden dolayı havada belirsizlik olsa da, vücudunu yanımda hissetmek çok sakinleştirici. Ancak bu, zihnimi tüketen düşünce fırtınasını durdurmuyor. Kafamda dönen tüm sorular beni yordu ve benimle olanları çözmemiz gerektiği düşüncesinden bıktım. Belki sabah daha iyi bir şekilde saldırırım, çünkü düşüncelerimi tekrar edip hiçbir şey yapmadan devam edemem.

"Uyu, Shadow." Cildime fısıldanan bu sözler vücudumu gerginleştiriyor ve zihnimi ondan başka her şeyden arındırıyor.

Dudaklarımı gergin bir şekilde ovuşturarak, tam da bunu yapmayı düşünüyorum, ama merakım beni tamamen uyanık tutuyor. Kendi merakım yüzünden ölecek bir kedi olacağımı biliyorum, ama siktir et.

"Neden buradasın?"

Soruma karşılık elini belime daha sıkı sarar ve beni biraz daha kaydırarak sırtımı göğsüne yaslar. "Uyu," diye mırıldanır bir saniye sonra, dudakları bir öpücük fısıltısı gibi tenimde kalır.

"Ya gitmezsem?" diye ısrar ediyorum, kıcımlı onun sertleşen penisine hafifçe sürtüyorum. Parmakları kalçama gömülüyor, beni yerinde tutuyor ve boynuma burnunu sürtünce acı, mutluluk fırtınasına dönüşüyor.

"Buraya uyumaya geldim, ama sen bunu kolaylaştırmıyorsun, Shadow." Ağzımı açtım, dilimin ucunda ukala bir cevap vardı, ama o benden önce davrandı. "Sen hiçbir şeyi kolaylaştırmazsın zaten."

Vücudum onun dokunuşuyla ısınır, karnımda bir sıcaklık hissedirim, ama vücudumun ona ihtiyacı olmasına rağmen, aklım galip gelir. "Neden buraya uyumaya geldin, Brax?"

Sessizlik aramızda uzadıkça, yüzü boynuma daha da bastırıyor ve kalçamı daha sıkı kavıyor gibi hissediyorum. Çok fazla soru sorduğumda, aramıza koyduğu görünmez çizgiyi aştığıma eminim, ama eli yavaşça gevşerken, parmakları tişörtümün altına kayıp çıplak karnımın üzerine yayılırken, ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"Sadece senin sayende nefes aldığımı bilerek uyuyamadım. Yeterince yakınında olmadığın için uyuyamadım. Uyuyamadım... çünkü seni ne kadar nefret etmek istesem de, yapamıyorum."

Nefes alamıyorum. Bu, beklediğimden çok daha fazlasıydı ve muhtemelen bu adamın söylediği en samimi ve en savunmasız şeydi. Parmakları cildimde geziniyor, göğüslerimin arasındaki vadiyi nazikçe okşarken tüylerimi diken diken ediyor. Bu, ihtiyacı bastırıldığında ve ilkel halini aldığında genellikle benden aldığı vahşi dokunuşlardan çok uzak.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak ona dönüyorum. Karanlıkta yüz hatlarını seçmek zor, ama gözlerinin parlaması beni sakinleştiriyor. "Benden nefret etmiyor musun?"

Bu soru, daha iyi düşünebilmeden dudaklarımdan dökülüyor. Savunmasız olmaktan nefret ediyorum, ama o bana karşı açık davrandığında, ona karşılığında sunabileceğim en az şey bu. Bakışları ağzıma düşüyor ama hiçbir şey belli etmiyor, yavaşça hareket ederek beni sırt üstü yatırıyor ve çarşafı unutup bacaklarımın arasına rahatça yerleşiyor.

"İstiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri benimkilere bakarken, penisi benim merkezime baskı uyguluyor ve bedenimi ele geçirmeye zorluyor.

"Ama istemiyorsun." Bu sefer bir soru değil, bir ifade ve kalbim göğsümde hızla atıyor. Alacakaranlık, yirmi dört saatlik

ama şu anda, onunla birlikte olduğum bu anda, en sevdiğim zaman haline gelebilir.

Kollarını başımın iki yanına dayıyor, burnunun ucu benimkine değiyor. Vücudumun her parçası onun yakınlığına onaylayarak titriyor, ama daha da yakın olabileceği, daha da derine girebileceği gerçeğine ağlıyor.

Ellerimi kollarında gezdirirken, kasları dokunuşumun altında şişiyor ve ellerim boynuna dolanana kadar devam ediyorum, başparmağım nabzını okşuyor, bana onun burada, benimle birlikte olduğunu hatırlatıyor. Dünün sorunları, mucizevi bir şekilde kaçındığımız, aklımızdan çıkmayan bir kabustu. Bacağımı beline doluyorum, o biraz daha bastırđında, külotla kaplı vücudum hafif sürtünmeden titriyor.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*. Ve bu *şimdi* olmalı. Cevap versin ya da vermesin.

Onu benim için daha gerçek kılacak hiçbir şey, onu içimde hissetmek, istediğini ve ihtiyaç duyduğunu alıp beni bitkin bırakması kadar etkili olamaz, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakarken, tek bir kelime veya hareket olmadan ruhuma dokunuyor ve beni ateşe veriyor. Onun altında bu kadar kolay erimem utanç verici olmalı, ama çok gerginim, umursamıyorum.

Brax bir koluyla dengede dururken, diğer elini uyluğuma götürür, bacağımı daha da yukarı kaldırır ve vücudumun uzunluğu boyunca aşağı doğru kayar, yüzü aklımla aynı hizaya gelene kadar durmaz. Külotumun yırtılma sesi karanlık odada bir çıt sesiyle yankılanır. Bir saniye sonra Brax'ın sıcak dili kıvrımlarımı yalar ve dudaklarımdan çıkan inilti odayı doldurur.

Hassas ve yavaş bir şekilde başlar, dilinin ucuyla her santimimi okşadıktan sonra, klitorisimi tahrik etmek için dilinin ucunu kullanmaya başlar. Altımdaki çarşafları yumruklayarak sırtımı yataktan kaldırırm, ama bu, içimde yükselen gerginliği, çaresizce ihtiyacım olduğu kadar hafifletmez.

Sonunda dilini girişime soktuğunda, ayak parmaklarım kıvrılır ve parmakları da ağzının izlediği yolu takip ederek katılır, inlemelerim çığlığa dönüşür.

"Brax," diye yalvarırım, tam olarak ne istediğimi bilmeden, ama bu onun için önemli değildir. Sanki altıncı hissi varmış gibi, benim vücudumun neye ihtiyaçı olduğunu benden önce bilir.

Sonra iki parmağı içime girer, içimde makas gibi açılır ve bükülür, klitorisimi ağzına çekmeden önce boşalmamı daha da sıkılaştırır

ve ben kendimden geçiyorum. Damarlarım orgazmla kaynarken çığlıklarım çığlığa dönüşüyor, beni ecstasy'nin uçurumuna atıyor.

Körü körüne ona uzanıyorum, kısa saçlarını tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sonunda kafasını tırmalıyorum, bıraktığım çiziklere bakmaya korkuyorum, o ise benim doruğumun son damlasını da sıkıyor. "Brax," diye tekrar ediyorum, o parmaklarını çekip klitorisimi bıraktığında vücudum bitkin düşüyor.

klitorisimi bırakırken.

Hala tek kelime etmiyor, ben ise dizlerinin üzerinde yatağa geri sürünürken parmaklarından benim özümü yalayan silüetini izliyorum. Bacaklarını başımın iki yanına dayadığında duruyor, boxerının altındaki penisinin silüeti bana doğru çıkıntı yapıyor.

Kollarım onun altında sıkışmış durumda, bu yüzden onun uzunluğuna ulaşmam imkansız ve bir an sonra, bizi ayıran kumaş tabakası ortadan kaybolur. Bunun için muhtemelen sihrini kullandığını anlamam bir saniye sürer, ama bu düşünce, penisinin ucu dudaklarıma değdiğinde aniden kesilir.

Gözlerine bakıyorum, biri kahverengi, biri yeşil. Daha önce söylediği sözlerle rağmen, sessizliği kafamı allak bullak ediyor. Ama bunu anlamaya vaktim olmadan, başparmağını alt dudağıma bastırıyor, onu aşağı çekiyor ve penisinin dudaklarımı geçmesine izin veriyor.

Kalın penisi hızla ağzımı doldurur ve o hareket ederken, daha derine girebilmek için ellerini başlığa dayayarak destek alır. Elimden geldiğince başımı geriye eğip boğazımı gevşeterek onu bir santim daha ağzıma alırım. Her santim ağzımı daha da genişletir ve son santim boğazımın arkasına dokunduğunda nefesim kesilir.

Vay canına.

Ayarlamam ve burnumdan nefes almaya başlamam bir saniye sürer ve rahatladığım anda geri çekilir, onun istilasını özlememe neden olur. Ona bağırarak için kelimeleri bir araya getirebilsem bile, fırsatım olmaz. Penisinin ucu dudaklarıma değdiği anda, tekrar içeri girer ve ağzımı doldurur. Bu sefer boğuluyorum, ellerim onu yutarken işe yaramaz hale geliyor, gözlerim yaşıyor ve bu dünyadaki en iyi his.

Ağzımı alıyor, beni alıyor, her şeyi alıyor, penisini boğazıma defalarca sokup çıkarıyor, ben bu saldırıya karşı çaresizce yatarken giderek daha derine iniyor. Eğer biri bende başka bir sapkınlık ortaya çıkaracaksa

, bunun o olacağını bilmeliydim. Bu, boğazımı sıkan bir el ile aynı şey ve ben doyamıyorum. Bunu daha da iyi hale getirecek tek şey, bana verdiği orgazmı aynı anda birleştirmemiz olurdu.

Bu adamı yutmaya, sunduğu her damlayı almaya ve her gramını kendime ait kılmaya hazırım. Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, ağzımdan tamamen kayıyor.

Nefes nefese, karanlıkta ona öfkeyle bakıyorum, muhtemelen ne kadar kızgın olduğumu anlayamayacağını umursamadan. "Brax," diyorum, bu zamana kadar aramızda söylenen tek kelimenin bu olduğunu çok iyi bilerek, sadece sonuna farklı bir duygu ekleyerek.

Ama o bana hiç aldırış etmiyor. Zaten vücudumun aşağısına doğru iniyor, karnıma kadar sıyrılmış tişörtümün eteğini tutup çekiyor. Giysi atıldığı anda, ellerini kalçalarımnda hissediyorum ve bir nefes sonra, karnımın üstüne çeviriliyor.

Omurgamdan yukarı doğru bir karıncalanma hissediyorum, omuzlarımın üzerinden bakarken içimde bir sıcaklık hissediyorum. Kocaman vücudu beni sarıyor, kalçalarımı havaya kaldırıyor ve ben ellerimle ağırlığımı tutmaya çalışırken beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Koruyucu giysinin hışırtısı duyulur ve o, girişime yerleştirmeden önce onu boyuna doğru yuvarlarken bir anlık görüntüsünü yakalarım.

Konuşmasını, bir şey söylemesini istiyorum, ne olursa olsun, ama onu daha fazla hissetmem gerekiyor. Aramızdaki havada bu kadar yoğun bir şekilde asılı duran gerçeği inkar etmek mümkün değil. O benim uyluklarımı daha da ayırırken değil. Elini boğazıma dolarken, parmaklarını bükerek sıkarken değil. Ve içime o kadar sert ve hızlı girerken, görüşümün köşesinde yıldızlar parıldarken değil.

Kalçaları acımasız, amansız, bana onun penisine alışmam için zaman tanımıyor, beni tekrar tekrar alıyor, kendi boşalmasını kovalıyor. İnemelerim, beni tutuşuyla bastırılıyor, bu da onun kontrolü altında hissettiğim her şeyi daha da artırıyor.

Onun adını söylemeye çalışıyorum ama o, içime girip çıkarken, beni bir kez daha uçurumun kenarına yaklaştıırken, sesim çok boğuk çıkıyor ve o bunu fark edemiyor. Gözlerimin köşelerine yine yaşlar doluyor, vücudum onun penisini heyecanla kaplarken acımasız darbelerini kabul ediyor. Yatak altımızda sallanıyor, ama bu Brax'ı veya çabalarını durdurmuyor, hareketleri düzensizleşmeye başlıyor ve hırlıyor. Sessiz adamın boğazından çıkan ses, patlamam için tek ihtiyacım olan şey, o beni yatağa sikmeye devam ederken kollarım pes ediyor.

Nefes alamıyorum, göremiyorum, hissetmekten başka bir şey yapamıyorum ve bu çok keyif verici.

O içimden çekildiğinde dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor, eli boynumda gevşiyor ve tamamen kayboluyor, vücudunun ısısı da yok oluyor. Damarlarımda dalgalanan zevklere yenik düşmüş, buruşuk bir beden yığımıyım.

Her saniye geçtikçe sessizlik üzerimizde yayılmaya devam ediyor ve onun toparlanıp gitmesini bekliyorum. Bunun için saniyeleri sayıyorum. Ama artık daha iyi bilmem gerekirdi. Birkaç saniye sonra, çarşaflar çıplak tenime örtülüyor ve onun kaslı kolları beni sarıyor. Bizi, ilk uyandığımızda olduğumuz tam aynı yere yerleştiriyor, sanki hiç zaman geçmemiş gibi yüzünü boynuma gömüyor.

"Uyu, Shadow." Sonunda konuşuyor, ama daha önce mırıldandığı sözleri tekrarlıyor. Bu sefer tartışacak kadar gücüm kalmamış. Vücudum huzurlu bir sükunete dalmışken, dünya yeniden karanlığa gömülüyor.

ALT

ELDON

Bir sonraki sınavımı yaparken sırtımdan ter damlaları akıyor. Kaslarımdaki ağrı hala nispeten hafif, bu yüzden devam ediyorum ve uzaktan gelen dalgaların sesi bana çok ihtiyacım olan sakinliği sağlıyor.

Uykumdan daha fazlasını uyudum, ama vizyonlarım rüyalarım sızmaya çalışıyormuş gibi hissettiğim için her zamankinden daha erken çıktım. Bu daha önce hiç olmamıştı ve bu sefer de pek başarılı olamadı, ama beni huzursuz etmeye yetti. Kafamda bir tanesi hariç hepsi siyah olan kuzgunların kalıntıları uçuyor, ama başka bir şey hatırlayamıyorum.

Bunu kafamdan silip, parmaklarımı altımdaki çimlere yaydım, doğayı kendimi topraklamak için kullandım, zihnimi tekrar çok derine daldırmamak için beni şimdiki ana geri getirdim. Arkadaşların yakında gelmesini bekliyorum, bu da daha iyi odaklanmama yardımcı oluyor. Şu anda Raven'ı düşünmek istemiyorum çünkü dinlenmesi gerekiyor ve ona ulaşmayı başarırsam, bu aklımdaki son şey olur.

Bir gıcirtı beni düşüncelerimden koparıyor ve başımı kaldırdığımda Brax'ı yerden tavana kadar uzanan cam kapılardan görüyorum. Ama odasından çıkmıyor. Hayır. Raven'ın odasından parmak uçlarında çıkıyor.

Orospu çocuğu.

Genelde ilk kalkan kişi olduğu için bu tarafa bakma zahmetine bile girmiyor, bu yüzden onun odasına geri girip, ortak yaşam alanını sanki hiç orada olmamış gibi dokunulmamış halde bırakışını izliyorum. Kıskançlık hissi içimi kaplıyor, yüzüm sinirden kızarıyor ve o buraya gelmeden önce sakinleşebilmek umuduyla bu aptal sınavları daha hızlı ve daha sert yapmaya çalışıyorum.

İmkansız.

Kapalı arkadaşım, neredeyse kardeşim sayılabilecek kişi, rahatça dışarı çıkıyor. Eğitimsiz bir göze, dünyada hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünebilir. Ama ben onu tanıyorum ve kaşlarının arasındaki kırıxıklığı kolayca fark ediyorum. Sadece normalden daha stresli olduğunda ortaya çıkan kırıxıklık. Üzerinde daha fazlası var.

Daha önce giydiği siyah boxer şortu, şimdi benimkiyle aynı siyah jogger şortuna dönüşmüş, homurdanarak ağırlıkların yanına doğru ilerliyor ve selam veriyor.

Ağzımı kapalı tutmaya, dilimi ısırma ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama dudaklarım durduramadan hareket etmeye başlıyor. "Uyumakta zorlanıyor musun?" diye soruyorum, sesim kesik kesik, bir kez daha ağırlığı aşağı itiyorum.

"Evet." Bana bakmıyor, ağırlık egzersizine başlarken gözlerini gökyüzüne dikmiş durumda.

"Bu, dün olanlar yüzünden mi, yoksa sikiştiğin için mi?"

Bakışları benimkilere çevrilip gözleri kısıldığında, neredeyse halterleri düşüreceğinden eminim. "Ne diyorsun sen?" Sendelemesi kısa sürer ve hızla ağırlık kaldırmaya devam eder.

Dişlerimi dilimle gezdirip, son bir kez daha aşağı bastırdıktan sonra ayağa kalkıp, ellerimi şortuma silerek ona dönüp yüz yüze geldim. "Az önce Raven'ın odasından kaçtığını kabul etmeyecek miyiz?"

Çenesi titrer ama bu sefer ağırlık kaldırmayı bırakacak kadar onu rahatsız etmem. "Hayır, kabul etmeyeceğiz."

Yine benden uzaklaşır ve ben suyumu alıp, şişenin yarısını bir dikişte içerim, sonra da elimle ağzımı silerim. "Bu aslında bir soru değil, biliyorsun. Retorik bir soru."

"Yine de seninle bu konuşmayı yapacağım anlamına gelmez," diye alaycı bir şekilde yanıtladı, bu da beni daha da sinirlendirdi.

Her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar kontrol altında tutmayı severim ve bu, bildiğim bilgiler de dahil. Özellikle de düşüncelerini kendine sakladığını ve son yirmi dört saat içinde bir sürü boktan şey olduğunu bildiğimde. Nasıl bu kadar uzun sürdü? Kafam çok karışık, onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum, ama o da paylaşmaya istekli olduğuna dair en ufak bir umut ışığı vermiyor.

Kıskançlığımı bastırarak, kendi ihtiyaçlarım yerine arkadaşşıma odaklanıyorum. "Seni tanıyorum dostum. Bu konuyu konuşmazsan, sonunda patlayacaksın ve ben bunun getireceği tehlikelerden kaçınmak istiyorum." Elim, daha önce duygularını içinde biriktirdiği bir olaydan kalma kalçamdaki yara izine düşünmeden uzanıyor. Gözleri hareketimi takip ediyor ama beni görmezden gelmeye devam ediyor. Harika. Öyleyse öyle oynayalım.

Gerekirse kirli oynayabilirim ve görünüŖe göre ona bunu hatırlatmam gerekiyor. "Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin, ama biliyorsun ki annemi destek için çağıracağım." Kaşlarını kaldırarak ona sessizce bana meydan okumasını rica ediyorum, ama tek aldığım bir bakış.

"Bunu yapmazsın."

Ona başımı sallıyorum. Büyük resmi görmesi gerekiyor ve bunu çabuk yapmalı. "Artık bu sadece bizim meselemiz değil, Brax. Raven de var ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Senden bile."

İlk önce kime saldırmak istediğimi bilmiyorum; bütün gün boyunca sergilediği boktan tavırları için Brax'a mı, yoksa onun huysuz kıcını ölümden geri getirip bu hale getiren Raven'a mı? Açıkçası, ikincisini istememe eğilimliyim, ama lanet olsun, o da işi kolaylaştırmıyor.

Dersler sanki dün hiçbir şey olmamış gibi bütün sabah devam etti ve bu da beni kesinlikle rahatsız ediyor, ama daha önemli şeyler var. Beni daha kişisel düzeyde etkileyen şeyler. Mesela lanet bir büyücüye bağlanmaya başladığım gerçeği.

Hem de çok seksi birine.

Bu kadının hepimizin hayal edebileceğinden daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Vizyonumun bana söylediklerini dinlemeliydim, tüm bu zaman boyunca gözümün önündeydi ama ben onu çözemedim. Tarih profesörümüz sıkıcı konuşmasını yaparken, şimdi zihnimde canlanan her şey çok mantıklı geliyor.

Pembe tüylü kuzgun.

Siyah beyaz satranç takımı.

Bir fırtına.

Kaosla her şey sallanıyor, ama sadece bir parça düşüyor. Bir fil.

Kuzgun yavaşça ona doğru ilerler, pençesiyle birkaç kez yuvarlar ve sonunda onu iyice kavrayıp tekrar ayağa kaldırır. Filin tabanı satranç tahtasına yeniden bağlandığı anda, kuzgunun tüyleri siyaha döner.

Teknik olarak gerçekleşmemiş tek şey, Raven'ın saçlarının siyahlaşmasıdır. Şimdi onun başının arkasına bakarken bile, pembe saçları hala göze çarpmaktadır.

pembe saç telleriyle dikkat çekiyor.

Her şey mantıklı olsa da, her şeyi gözden geçirmek için bir dakika bile zaman olmadığından, aramızdaki havayı boğuyor gibi geliyor. Ama bu gece her şey değişecek. Beklemekten bıktım. İkinci dersler bittiğinde, bu konuyu konuşacağız. Gözlerinde endişeyle hepimize bakıyor, sanki cadı avı falan bekliyormuş gibi.

Günün sonunda, bu kadın, cadı avı başlasa bile, hepimizin onun yanında olacağını ve bu lanet olası yeri yerle bir etmeye hazır olduğumuzu anlayacak. Aptal değilim, uzun zamandır kendine dikkat ettiğini biliyorum, ama benim gözetimimde değil. Artık değil. Küçük kuşum artık dünyayla tek başına yüzleşiyor, kafeste solup gitmiyor.

O benim, bizim ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini öğrenecek. Brax da öyle. Hoşuna gitse de gitmese de.

Birisi sandalyesini yerde sürterek beni düşüncelerimden koparır ve dersin bittiğini hemen anlarım. Diğer herkesle birlikte ayağa kalkarak, Zane'i geçip Raven'ın yanına ulaşmayı başardım. O bana anlamlı bir şekilde göz kırptı ve ben de sırtıttım. Leila, diğer erkeklerin ona ters ters baktığını çok iyi bilmesine rağmen, Raven'ın soluna geçti. Bence Raven, Leila'nın bizden çekinmemesini gizlice seviyor. Dürüst olmak gerekirse, bu beni de etkiliyor. Çoğu kız, bize yakın olmak için onunla arkadaş olmaya çalışırdı, oysa Leila, bizim odada olup olmadığını umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, Raven'ı kendine saklayıp kızların yaptığı saçma sapan şeyleri yapmak için.

Ama bu gece değil. Bu gece, onun büyüünün yeni sırlarını ortaya çıkararak ortalığı karıştıracağız.

Raven'ın elini tutarak, kapıya doğru yürürken başparmağımı onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. Zane homurdanarak önden gidiyor, Creed hemen arkasında, Brax ise hepimizin bir adım gerisinde. Raven'ı sınıflar arasında giderken bile hemen etrafını sararak korumaya ihtiyacımız garip gelebilir, ama başka hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Kapıdan geçip öğle yemeğine doğru ilerlerken, ona yaklaşıp şakağına bir öpücük kondururken, vanilya şampuanının kokusu duyularımı ele geçiriyor. Ona karşı hissettiklerimi kelimeler olmadan aktarmak istiyorum, ki bu benim için çok zor çünkü kendimi kelimelerle ifade etmekte daha iyiyim, ama

dokunuşumla elimi sıkıca tuttu ve beni anladığını umutla doldurdu.

Buradayım ve başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Yemek salonuna girdiğimizde etrafımızdaki gürültü, konuşmalarla birlikte daha da artıyor. Raven'ın, buraya geldiği ilk gün Leila ile oturduğu masaya beni yönlendirmeye çalışmasını bekliyorum, ama ilk kez, her zamanki yerimize doğru çekilirken direnmiyor.

Leila en sondaki sandalyesini çekiyor ve Raven bir sonrakini kapıyor, ama oturmadan önce onu havaya kaldırıyorum, sırtı bana dönük, sonra yerime geçip onu dizime oturtuyorum. Dudaklarından çıkan cıvıltı beni gülümsetiyor.

Zane sağındaki sandalyeyi kapar ve ben Raven'ın kokusunu içime çekerken eli anında Raven'ın uyluğuna uzanır. Creed ve Brax karşımızda otururlar, tek kelime etmezler, ama Raven'ın çoktan kapılmış olmasına duydukları hayal kırıklığı bellidir. Creed'in dudakları tiksinti ile büzülür, Brax'ın kaşları ise çenesi tekrar tekrar seğirirken daha da çatılır.

"Beni kucağında otururken nasıl yemek yiyeceksin?"

Gülümserim, elim eteğinin kenarındaki çıplak tenini bulur ve uyluğuna narin desenler çizerim. "Küçük Kuş, ya seni yemek istersem?"

Bana doğru titrer, göğsünde hafif bir uğultu titreşir ve bana daha da yaklaşır. Yüzünü bana doğru çevirip gözlerimin içine bakarken, dili alt dudağını yalar. Bu benim için bir uyarı işareti olmalı, ama ona o kadar dalmışım ki fark etmiyorum.

"Bacaklarımı iyice açıp, herkesin gözü önünde masanın üzerinde beni yalamak ister misin, Eldon?" Dudaklarından çıkan mırıldanma beni şaşkına çevirir, gözlerim onun ağzına sabitlenir ve başımı sallarım. "Beni tatmak ister misin? Bütün akademinin önünde beni kendine ait yapmak ister misin?"

"Tabii ki evet."

Kontrolüm yok. Hiç yok.

Eli yanağımı okşadı, başparmağı dudaklarımı okşarken, pantolonumun içindeki aletim sertleşti ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Onun umutlarını yeşertme, Raven. Bu olmayacak ve sen de bunu biliyorsun," Zane sağımdan mırıldanarak eğlencemi bozar. Bizi duyabildiğini fark edince bir an şaşırırım ve Leila'ya bakarım, ama o yemeğini sipariş etmekle meşguldür. Bizi duyabiliyorsa da, belli etmiyor.

"Creed izin verdi," diye karşılık verir Raven, Zane'e kaşlarını kaldırarak, ve ben bir saniye kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalışırım. Sonra ikisini ormanda küçük bir gösteri yaparken bulduğumu hatırlarım, ama yine de izleyen sadece bendim.

"Eğer şu anda ihtiyacın olan buysa, Raven, herkesin sadece karanlığı görmesini sağlayabilirim," diyor Creed masanın diğer ucundan, ağzının köşesinde yavaşça bir sırıtış beliriyor ve benim sikim zonkluyor.

Onun yerine cevap vermek üzereyim ki, bir anlığına tavanı saran titreyen mavi bir alev herkesin dikkatini çeker ve odayı sessizliğe boğar. Alev aynı hızla kaybolur ve yerine Profesör Burton belirir.

"Öğrenciler, öğle yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim, ama bekleyemeyecek bir haberim var." *Kahretsin, şimdi ne olacak?* Zane'e, sonra Brax ve Creed'e bakıyorum, sonra Raven'a. Belirsizlik ortada. "Dün meydana gelen öngörülemeyen koşullar nedeniyle, Monarşi'ye haber vermek zorunda kaldık ve onlar da karşılığında ebeveyn ve veli ziyaretinin düzenlenmesini ısrarla talep ettiler." Yüzündeki sert bakıştan hoşnutsuzluğu açıkça belli oluyor, ama hepimiz Monarşi'nin herkesten üstün olduğunu biliyoruz, bu yüzden bu konuda bizim kadar söz hakkı yok. "Bunu göz önünde bulundurarak, onların içini rahatlatmak için acil olarak bu akşam bir aile yemeği düzenlendi."

Başka bir şey söylemeden ortadan kaybolur ve herkes boşluğa bakakaldı. Ailelerimiz geliyor. Raven'ın yüzündeki endişe beni alarma geçiriyor ve onunla bu konuyu konuşma planımın ertelenmiş olması beni rahatsız ediyor. Ama bu durumun bazı olumlu yanları da var.

Raven sorunumu askıya alabilir, ama onu ailesinden ve ondan koruyabilirim ve bu da Brax'a karşı argümanımı destekliyor. Takviye kuvvetlerim geliyor ve bana attığı yan bakış, onun da bunu bildiğini gösteriyor.

YEDİ

RAVEN

Sanki hayatım şu anda daha kötüye gidemezmiş gibi. İçimde umutsuzlukla boğulurken, dünya etrafımda dönmeye devam ediyor ve üstüne üstlük, lanet olası ailem de geliyor. Abel'in getirdiğı strese ihtiyacım *yok* ve annemi görecekim düşüncesi de baş ağrımı daha da artırıyor.

Bana bir bakışta anlayacak. İçimde hissettiğim değışikliği görecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacak.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak, yansımana bakıyorum. Doğal ışık hala yatak odamın penceresinden içeri giriyor ve makyajımı düzeltmem için odayı mükemmel bir şekilde aydınlatıyor. Benimle dünya arasında bir koruma katmanı olsun diye makyajımı olabildiğince doğal tuttum, ama kendimi aynı hissetmiyorum bile.

Kadınların aynaya bakıp kendilerini değıerlendirdikleri, görünüşlerinin her ayrıntısını inceledikleri zamanları okudum ve şu ana kadar bunu hiç yapmadığımı fark ettim. Evet, yansımana baktım, saçımı ve makyajımı yaptım, ama yüzeysel olanın ötesine hiç bakmadım, kendimi görüdüğüm gibi kabul ettim.

İçimde bu kadar çok şey değıştiğı için beynimin şimdi bunu yapmam için yalvarması çok normal. Dün gece biraz sıradan bir sihir denedikten sonra, diğerküçük şeyleri denemeye bağımlı oldum ve bu da bütün gün damarlarımda bir titreme hissi bıraktı. Bu coşkulu bir duygu ve ben buna takıntılıyım. Ama şimdi, gözlerime baktığımda, daha derin, bir şekilde daha mavi görünüyorlar.

Bu, taşıdığım sırdan mı kaynaklanıyor? Vücudumdaki sihirden mi? Bilmiyorum, ama şimdi gördüğüm için, görmezden gelemiyorum.

Avuç içlerimi yukarı çevirip ellerime bakıyorum, dün onlarla ne yaptığımı çok iyi biliyorum, ama şimdi her zamanki gibi görünüyorlar. Sanırım? Kahretsin, bilmiyorum. Brax'ın kollarında uyanmamın, onun dokunuşuyla gölgelerin kaybolmasının bir faydası olduğunu sanmıyorum, ama gün doğduğunda, onun tatlı sözleri de onlarla birlikte kayboldu ve huysuz tavırları geri döndü.

Tek istediğim, kendimi toparlayana kadar bir köşeye kıvrılıp dünyadan saklanmak, belki de içimdeki özlem çoktan başladığı için Ari'yi ziyaret etmek.

. İnsanlarla uğraşmak istemiyorum. Bıktım artık. Ama bu konuda söz hakkım olmadığını da çok iyi biliyorum.

Kapının çalınması düşüncelerimi bölüyor ve bir kez daha aynaya bakarak iç çekiyorum. Dudaklarıma zorla çizdiğim gülümseme, yıkama günündeki saçlarımdan daha düz düşüyor, bir saniye sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve Creed kapı aralığından görünüyor. Beni gördüğünde kendi gülümsemesi anında kayboluyor ve odanın karşısına doğru yürürken hiç durmadan kapıyı arkasında kapatıyor.

"Sorun neyse, söyle bana. Çözümünü bulurum," diye mırıldanır, arkamda durur, öne eğilip boynuma burnunu sürter ve vücudum anında biraz gevşer.

"Nereden başlasam ki?"

Bakışları aynada benimkilerle buluşur, oniks gözlerinde bir anlayış hissedilir. Bu sefer dudaklarımin kenarları yukarı kıvrıldığında, bu gerçektir. Acı dolu, ama gerçektir.

"Bu gece onları görmek zorunda kalmamak için gidip aileni öldürmemi ister misin?" diye sorar, çenesindeki gerginlikte samimiyet vardır ve ben gülerim.

"Lütfen. En azından bir derdimden kurtulmuş olurum." Kapıya doğru yürümek için dik durur, ama ben kolunu tutar, bileğini tutup ona dönerim. "Şaka yapıyorum. En azından şimdilik. Birkaç gün yetecek kadar kan ellerimizde var, sence de öyle değil mi?"

"Senin için daha fazlasını da alırım." Çok seksi.

Onun amacının bu olduğunu sanmıyorum, ama bu benim içimdeki ateşi yakıyor.

Eldon haklıydı; dengesizlik kesinlikle benim özelliğim.

Tam olarak "Seni ve senin çılgın büyüü, dün yaptığım affedilemez şeyi kabul ediyorum" demiyor, ama neredeyse öyle geliyor. *Umudum yine önüme geçiyor.*

"Onları görmekten mutlusan, bu işi bitirip buraya geri dönüp o güzel kafandaki diğer şeyleri konuşmaya ne dersin?"

Onun kolu benimkinden kayarken ve elime uzanırken başımı sallıyorum. Beni koltuğumdan kaldırıp göğsüne çekiyor, kollarını sıkıca bana doluyor. Bu kucaklamaya alışmam bir saniye sürüyor, şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Kaslarım tek tek gevşiyor ve aslında ne kadar gergin olduğumu fark edince şaşırıyorum, ama o geri çekilir ve aile toplantısı için hazırlanmam gerektiğini hatırlatır. Omurgamı sertleştirip omuzlarımı geriye doğru çeviriyorum

geriye doğru çeviriyorum, çenem de onunla birlikte geriliyor. Creed benim değişimimi fark ediyor ama bu sefer endişelerimi yatıştırmaya çalışmıyor.

Bu akşam için üniforma zorunlu. Neden? Bilmiyorum, ama bu da etrafımda başka bir engel gibi geliyor, o yüzden kabul ediyorum. Creed'in eli belimin altına yerleşiyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor, ama kapıya ulaşmadan, kapı diğer taraftan açılıyor.

Eldon.

"Kapıyı çalmasını bildiğini sanıyordum?" Creed homurdanır, bu da beni sırtıma iter, ama Eldon sadece sırtarak cevap verir.

"Birçok şey biliyorum, ama bu umursadığım anlamına gelmez." Sanki bunun anlamını bilmem gerekiyormuş gibi göz kırıyor, ama daha fazla açıklamıyor ve ben de fazla gerginim, daha fazla araştırmak istemiyorum.

"Bu işi bitirelim," diyor Brax ön kapıdan, Zane yanında duruyor ve ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

"Hadi."

Salona adımımızı attığımızda hava çok yoğundu. Salonun düzeni gala gecesiyle tamamen aynıydı. Lanet olsun, sanki bir asır önceymiş gibi geliyor. O zamanlar her şey farklıydı. Ailemin büyülerimi kaldırmasının mutluluğunu ya da damarlarımdan akan büyü'nün hissini yaşamamıştım. Ayrıca o gece üç Bishop'u tanıma fırsatı bulmuştum, hiçbir şeye değişmeyeceğim bir geceydi.

Bu anıyı düşünerek, adımlarımı atarak, Sebastian'ın Abel'a sokulduğu, ailemin oturduğu yere doğru ilerledim. Masada diğer yarısı boştu ve bunun nedeninin geçen sefer Finn'in bizimle oturduğu olduğunu hatırladım. Ailesinin bu gece burada olmamasının bir nedeni vardı. *Onun* bu gece burada olmamasının bir nedeni vardı. Hiçbir fikrimizin olmadığı bir savaşın kurbanı.

Odayı geçerken üzerimde gözler hissediyorum ve bunların Bishoplar olduğunu biliyorum, en azından bazılarının. Buraya gelirken bana eşlik etmekte ısrar ettiler, ama babamın benim için ne kadar önemli olduklarını görmesini istemiyorum. Sebastian ona söylemiş olabilir, ama görmekle görmek farklıdır ve babam benim giderek artan zayıflığımı kendi gözleriyle görmeyi hak etmiyor.

Babam bana sırtını dönmüş, Sebastian kulağına fısıldarken annem odanın içinde etrafa bakınıyor, benim yönüme bakmıyor. Sebastian'ın yanına gelip duruyorum

Sebastian'ın yanında duruyorum, onlar benim burada olduğumu fark etmemiş gibi göründükleri için en ufak bir fısıltıyı bile duyabiliyorum.

"Bana, onun güçlerini ortaya çıkarmak için radikal bir şey yapmamı söylemiştin, ama..."

"Raven, buradasın," diyor annem, kulak misafiri olduğum konuşmayı keserek. Sebastian'ın bakışları yukarı doğru kayıyor ve ben onun ne hakkında konuştuğunu öğrenmek istiyorum, kulaklarımda kalp atışlarım çınıyor, ama Abel ayağa kalkıyor, sandalyesi ahşap zeminde rahatsız edici bir ses çıkararak kayıyor ve benim adımları söylüyor.

"Raven, seni gördüğümüze çok sevindik. Her şeyden sonra nasıl hissediyorsun?" Abel elini omzuma koymak için yaklaşır ve ben hızla yanından çekilirim, bana dokunacağı düşüncesiyle geri çekilirim. Benim hoşnutsuzluğumu fark ederse ya da umursarsa bile, bunu göstermez, ki bu hiç de şaşırtıcı değildir. Bu adam, o anda önemli gördüğü şeyler dışında etrafındaki her şeye kayıtsız kalma gücüne sahiptir.

Ona sevgi ve şefkat gösterip göstermediğim umurunda değil. Sadece büyümenin ortaya çıkıp çıkmadığını bilmek istiyor. Gözlerindeki ışıltı bunu gösteriyor.

"Abel," diye selam veriyorum ve masanın etrafında dolaşmaya devam ediyorum. Annem kollarını açarak bana sarılmak istiyor, ama önceki endişelerim yeniden ortaya çıkıyor ve onun yerine yanındaki koltuğa oturuyorum. Bana dokunursa, her şeyi anlayacağından çok korkuyorum.

"Haber duyduğumda çok endişelendim," diyor annem, elini uzatıyor, ama ben ona sarılmak için kıpırdamıyorum ve sonunda ellerini kucağına indiriyor. Omzunun üzerinden babama attığı bakışı kaçırmıyorum ve Sebastian'ın az önce söylediği sözler zihnimde yankılanıyor.

"Onun güçlerini ortaya çıkarmak için radikal bir şey yapmamı söylemiştin."

Benden mi bahsediyordu?

İçimdeki hisler bana öyle olduğunu söylüyor. Sebastian ve babam dün olanlara karışmış olabilir mi? Diğer her şeyin üstüne bir de bu bokla uğraşamam. Neden işler daha net olamıyor?

"Raven..." Abel'in sesi sinirli geliyor ve ona baktığımda anneme doğru başını sallıyor. Ona cevap vermem için sessiz bir emir. Ne dememi bekliyor?

Boğazımı temizleyip, ellerimi pileli eteğimin üzerinde gezdiriyorum. "Ben iyiyim anne. Buradayım, değil mi?" İşte, bu sahte cevap nasıl?

Annem kaşlarını çatarak, görünüşün ötesini görürken, Abel koltuğuna yaslanarak beni meraklı gözlerle süzüyor.

"Son görüşmemizden bu yana bir değişiklik var mı?"

"Beni taciz ettiğinizden beri mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarım onun şakaklarında aniden atan damara doğru kıvrılıyor. İyi, itaatkar bir çocuk istiyorsa, Sebastian'a odaklanmalı ve beni rahat bırakmalıydı.

"Her zaman bu kadar dramatik misin, Raven? Çocukken çok tatlı ve masum olduğumu hatırlıyorum." Düşünceleri beni sinirlendirir ve bunun amacının bu olup olmadığını anlayamam.

Siktiğimin herifi.

"Çocuklarını her zaman dersten alıp, onları yere yatırıp, birinin onların büyüleriyle oynamasına izin mi veriyorsun?" Ona sertçe cevap verirken kanım kaynıyor. Ona tepki vermemden nefret ediyorum, ama vermemek imkansız.

"Raven, lütfen sesini alçalt. Korkunç saldırıdan sonra iyi olduğundan emin olmak için buraya koştuk. Seninle tartışarak zamanımızı boşa harcamak istemiyorum," diyor annem yorgun gözlerle yalvarırcasına.

Burun deliklerim genişler, dişlerimi dilime batırarak hak ettikleri bir başka azarı geri çeviririm. "İstediğinizi veremediğim için üzgünüm, ama yıllar önce ailemiz için kararları veren ben değildim. Ben sadece bunun sonuçlarıyla uğraşıyorum." Bakışlarım ikisi arasında gidip gelir, Sebastian'ı umursamadan ellerimi masaya dayayıp ayağa kalkarım. "Eğer tek istediğin beni canlı görmekse, istediğini gördün. Ne yazık ki, dün olan her neyse, ben hala önceki günkü kadar Boşum. Ve senin buradaki amacının, benim hala Boş olup olmadığımı doğrulamak olduğunu varsayıyorum, bu yüzden seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama ben neysem oyum."

Masadan bir adım bile uzaklaşmadan, annem kolumu tutarak beni yerinde durdurur. Bir sonraki nefeste kolları boynuma dolanır, beni sıkıca kendine çekerek, hatırladığımdan daha sıkı bir kucaklama yapar. "Seni seviyorum, tatlı Raven. Bunu asla unutma. Onlara yalan söyleyebilirsin, yüzüme yalan söyleyebilirsin, istediğin herkese yalan söyleyebilirsin, ama ben görüyorum, hissediyorum, biliyorum." Boğazımın arkasında bir acı hissediyorum, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, patlayacağından eminim. "Gözlerindeki değişimi görebiliyorum, daha önce hiç görmediğim bir sıkıntı hissi. Sırrın bende güvende. Derin bir nefes al, kendini topla ve söylediklerimi hatırla. Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağı daha atlat."

Bir saniye sonra beni bırakıyor, gözlerinde gerçek parlıyor; kesinlikle biliyor. Cevap olarak hafifçe başımı sallıyorum ve arkama bakmadan masadan kalkıyorum. Aceleyle uzaklaşmaya çalışırken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum, ama bir saniye sonra güçlü kollar beni sardı.

"Güvercinim nereye uçuyor?"

Zane'e yaslanıyorum, etrafımızın insanlarla dolu olduğunu umursamadan, kalbimin sakinleşmesini ve gerginliğimin biraz azalmasını bekliyorum. "Kafesimden kaçıyordum," diye mırıldanıyorum, sonunda odaklanabildiğimde.

"Seni yakaladım," diye saçlarıma fısıldadı, artan sohbet sesleri arasında kelimeleri zar zor duyuluyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sonra geriye yaslandı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Çıkmadan önce birkaç dakika bize katıl, tamam mı? Bir dahaki sefere bize bunu yaptıklarında, ebeveynlerin oturma düzeni konusunda idareye bir şey söylemesi için babamla konuştum bile."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum," diyor omuz silkerek ve beni kalabalığın içinden geçiriyor.

"Onları başka birinin yanına oturtmak istemiyorum. Onlarla başa çıkmak benim için bile zor, başkalarını da etkilemelerine gerek yok," diye mırıldanıyorum ve o da destek olmak için omzumu sıkıyor.

"Senin yanındayız, Dove. Her zaman. İyi, kötü ve çirkin her anında."

Onun sözleri içimde bir heyecan uyandırır, ama ben bunları kabul edecek kadar zaman bulamadan, o beni başka bir masaya götürür. Eldon önümdeki koltuğa oturur, annesi solunda, Creed sağında. Ben Brax'ın yanındaki boş sandalyeye otururken, Zane solumdaki koltuğa oturur.

"Baban aceleyle çıkmak zorunda kaldı, Zane," diye Eldon'un annesi anlayışla açıkladı, ama Zane hemen eliyle onu susturdu.

"Sorun değil, Bayan Rhodes. Bunun olabileceğini önceden söylemişti. Raven'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," diyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ben de ona gülümsemeye çalışıyorum, ama kafam çok karışık. "Seni tekrar görmek çok güzel, Raven. Son etkinlikte annenle konuştum. Senin hakkında harika şeyler söyledi."

Annemden bahsedilince gülümsemem gerginleşir, ama çabucak kendimi toplarım. Bana fısıldadığı şey doğruysa, ona güvenebilirim. Umarım.

"Öyle olmak zorunda, değil mi? O benim annem."

Eldon'un annesi cevabıma gülümser, sanki tam da böyle bir cevap bekliyormuş gibi kulaklarından kulaklarına kadar yayılan bir gülümsemeyle.

Eğer babama sorsaydı, ona tamamen farklı bir şey söylemiş olabileceğini eklemiyorum, ama bu sözler dilimde ağır bir yük gibi duruyor.

"Senin ışıltını seviyorum, Raven. Küçük bir kızken bile, zekan ve varlığınla odayı aydınlatırdın." Onun sözleri karşısında gözlerim büyüdü ve çocukluğumdan bahsedilince vücudum dondu.

"Çocukluğumu mu biliyordun?" Sesim umduğumdan daha yumuşak çıkıyor, ama o fark etmiyor gibi görünüyor.

"Elbette. Evangeline ve ben Silvercrest Akademisi'nde birlikte okurken çok iyi arkadaş olduk. Siz ikiniz ortadan kaybolduğunuzda iletişimimiz koptu, ama ikinizin de o zaman olduğu kadar güçlü olan yanlarınız var. Shadowmoor şimdi bizden her şeyi alamaz, değil mi?"

Kafamı sallayarak, omuzlarım gevşiyor, çünkü onun sözleri beni tarif edemeyeceğim bir şekilde yatıştırıyor. "Haklısın. Alamaz." Bana göz kırptıyor ve herkesin bana baktığını hissedebiliyorum, ama bakışlarımı ona odaklamaya devam ediyorum.

"Eldon, Brax'ın her zamankinden daha sessiz olduğunu ve sert adamımızı kırmak için beni takviye olarak getirmeye çalıştığını söyledi. Sence de gerekli mi?" Konuyu değiştirerek sordu ve bakışlarım hemen Brax'a kaydı.

Dün geceyi hatırlıyorum, karanlıkta hiç çaba harcamadan fısıldadığı sözleri, sonra bedeninin konuşmasına izin vererek sessizliğin kuyusuna düştüğünü. Dudaklarımı bükerek yanaklarımın kızardığından eminim.

Brax, gözlerini kısarak bana bakar, sorusu kafamda tekrar tekrar yankılanırken ruhumun derinliklerine dalar. Birinin boğazını temizleme sesi beni irkiltir ve dikkatimi hızla Eldon'un annesine çeviririm.

"Bana gayet iyi konuşuyor."

Bakışları Brax'tan bana birkaç kez kayıyor, sonra kollarını masaya dayayıp biraz yaklaşıyor. "İçine mi attı?"

Omuz silkiyorum. "Belki biraz, ama o lanet olası bir gargoyle. Onun sert dış görünüşünü delmek hiç kolay olmayacak, değil mi?"

Bana tekrar gülümser, geriye yaslanır ve Eldon'a keskin bir bakış atar. "Sanırım takviye kuvvetler çoktan geldi, evlat. Ona zaman tanı."

Eldon ona sert bir bakış atar, sanki Brax orada değilmiş gibi ona karşı çıkar, ama Brax'ın kocaman eli uyluğumu kavradığı için tek kelimesini bile duymam. Başparmağı ileri geri hareket eder, ben ona bakmayı reddederken vücudum beklentiyle titrer.

"Tamam, bizi artık canlı gördün, iyi misin?" Eldon homurdanarak ayağa kalkar ve gülümsemeye devam eden annesine bakar.

"İyiyim."

"Harika, çünkü yapacak başka işlerimiz var," diyor ve masanın etrafından dolaşarak yanıma gelip elini uzatıyor. Diğerleri de ayağa kalkıyor ve ben şaşkınlıkla ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne gibi?"

Bana sanki bu çok açıkmiş gibi sırtıyor, ama ben açıkça anlamamışım. "Sen gibi."

SEKİZ

RAVEN

E ldon eve dönerken daha fazla ayrıntı vermiyor ve beni masada olduğu kadar gergin bırakıyor. Elimi tutuş şekli, bir an sıkıca sıkıp sonra başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirmesi, beni rahatlatıyor ama yine de karşılaştığım duruma hazırlıklı olmamı sağlamıyor.

Creed'in eli belimin altında sağlam bir şekilde duruyor ve onu da aynı şekilde yakın tutuyor. Brax önde yürüyerek yolu gösteriyor ve Zane bir iki adım arkamızda duruyor.

Dört erkek ve tek bir kadın olması tuhaf olmalı, ama sanırım içlerinden biri benden seçim yapmamı isteseydi bu beni mahvederdi. Önemli olan tek şey, bunun bizim için işe yaraması. Benden böyle bir şey istemiyorlar. Hatta, bunu daha da seviyorlar. Ev arkadaşı el kitabı, Zane'in zeki ağzıyla birleşerek zihnimde parlıyor ve beni ele geçirmek isteyen yaklaşan felakete karşı rahatlıyorum.

Eldon işini bitirdikten sonra, umarım aklımdan geçen her şeyi konuşabilirim, böylece sürekli olarak durumumla ilgili endişelenmek zorunda kalmam. Genelde rahat davranmak benim için sorun değil, ama bunun daha fazlası olduğunu inkar edemem ve Brax'a yaptıklarımın sonra... bundan geri dönüş yok.

Evimize giden yola sapıyoruz ve Brax kapıyı açıyor, gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kapıyı açıp yemek masasına doğru yöneliyor. Diğerleri de onu takip ediyor, ben de adımlarımı ona uyduruyorum ve Zane sandalyemi çekince teşekkürlerimi mırıldanıyorum.

Eldon sandalyesini sağ tarafıma çekip, her zamanki sırtışıyla yanıma oturur. "Tamam, ne var..."

"Önce yemek," diye araya girer Creed ve ben ona ters ters bakarım. Ne yazık ki midem, kızgın olduğumuzu anlamamış, çünkü bir saniye sonra onaylayarak guruldamaya başlar. Gözlerini kaldırır ve sessizce bana ona meydan okumamı ister, ama ben ne zaman çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirim...

Öldüğümde.

"Aramızdaki bu garip atmosfer beni çok strese sokuyor. Yemek..." Pizza önüme gelir ve düşüncelerimi keser, ben de bu lezzetli yemeğe bakarken ağzım açık kalır, muhtemelen çeneme salya akıyordur. Kalın hamurlu, ekstra peynirli, bol pepperoni ile süslenmiş. Siktir. "Tamam, önce yemek," diye pes ederim ve bir dilim alırım. Koltuğuma yaslanıp, göz kapaklarım kapanırken bu lezzetli yemeğin tadına bakarak inlerim.

"Şimdi de sikim sertleşti," diye homurdanır Zane ve gözümün ucuyla ona bakarım, yüzünde bir gülümsemeyle abartılı bir şekilde kendini düzeltir.

Yemek mi, sık
mi? Sık mi,
yemek mi?

"Onun dikkatini dağıtıyorsun. Lanet olası kadın yemek yesin de her şeyi konuşalım. Sonra ıslak sikler ve ayak parmaklarını kıvırtan orgazmları düşünebiliriz, tamam mı?" Eldon'un bu sözleri içimi burkuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onaylayarak mırıldanıyorum ve pizzadan bir ısırık daha alıyorum.

Neyse ki, pizzaları yiyip bitirirken kimse konuşmuyor. Açlığımı kontrol edemiyorum ve ağzıma daha fazla sığmayana kadar durmuyorum. Zane bir yığın peçete çıkarınca diğerleri de benden çok geride kalmıyorlar ve ben ellerimi temizlerken Eldon'ın duyurusu tekrar aklıma geliyor.

Ona dönerek, gergin bir şekilde nefes verip kendimi hazırlıyorum. "Neyle uğraşmamız gerekiyor?"

"Sen." Bana sıkıntı vermekten zevk mi alıyor, yoksa işlerin onun dediği kadar basit olmadığını fark etmiyor mu, karar veremiyorum.

"Senin ne düşündüğünü biliyor olman, benim de bildiğim anlamına gelmez Eldon, ve her zaman soğukkanlı davranmak kolay değil," diye mırıldanıyorum, kendimi istediğimden daha savunmasız bırakarak, ama onların yakınlığında duvarlarım o kadar kolay yıkılıyor ki, durdurmak imkansız.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve hızla oturma pozisyonunu değiştirerek bana yaklaştı, dirseklerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Aramızdaki havayı temizlememiz ve hepimizin durumumuzu bilmesi gerekiyor. Karakoldan ayrıldığımızdan beri bunu yapma fırsatımız olmadı, bu yüzden benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanın her zamankinden daha önemli olduğunu düşünüyorum. Güçlerin olsun ya da olmasın."

Peki o zaman.

Yutkunarak alt dudağımı ıslattım. *O böyle şeyler söyleyip içimi eritirken, nasıl sert, bağımsız bir kraliçe olabilirim ki?*

"Ben bu konuşma için buradayım," diye ekliyor Zane, Creed başını sallarken Brax sadece bana bakıyor, hiçbir şey belli etmiyor. Şaşırtıcı.

"Belki de Raven'ın büyüünün ona nasıl hissettirdiğini anlamakla başlamalıyız," diyor Creed, masanın karşısından bana bakarken yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, ve ben de tüm parçaları bir araya getirmeye çalışırken uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece... Brax sadece..." Cevap vermek için acele etmek yerine, sözlerimi toparlamaya çalışarak yüzümü elimle silip süpürüyorum. İç çekerek, söz konusu gargoyle'a bakıyorum, boğazımı temizlerken gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. "Sadece donakaldığımı, kalbimin kırıldığını ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çaresiz olduğumu biliyorum. Sen tepki vermediğinde, kılıcını bulamadığımızda, her şey çok ağır geldi. Senin bizimle birlikte olmadığın düşüncesine dayanamazdım. Ve sonra büyüm *birden...*" "*Birden*" demeyi bırakamıyorum, ama bu... tarif edilemez bir şey.

"Ne yaptığını hatırlıyor musun? Nasıl hissettiğini?" Brax, gözlerini benden ayırmadan masaya hafifçe yaslanarak sorar.

Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalışıyorum, ama her şey bulanık, bu yüzden başımı sallıyorum. "Elleri üzerindeydi ve şimdiye kadar duyduğum en boğuk çığlığı attı

Sanki dünya durmuş gibiydi... ve sonra gözlerin açıldı," diye açıklıyor Eldon. O sahneyi anlatırken kalbim hızla atıyor ve Brax'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Gözleri hala benimkilere dikilmiş, arkadaşına bile bakmıyor. Bana o anı hatırlatıyor.

Biri kahverengi. Biri yeşil.

"Sen bir büyücüsün," diyor Brax, kulaklarımda aniden hızlanan kalp atışlarımdan sesinden dolayı sözleri zar zor duyuluyor, ama artık bundan kaçamıyorum.

"Öyleyim. Ben bir büyücüyüm." Bunu daha önce de söylemiştim, ama hala dilimde yabancı geliyor. Ne olursa olsun, kendimdeki bu özelliği değiştiremem. Hoşuma gitse de gitmese de, bu özellik sihirli bir şekilde ortadan kaybolmayacak.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye soruyor Zane, avucunu uyluğumun üzerinde gezdirirken, ben de ona dönüp bakıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Shadowmoor'da bu seviyede büyüye sahip kimse yoktu, yakınından bile geçmiyordu. İnsanlar sıradan şeylerle zar zor idare ediyorlardı, bırakın bunu..." Elimi sallayarak açıklamaya çalışıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. "Bu, benim büyüdüğüm ortamda olmayan bir şey. Annem evde benim yanımda sihrini kullanmazdı ve ben de çocukluğumdan bunu pek hatırlamıyorum. Hiç bir necromancer ile tanışmadım. Birini diriltmenin yasadışı olduğunu biliyorum ve ben zaten bunu yaptım

biliyorum," diye gevezelik ediyorum, duygularım düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. "Batıyormuşum gibi hissediyorum ve bu çok sinir bozucu ve hiç de ben değilim."

Elini uyluğumda sıkılaştırarak, diğer elini yanağıma kaldırarak beni sözsüz bir şekilde sakinleştirir. "Seni asla batırmayacağım, Dove. En azından yalnız başına. Ve bu kadar inanılmaz bir şey yüzünden değil."

"İnanılmaz mı?" Kaşlarım birbirine yaklaşır ve o bana deliymişim gibi bakar.

"Beni duydun, Raven Hendrix. Bir kıza deli gibi aşık olmaz, ona ev arkadaşı el kitabını vermez ve ona deli gibi aşık olmazdım, eğer o inanılmaz olmasaydı. Büyü olsun ya da olmasın, sen her şeydin. Ama senin her şeyde kraliçe olduğun gibi, lanet olası bir büyücü olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı."

Yanaklarım yanıyor gibi hissediyorum, onun sözleri benim daha önce söylediklerimi yansıtıyor ve bakışlarındaki sertlik, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim gerçeği bana gösteriyor. "O haklı, Raven. Necromancerların genellikle hoş karşılanmadığını biliyorum, ve senin yaptıkların için sonsuza kadar minnettar olacağız. Kalmak istediğimiz konusunda kafanda herhangi bir şüphe varsa, onu hemen şimdi ortadan kaldıracam," diye araya giriyor Creed. Zane elini yüzümden çekiyor, böylece onun yönüne bakabiliyorum ve bakışlarındaki sertlik Zane'inkiler kadar güçlü.

"Hiç şüphe olmamalı," diyor Eldon, omzuma uzanarak. "Bu işler öyle yürümez. Sen kendini bir Void olduğuna inandığında seni istedik ve şimdi tam tersi bir durumda olman bunu değiştirmeyecek. İçimizdeki hisleri de değiştirmeyecek. Bu yüzden seni daha fazla sevmiyorum. Sen benim için bir mülk ya da istediğim gibi kullanabileceğim bir oyuncak değilsin. Sen sadece Raven'sın," diye ekler ve göğsüm sıkışır, nefesim kesilir.

Umduğum ama duymaya çok korktuğum her şeyi söylüyorlar ve şimdi bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Son yirmi dört saati bir felaket girdabında kaybolmuş olarak geçirdim ve onlar sadece birkaç kelimeyle bunu paramparça ediyorlar.

Etrafımda bir hava akımı oluşuyor, saçlarımı savuruyor ve kendimi Brax'ın kucağında, hala Zane ve Eldon'un arasında otururken bulduğumda irkiliyorum. Çenemi güçlü bir şekilde kavrayarak başımı kaldırıp gözlerine bakmamı sağlıyor, kalbim deli gibi çarpıyor.

Onun bakışları ruhumu delip geçerken masadaki diğerleri kaybolur. "Gölde bana söylediklerini unutmadım, Shadow. Ailenin söylediklerini..."

sana sihrin hakkında söylediklerimi. Bunun aklını kurcalayacağını biliyorum." Sözleri, daha önce hiç duymadığım ve muhtemelen bir daha asla duymayacağım kadar yumuşaktı. "Buraya senden bir şey almak, güçlerini kullanmak için gelmedik ve bu asla değişmeyecek, sana söz veriyorum. Kaçıp gitmeyeceğiz de. Senin yanında kalacağız, senin bizi koruduğun kadar güçlü bir şekilde seni koruyacağız." Elimi tutup göğsüne kaldırıyor ve kalbinin yumuşak atışlarını hissediyorum.

Sözsüz olarak anlatmaya çalıştığı şeyi hissediyorum ve ağzım kuruyor. Kalbi, ona hayat verdiğim için atıyor. Onlar beni koruduğu gibi ben de onu koruduğum için atıyor. Doğru kelimeleri bulamadan başımı sallıyorum ve diğerleri odaya geri dönerken o, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına koyuyor.

"Bunun çok büyük bir hediye olduğu gerçeğini de göz önünde bulundurmalıyız, çünkü necromancer'ların karanlıkla mücadele ettikleri bilinir. Kullanacağın güç başka bir seviyede ve genellikle iki, hatta üç güçten biri," diye açıklıyor Creed ve omurgam kaskatı oluyor. Yutkunuyorum. "Biliyorum, bu çok fazla, ama Raven, bununla başa çıkabilecek biri varsa, o da sensin." Güven verici sözler açık, ama ben bunu kabul etmekten korkuyorum.

"Bana çok inanıyorsunuz," diye mırıldanıyorum, Zane ve Eldon'a bakarak, onlar da onaylayarak başlarını sallıyorlar.

"Neden güvenmeyelim ki?" diye karşılık verir Zane, beni suskun bırakarak. "Gücüne yardımcı olmak için duygularını kanalize etmeye çalışmalıyız, böylece seni harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlayabiliriz," diye ekler ve gözlerim büyür.

"Herkes farklı şekilde hareket eder. Öfke, üzüntü, mutluluk, umut ve bunların arasındaki her şey," diyor Eldon, elimi tutarak. "Merkezine odaklandığında, hangi duyguların onu daha parlak hale getirdiğini öğrenmeye başlayacaksın."

Tüm bu bilgilerden sonra uzanmam gerekecek. Tam da ihtiyacım olan şey ve aynı zamanda çok fazla.

"Senin için ne ifade ediyor?" diye sormaya cesaret ediyorum.

"Brax öfke, bu seni şaşırtmayacaktır. Creed nezaket, Zane mutluluk ve kahkaha, ben ise daha çok sevgiyle bağlantılıyım."

"Bunu nasıl anlayabilirim ki?"

"Bana güveniyorsan, bunu anlamanın eğlenceli bir yolu var," diyor Zane, elinin tersiyle yanağımı okşarken dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle.

"Nedir o?"

Brax, kimse konuşmadan homurdanır ve bunun, onun kontrolü ele geçireceğine dair alacağımız tek uyarı olduğunu bilirim.

"Dışarı. Hemen, Shadow."

DOKUZ

RAVEN

Brax öncü olarak ilerlerken, midemde heyecan ve merak kıvrılıyor. Zane, Creed ve Eldon arkamdan geliyor, akşam havasına adım attığımızda etrafımızdaki gerginlik artıyor. Hava soğuk değil, ama hafif bir esinti tenimizi okşuyor, uzaktan gelen dalgaların sesi etrafımızda yankılanırken ağaçların yapraklarını dalgalandırıyor.

Ne yapacağımı bilemeden parmaklarımı kıpırdatıyorum, Brax birkaç adım önde durup uçurumun kenarına yakın iki meşe ağacının arasında duruyor. Bir an için ellerini yanlara doğru kaldırıyor, neredeyse mesafeyi ölçüyor gibi, sonra bana dönüyor.

Bana tek kelime etmeden parmağını kıvrıyor ve ben ona sert bir cevap vermek istesem de hareket ediyorum. Onunla burun buruna durduğumda, başımı geriye eğip gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. Tek kelime etmiyor. Bunun yerine, az önce yaptığı gibi kollarımı tutup yanlara doğru uzatıyor.

Kollarımın düz olduğundan emin olduktan sonra, bir adım geri çekildi ve beni baştan aşağı süzdü. Birkaç adım geri attı ve bir saniye sonra tekrar önüne geldi, blazerimi kollarımdan çekip aldı ve umursamadan yere attı. Omurgamdan bir titreme geçti, ama bu hafif sıcaklık düşüşünden değildi. Aksine, şimdi daha önce olduğundan daha sıcak hissediyordum.

Parmakları gömleğimin en üst düğmesinin üzerinde duruyor, başparmağı cildimi okşuyor ve nefesim boğazımda takılıyor. Bu adamların tek bir dokunuşuyla bu kadar etkilenmiş olmam utanç verici, ama beni o kadar tüketiyor ki, umurumda bile değil.

Bir düğme... iki... üç...

Durur, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkar ve tam dudaklarımız arasındaki mesafeyi ortadan kaldırmaya hazır olduğunu düşündüğüm anda, ellerini indirir ve diğer Bishop'larla aynı hizaya gelene kadar bir iki adım geri çekilir. Her biri beni büyük bir hayranlıkla izliyor, bakışları yüzümden gömleğimin açıklığından görünen göğüslerime kayıyor.

Bakışları altında kendimi korkmuş hissetmiyorum, ama onların bakışları altında kıpırdamamak imkansız. Yine de, kollarımı indirmek için hareket ettiğimde, hareket edemediğimi fark ediyorum.

"Ne yaptın sen?" Hareket edemediğimi fark edince ağzımdan kaçırır. Kollarım, bacaklarım, parmak uçlarım bile.

"Dışarı çıktığında benim seçimlerimi sorgulama hakkını kaybettin, Shadow. Dudaklarının da hareket etmesini engellemem için beni zorlama. Ama durmak istersen, ben..."

"Hayır!" *Kahretsin.* "Hayır, ben iyiyim," diye aceleyle cevap veriyorum, ama o beni tam da istediği yerde tuttuğunu biliyor ve ben de onun isteklerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bu, onu sevmem gerektiği anlamına gelmez ama.

Siktiğimin herifi.

"Eldon, ona dokunmadan ona dokunmanı istiyorum," diye emir verir Brax ve Eldon'un gözleri yaramazlıkla parlar.

Bu ne anlama geliyor ki?

Soru dilimin ucunda, ama Eldon'un bana yaklaşmasıyla dikkatim hemen dağılıyor.

"Onu biraz havaya kaldır, Brax," diye mırıldanır Eldon, ben yerden birkaç santim yükselip onunla göz hizasına geldiğimde sırtışı daha da genişler. "Evet, aynen öyle." Alt dudağını ısırır, beni süzer ve damarlarımdan arzu fişkirir.

Henüz kimse bana dokunmamışken, kendiliğinden yanıp kül olacağım.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Eldon elini uzatır, parmaklarını yanağımdan çenemin altına doğru okşar, ben de onun bakışlarına sabitlenirken nefesim kesilir. Eli aşağı iner, köprücük kemiğimi okşar, sonra sütyenimin ince kumaşını okşar ve dudaklarımdan bir inilti çıkar.

"Sanırım bu benim en sevdiğim ses, Küçük Kuş," diyor, nefesini yanağıma degecek kadar yaklaşarak, tüylerimi diken diken ediyor.

"Beni boşalt, daha da güzel sesler çıkarırım."

Kulağıma fısıldadığı kahkaha, diğer elinin uyluklarımdaki eteğimin kenarını bulmasıyla eşlik ediyor, cildimi o kadar mükemmel okşuyor ki, hangisinin yaptığı umurumda değil, yeter ki biri ellerini üzerime koysun ve beni doruğa ulaştırsın. Sadece hissetmek istiyorum.

"Brax'ın aklındaki bu değil, değil mi?"

Onun sözlerindeki gerçeği sevmediğim için dudaklarımı büzüyorum, ama bu denemeyeceğim anlamına gelmez.

"Ben..."

"Şu anda ne hissediyorsun?"

Sorusu beni durdurur ve *neden* şu anda bunu sorması gerektiğini gerçekten anlamasam da, dürüstçe cevap veririm.

"Beklentiyle gerginim. Bir sonraki dokunuşunu çaresizce bekliyorum."

Bir sonraki inilti ondan geliyor, bu da benim ihtiyacımı daha da artırarak bana hiç yardımcı olmuyor. "Ruhunu ara, Raven. Büyün bu beklentiye nasıl tepki veriyor?"

Kaşlarımı çatıyorum, içimde kıvrılan cinsel arzudan beni uzaklaştırmasından nefret ediyorum, ama isteksizce dediğini yapıyorum, ancak aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum ve o bir adım geri çekilmeden önce dudaklarımın köşesine tatlı bir öpücük konduruyor.

"Bu beklenti değil," diyor, bana göz kırparak diğerlerinin yanına dönüyor.

"Benim büyümün ardındaki duyguyu böyle anlamaya çalışamazsın!" diye bağırırım, belirsizlik içimde büyüdükçe çenem gerilir. Bu kesinlikle benim sonum olacak.

"Bana meydan okuma yeteneğinden vazgeçtin, hatırladın mı?" Brax, kaşlarını kaldırarak bana karşılık verir ve ben ona sert bir bakış atarım ama ağzımı kapalı tutarım. Duyguyu keşfedip keşfetmesek de, orgazm olacağım kesin, değil mi? "Aferin küçük Shadow," diye ekler, beni kızdırırken aynı zamanda vücudumu daha da fazla arzu ile titretir.

Beni en lezzetli şekilde sinirlendirmeyi çok iyi biliyor ve ben bundan nefret etmiyorum.

Siktiğimin herifi.

Zane'e doğru eğilir, bir an kulağına fısıldar ve sonra kollarını göğsünde kavuşturarak duruşuna geri döner. Zane kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak, gözleri arzuyla parıldayarak bana doğru yürür.

"Unutma, Raven. Ne hissedersen hisset, kendi içinden gelenleri kanalize etmeyi unutma. Bu bize yardımcı olacak," diyor göz kırparak ve ben, beklenti beni pençelese de, onun sözlerini gerçekten anlamamı imkansız hale getirse de, başımı sallıyorum. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Burnu benimkine değecek kadar yakın, o kadar yakın ki, etrafımızda şaşırtıcı derecede sıcak bir esinti dalgalanıyor.

"Evet," diye sorusuzca nefes veriyorum.

"Creed," diye bağırıyor, bir an için kafamı karıştırıyor ve ben Zane'in omzunun üzerinden sessiz gözlemcime bakıyorum. Ama gözlerim onun gözlerine takılır takılmaz

dünya karanlığa gömülür. Ama korkmuyorum. Onun olduğunu biliyorum, onun güçleri, tıpkı ormanda olduğumuz zamanki gibi, ve bu beni ona daha yakın hissettiriyor.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum, ama akademinin verdiği bluzumun yakasından aşağı doğru inen parmaklar beni ateşe veriyor. Hala Zane olduğunu varsayıyorum, ama artık emin olamıyorum. Onlara güvenmek zorundayım. Düğmeler tek tek açılıyor, ta ki bluzum yanlarımda sallanmaya başlayana kadar, esinti açıkta kalan tenimi daha da fazla okşuyor. Bir saniye sonra, tenimin üzerinde kumaşın varlığını hiç hissetmiyorum ve titriyorum.

Parmaklar eteğimin bel kısmına dokunur, ardından kumaş yavaşça kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı doğru çekilir. Yine, bu his sadece bir an sürer ve sonra kaybolur. Ayakkabılarımda da çıkarıldığını yemin edebilirim, çünkü ayak tabanlarımda hafif bir esinti hissediyorum.

Cildim ısınır, alt dudağımı ısırarak onlara tamamen maruz kalmaya hazır olduğumu belli ederim.

Zane'in dokunuşuna heyecanlanarak nefeslerim daha kısa ve keskin hale gelir, ama sonsuz bir süre geçer ve hala hiçbir şey olmaz.

"Ne hissediyorsun, Dove?" Zane'in sözleri üzerime çöküyor, içimde kıvrılan çaresizlik sisini yarıp geçiyor ve cevabımı düşünmek için bir saniye duruyorum, ama ellerim kalçalarımda üzerinde dolaşırken odaklanmak zor. "Ve bıçakla kesilebilecek kadar yoğun cinsel gerilimi kastetmiyorum, ondan daha derin bir şeyi kastediyorum."

Siktir, ona sunabileceğim daha derin bir şey yok, değil mi?

Alt dudağımı dilimle okşayarak, burnumdan yavaşça nefes alıp dudaklarımdan nefes veriyorum. Rüzgâr hâlâ etrafımızda hafifçe esiyor, ama karanlıkta hiçbir şey göremiyorum ve iç çamaşırlarımla onların merhametine kalmış durumdayım.

Cinsel ihtiyaç dışında, hissettiğim tek bir şey var. Bu, onun daha önce benden istediği şeyin aynısı. "Güven... Sana güveniyorum."

"İşte bu, Dove. Peki bu burada nasıl bir his?" diye soruyor, parmakları göğsümün üzerinden geçip göğüslerimin arasındaki vadiye doğru iniyor.

Siktir.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, çok sıcak hissetmeye devam edeceğim," diye homurdanıyorum, bir an sonra kulaklarımda onun kahkahası yankılanıyor ve ben de daha önce yaptığım gibi büyümü kullanmaya başlıyorum. Tıpkı o zaman olduğu gibi, aynı şekilde geri dönüyorum ve cevabım olarak yenilgiyi ima eden bir şekilde başımı sallıyorum.

Bir saniye sonra dudakları ağızımın köşesine bastırıyor ve beni eskisi kadar muhtaç bırakıyor, ama devam edeceği umudum, görüşüm yavaşça geri geldiğinde ve onun diğer Bishop'lara doğru uzanan boşluğu kestiğini gördüğümde kısa sürüyor.

Tüm beklentilerim ve umutlarım sinir bozukluğuna dönüşür ve bunun ötesini göremiyorum. "Bu artık hiç eğlenceli değil," diyorum, vücudumu örtüp onlardan saklamak için can atıyorum, ama kollarım hala sabitlenmiş durumda.

"Raven, başarabilirsin. Sadece odaklanmamız gerekiyor," diyor Creed, gözlerinde şefkat ve umut parıldarken bana nazıkçe gülümsüyor, ama içimde biriken dayanılmaz duyguları hafifletmek için çok sinirliyim.

"Bir kez daha denemek ister misin?" diye soruyor Eldon ve ona bakarken çenem geriliyor.

Bu koşullar altında bir deneme daha yapabilir miyim, bilmiyorum. Zaten yorgun ve bitkinim. Biraz daha fazla şey olursa, patlayabilirim. Orgazmla olmasa bile, öfkeyle. Gözlerindeki bakış, bende harikalar yaratma gücüne sahip, çünkü tüm bunları iptal edip kendime bakmak istememe neden olan öfkeye rağmen, yine de başımı sallıyorum.

Zaferle sırtıyor, ama öne çıkan o değil. Beni bıraktığı sefaleti düzeltmek için gelen Zane değil, hatta karanlılıkla bekleyen Creed de değil.

Hayır.

Brax geliyor.

Her adımındaki avcı bakışları kalbimi hızlandırıyor, göğsümde atmasını sağlıyor. O pisliğe siktirip gitmesini ve her şeyi bitirmesini söylemek dilimin ucunda, ama o tam önümde durduğu anda, her şeyi unutuyorum. Amımı örten dantel, o onu yırtıp iki parmağını içime daldırmadan önce bir çırpıda yok oluyor ve ben çığlık atıyorum.

Rahatlama ve arzu içimde dönüyor, o pes etmeden parmaklarını içimde derinlemesine döndürdükçe inlemelerimden anlaşılıyor. Kaslarım geriliyor, orgazmımın ilk notaları ayak parmaklarımda karıncalanırken heyecan uzuvlarımı sarar.

Hissettiğim anda kayboluyor, parmakları da öyle, ve zevk çığlıklarım hızla hayal kırıklığına dönüşüyor. "Benimle dalga geçme, Brax," diyorum, yüzüm düşüyor, çenem göğsüme çarpıyor. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum, ama durum iyi görünmüyor.

"Ne hissediyorsun, Shadow?"

Onun sorusuna inleyerek, gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Eğer itaatkar olup olmadığımı ve edging'e meraklı olup olmadığımı merak ettiysem, bu durum bunun tam tersi olduğumu ve adımın asla aynı cümlede anılmayacağını doğruluyor.

Onların dokunuşlarına karşı zayıfım, onların ilgisine muhtaçım ve utanç verici bir şekilde bedenimin kontrolü ele almasına izin vermek istiyorum.

Ancak, cevap vermeden hiçbir şey elde edemeyeceğimi biliyorum. Derinlere indiğimde, sadece öfke, hiddet, kızgınlık, hayal kırıklığı ve tedirginlik hissediyorum, ya da içimde kopan fırtınayı tanımlayabilecek her neyse, ve bunların hiçbirisi büyümden hiçbir şey uyandırmıyor.

"Shadow."

"Şu anda senden nefret ediyor gibi hissediyorum. Her türlü işkenceyi hissediyorum ve bunların hiçbirisi bir şey yapmıyor. Duymak istediğin bu mu?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, çenem sıkı, ama o benim bakışlarımın altında sarsılmıyor, muhtemelen büyüsu beni yerinde tutmaya devam ettiği için.

"Peki parmaklarım tatlı amcığının içindeyken ne hissediyorsun?" diye soruyor ve parmaklarını tekrar içime daldırıyor. Öfkem birkaç saniye boyunca dinmiyor, ama parmaklarının ucu G noktamı çıldırttıkça, bu duyguya tutunmak imkansız hale geliyor. "Söyle bana," diye homurdanıyor, hareketleri sertleşiyor ve hızlanıyor, ve ecstasy gözyaşları göz kapaklarımın arkasına batıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, başımı geriye eğiyorum, çünkü bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacı çok güçlü hale geliyor ama şu anki durumumda bu artık mümkün değil. Karıncalanma ayak parmaklarımdan başlıyor ve onun *tekrar* durmasını istemediğim için tepkimi gizlemeye çalışıyorum, ama başka bir şey beni ele veriyor çünkü o, geçen seferki gibi hemen geri çekiliyor.

Bittim.

Tamamen bittim.

Dudaklarımdan bir çığlık kopar, sanki savaşta, acımasız sonun geldiğini hayal ettiğim gibi. İşte böyle hissediyorum.

Gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum, ona bakamıyorum. "Beni indir. Hemen."

"Ne hissediyorsun, Shadow?"

"Siktir git." Her nefes alışımında göğsüm titriyor. "Beni indir. Hemen," diye tekrarlıyorum, içimdeki ezici hayal kırıklığı ve üzüntü zihnimde çarpışırken titriyor.

"Raven. Ne hissettiğini söyle," diye ısrar ediyor Brax, ama bu pislikle konuşmak istemiyorum.

Gözlerim onun gözleriyle karşılaşır ve ben hırlar gibi ses çıkarırım.

"Siktir..."

Elini çeneme sıkıca geçirir, beni irkilir, ama bu onu sarsmaz, her zamanki gibi gözlerimin derinliklerine bakar, ruhumu delip geçer.

"Hisset. Bir dakika dur ve hisset."

Sinirden burun deliklerim genişliyor. Onu dinlemek istemiyorum. Onun rehberliğine ihtiyacım yok. Bu adamdan hiçbir şey istemiyorum. Ama hala onun avucundaki bir oyuncak gibiyim ve buradan çıkabilmemin tek yolu bu saçmalığı sona erdirmek.

Gözlerimi kapatıyorum, çenem hala sinirden sıkı ve sihrimin bulunduğu uçuruma girdiğim anda onu hissediyorum. Dahası, mor bir alevin parıldadığını görüyorum. Şu anda hissettiğim şey beni bu noktaya bağlıyor. Bunun ne olduğunu belirlemek, hazırlıklı olmadığım bir savaş gibi geliyor.

Brax'a katliam yağdırmamı isteyen öfke ya da başka bir şey değil. Bunu daha önce hissettim ve bana bunu vermedi. Hayır, bu başka bir şey, daha derin bir şey.

Gözlerimi açtığımda, yanaklarımda soğuk, ıslak gözyaşı lekeleri hissediyorum ve bu şaşırtıcı bir farkındalık. İçimde mor bir parıltı açan bir farkındalık.

"Ne olduğunu söyle," diye fısıldadı Brax, aramızda neredeyse bir santim bile yoktu.

Yutkunuyorum, dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum. Şu anda, o bunu bilmeyi hak etmiyor ve ben de nasıl hissettiğimi itiraf edemiyorum.

"Çekil lanet olası yoldan, Brax," diye tıslar Creed, arkadaşını omzuyla iterek benimle yüz yüze gelebilir. Brax'ın isteyerek çekildiğini hissediyorum, ama Creed yanağımı avuçlayarak dikkatimi ondan başka her şeyden uzaklaştırırken bu gerçeğe odaklanamıyorum. "Bu üzüntü. Onun büyüü üzüntüyle besleniyor."

"Onu ben üzmedim," diye araya girer Brax ve önümdeki şiddetli oniks gözlerden ölümcül bir bakış alır.

"Bana saçmalama. Niyetin bu olmayabilir, ama ona bir bak. O, kederle besleniyor. Şimdi büyüü bırak." Sert bakışları, bana dönünce yumuşak bir bakışa dönüşür ve ayaklarım altımdaki çimlere gömüldükçe kollarım yanlarıma düşer.

"Üzüntü... Lanet olsun, bu çok zor. Her seferinde bunu hissetmeni istemiyorum..." Zane mırıldanır ve Creed'in yanına gelir. Ben ise hala ne diyeceğimi bilemeden hıçkırırım.

"Onun rahatsızlığı karşısında tatlı sözlerini siktir et, Zane," Eldon bir an homurdanır ve sonra beni arkadan kollarına alır. "Onu çığlık attır." Elleri karnımın üzerinde yayılır, yavaşça aşağı doğru okşayarak uyluklarımın tepesine ulaşır.

Creed, ben sersemlemiş bir şekilde ayakta dururken önümde diz çöker, ama bana uzanamadan Brax tarafından itilir. Brax diz çökerken uyluklarımı kaldırıp omuzlarına atar.

Onun dudakları klitorisimi sararken, hayatı buna bağlıymış gibi emmeye başladığında, onu reddetmeye vaktim olmadı ve sırtım kavislendi. Eldon beni tutarken, göğüslerimi avuçladı ve ben çığlık atarken omzumun üzerine öpücükler yağdırdı.

Creed'in yaptığıyla dünya kararır, aynı anda iki parmak içimi tüketir. Eller her yerde, dudaklar cildimin her santimini okşarken, üzüntü azalır ve saf zevk beni tüketir.

Bu sefer durdurmak yok, meydan okuma yok, gizli bir amaç yok, erkeklerimin ellerinde doruğa ulaşıyorum, ağırlık beni pes ettirmeden ve vücudum onlar için şarkı söylemeden önce hayatımın en sıkı düğümüne dönüştürüyorlar beni.

Uzun süren coşkudan inerken, büyümenin ne anlama geldiği endişesi beni tüketmekle tehdit ediyor, ama nemli tenime yapışan yorgunluk, Creed'in büyüsünden dünyayı tamamen karanlığa boğuyor.

ON

RAVEN

Karanlık beni tüketiyor. Basınç bedenimi ağırlaştırıyor, tek bir nefes almaya çalışırken göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

Sıkışmış, kaybolmuş, batıyorum.

Gözlerim açılıyor, kalbim göğsümde hızla atıyor, nefes nefeseyim, derin bir nefes almaya çalışıyorum, ama yatak odamda güvende olduğumu bilmek bile beni tüketmeye çalışan korkuyu bastıramıyor.

Gölgeler duvarları boyuyor ve her boşluğu, hatta üzerimi örten çarşafları bile dolduruyor. Hareket ediyorlar, sanki ben burada felçli yatmıyormuşum gibi odanın içinde kıvrılıyorlar ve bu beni daha da çaresiz hissettiriyor.

Gölgeler büyüdükçe panik içimde yükseliyor, ama karanlığı yaratanın ne olduğunu göremiyorum. Sadece ben ve gölgeler varız.

Sonunda, derin bir nefes alırken dudaklarımdan bir çığlık kopar ve odamı kaplayan siyah ve gri renkler bu sesle durur, çarşaflardan kayarak duvarlara doğru çekilir ve sonra yok olur.

Bir santim bile kıpırdamadan, kulaklarımda nabzımın sesi yankılanırken yavaşça odanın etrafına bakıyorum. Sessizlik ve enerjinin aniden düşmesi şaşırtıcı ve bir şeyin ortaya çıkmasına hazırdım, ama sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra... hiçbir şey olmadı.

Avuç içlerimi yatağa bastırarak kendimi kaldırıyorum ve başımı yastığa yaslayabilmek için geriye yaslanıyorum. Birkaç kez gözlerimi kırpsam bile, ne karanlık ne de tek bir silüet var. Elbette, bu benim kafamda, rüyalarımın bir parçasıydı, değil mi? Lanet olsun, bilmiyorum.

Belki de deliriyorum.

Elimle yüzümü silip iç çekiyorum. Saati kontrol edince, göğsüme yine ağır bir yük biniyor. Alacakaranlık saati. Harika. Bu iki kelime her zaman zihnimde çok olumsuz bir etki yaratır ve nedenini hiç anlamadım.

Biraz havaya ihtiyacım var, düşünmek için bir an, ayaklarımda altındaki çimleri hissetmek ve gerçekten toprağa bağlı olduğumu bilmek için bir saniye.

Yatak arşafıarım uykudan dolayı belimden buruşmuş, büyük beden tişörtüm karnımı ortaya çıkarmış ve ben aceleyle yataktan kalkıyorum. Tişörtümü tekrar uyluklarımın ortasına gelecek şekilde düzelttiğim anda, kapımdan gizlice çıkıyorum. Ev sessiz, tek bir ses bile yok; zaten kalbimin sesinden duyamazdım. Ve sihrimden. Attığım her adımda, içimde bir tıkırtı duyuyorum, dikkatimi çekmek için çığlık atıyor ve beni veranda kapısına doğru çekiyor.

Kapının kilidi beni durdurur, ama büyüm yüzeye çıkar ve ne yaptığımı düşünmeden bile, başparmağımı metale koyarım ve dokunmamla sessizce döndüğünü izlerim. Mandalı duyar ve kolu tutarım, anında gece havasının soğukluğunun beni sardığını hissederim. Ama aynı zamanda kalbim ısınır. Daha önce sadece bir kez yaşadığım bir duygu.

Ari.

Yakınlarda, bundan eminim.

Arkamdaki kapıyı kapatıp, kollarımı belime doladım ve çimlere adım attım, ayak parmaklarım çimlerin arasında kıvrılırken, çaresizce beklediğim derin nefesimi aldım. Uzakta kayalıklara çarpan dalgalar, rüzgârın şiddetlenmesine rağmen beni daha da sakinleştiriyordu, ama bir an sonra, yakınlarda pençelerin yere çarpma sesi dikkatimi çektiğinde, her şey kayboldu.

Altın rengi tüyleri ay ışığında parıldıyor, gagası sert ama tanıdık geliyor. Ona nasıl ulaştığımı bilmiyorum — koşarak mı, süzülerek mi, zıplayarak mı, hiçbir fikrim yok — ama bir nefes kadar hızlı bir şekilde, onun önünde duruyorum.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlık hissederek, kendimi ona atıyorum, kalp atışlarım yavaşça düşerken ön bacağına sarılıyorum. Kafasını eğdiğinde kulaklarımda neredeyse bir mırıldanma yankılanıyor, bir kucaklaşma ve bir okşama karışımı ruhumu ısıtıyor, sonra bir adım geri çekilip ona bakıyorum. Ondan yayılan bir gerginlik, anında endişemi yeniden artırıyor.

"Paniklediğini hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum, göğsünü okşayarak. "Keşke bunun nedenini bilseydim."

Bana göz kırparak bir an geçiyor.

"Sen."

Şaşırarak bir adım geri atıyorum ve dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. Onun yüzüne bakıyordum, o böyle bir şey söylemiş olamaz...

Bir an etrafa bakınıp, yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra, kimse görünmeyince, az önce olduğu kadar şaşkın bir şekilde ona geri dönüyorum. "*Paniklememin sebebi senin panikleme, Raven.*"

Bu sözler yine zihnimi meşgul ediyor ama onun yüzünde hiçbir değışiklik yok.

"B-bana mı söylüyorsun?" Parmağımı şakağıma dokunduruyorum ve o başını eğiyor.

"Artık büyüünün kaynağını bulduğuna göre, aramızdaki iletişim çok daha kolay olacak."

"Yani sen... kafamın içindesin?" Kaşlarım çatılır, zihnimde şaşkınlık ve belirsizlik karışımı bir duygu dolanır.

"Kafanın içinde değilim, sadece düşüncelerimi yansıtarak seninle konuşabiliyorum. Hala bana yüksek sesle konuşman gerekiyor çünkü düşüncelerini duyamıyorum. En azından şimdilik. Güçlerine daha fazla aşına oldukça bu konuda çalışabileceğimizden eminim."

Şaşkın uyanışımın ve artık onu duyabildiğim gerçeğinin etkisiyle ona bakarak gözlerimi kırptırırım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup uçuruma doğru bakarım. Hareket ettiğini duyarım ama kendime ihtiyacım olan zamanı tanıyarak ona bakmak için dönmem.

"Gel otur, Raven. Sinirli bir enerji topusun."

Gözümün ucuyla ona baktığımda, kıyıya dönük olarak uzandığını görüyorum. O kadar sakin ve huzurlu ki, enerjisinin benimkine uymaması neredeyse sinir bozucu. Ama buna rağmen, ona doğru birkaç adım atıp solundaki çimlere oturuyorum.

Birkaç nefes bekledikten sonra tekrar zihnime seslenir. *"Neden panikledin, Raven? Vücudumun her hücrelerinde hissettim. İyi olduğundan emin olmak için sana yaklaşmak zorunda kaldım, bu yüzden yatakta uzanıyor olman çok kafa karıştırıcı."*

İç çekerek bakışlarımı ileriye sabitliyorum. "Bir şey hissettim. Beni tedirgin ediyordu. Sonra uyandım, ama hala o şeyin içindeymişim gibi hissediyordum." Ön bacağını benim yönüme doğru eğerek, ben de kendimi onun yanına yaslanırken buluyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde rahatlık arıyorum. Bu da onunla birlikte daha da derine inmeye itiyor beni. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama yine gölgeler vardı."

"Yine mi?"

O göremese de gözlerimi deviriyorum. Lanet bir griffinle, benim griffinimle konuşuyorum ve sormak istediğim milyonlarca şey var ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Odamı kaplayan ürkütücü gölgeler ve silüetler hakkında konuşmak, tüm seçeneklerim arasında en eğlenceli konu gibi gelmiyor.

Sessizlik uzadıkça ve ufukta ilk şafak ışıkları belirmeye başladıkça, o da benim sakinliğimi kabul etmiş gibi görünüyor ve konuyu değiştiriyor. *"Yeniden uyumak"*

Uyumak ister misin? Gerekirse seni korurken burada yatabilirsin."

Kafamı sallayıp ayağa kalkıyorum. Ona sormak istediğim tüm sorular, düşüncelerimi toparlayana kadar beklemek zorunda kalacak. Şu anda zihinsel yük için çok yorgunum. "Hayır, güneş zaten doğmaya başladı, bu da yakında derslere hazırlanmam gerektiği anlamına geliyor."

Ari de yavaşça ayağa kalkar, bana dönerek gagasını karnıma indirir. "*Nasıl istersen."*

İçimdeki kargaşaya rağmen gülümserim ve kapıya doğru dönerim. Tanıdık birini gördüğüm için ruhum daha sakin, ancak bununla birlikte yeni gerçekler de ortaya çıktı. Aşırı yüklemeye rağmen, veranda kapısına geldiğimde dururum.

Elimi kapı koluna dayayarak ona doğru dönerim, ama o zaten beni izliyor.

"Teşekkür ederim, Ari," diyorum ve sanki bir şekilde daha da uzamış gibi görünüyor.

"Her zaman."

GÖZLERİM Profesör Fitch'e sabitlenmiş, kığım koltuğa yapışmış durumda, ama zihnim başka yerde. Bu sabah Ari ile ilgili düşüncelerim, odamda dalgalanan gölgelerin anıları ile birlikte hala aklımda. İçeri girdiğim anda Zane beni karşıladı. Ari'nin geldiğini haber veren zeminin titremesini hissetti, ama araya girmek istemedi.

Beynim çok yorgundu. Bishop'lar ve benim aramda söylenmemiş çok şey vardı ve hava temizlendiği anda, Ari ve gölgelerle birlikte önüme başka bir engel daha çıktı.

Yapmam gerekenlerin bir listesini yapmam lazım, çünkü bu durum beni delirtiyor. Bishoplar ve Ari ile çok bağlı hissediyorum, ama aynı zamanda o kadar izole ki, bazen boğulacakmışım gibi hissediyorum. Şu anda olduğu gibi, Fitch'in ders boyunca ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyorum, kızı yanımda oturmasına rağmen. Sanki insanlarla dolu bir denizdeyim, ama yalnızım.

Ancak kesin olan bir şey var, Fitch'in tavrı Shadowmoor'un karakolundaki katliamdan bu yana tamamen değişti. Nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama onda bir değişiklik var. Bunu hissedebiliyorum.

O her zaman açık sözlü, acımasız ve doğrudan konuya giren biriydi, ama şimdi bu daha da yoğun hissediliyor. Çenesini ovuşturma şekli, sürekli omuzlarını geriye atması

ve kimse izlemediğini düşündüğünde Leila'ya attığı bakışlar bunu doğruluyor.

Bir şey onu gerginleştirmiş ve harekete geçmeye hazır hale getirmiş. Onun korktuğunu söylemek istemiyorum, çünkü korkuyu hiç yaşamadığını itiraf edecek birine benzemiyor, ama en azından ürkek. Ve eğer ürkekse, hepimiz mahvolduk demektir. Leila'nın ona sürekli kaşlarını çatmış olması da benim teorimi destekliyor.

Ders bittiğinde omurgam kaskatı kesiliyor ve Leila ile birlikte hızla ayağa kalkıyorum. O hala endişeyle babasına bakıyor, ben de tahminlerimi bir kenara bırakıp onunla konuşmaya karar veriyorum.

"Hey, babanla her şey yolunda mı? Biraz gergin görünüyor," diye fısıldıyorum, kimse duymamasına dikkat ederek. O, babasının her adımını takip ederken sinirli bir şekilde dudaklarını ovuşturuyor.

"Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Koruyuculuğu arttı, bu kesin, ama karakola yapılan saldırıyı gördükten sonra bu tamamen sürpriz değil. Ama... bence daha fazlası var," diye itiraf ediyor, endişeli bakışları bana dönüyor ve ben ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum, umarım bu benim hissettiğim empatiyi aktarır, ama lanet olsun, bu benim kullanmaya alışkın olduğum bir şey değil, başkalarına göstermeyi bırak.

"Ben fark ediyorsam, Leila, eminim başkaları da fark ediyordur." Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama gerçek bu ve yüzündeki acı ifade, onun da bunu bildiğini gösteriyor.

"Haklısın. Onunla konuşacağım," diyor ve ben onu teselli etmek için kolunu sıkıyorum. Tam o sırada söz konusu adam önümüzde duruyor ve sınıf onun etrafında dağılmaya başlıyor.

İkimiz de ona bakmak için dönersek, ikimizi de değerlendiriyor olduğunu görürüz. Bana her döndüğünde, ağzını açıp konuşmak ister, ama hiçbir şey çıkmaz, bu yüzden Leila'ya bakmaya geri döner ve aynı şeyi tekrarlar. Aramızda büyüyen garip durumdan uzaklaşmaya hazır olduğumda, sonunda konuşur. "İstersen bize katılabilirsin, Raven."

"Ne için?"

"Eğitim. Leila'nın gücü ve büyüüne odaklanıyoruz. Leila senin iyi bir arkadaş olduğunu söylüyor, istersen ben de sana aynı şeyi teklif edebilirim." Botlarının topuklarına yaslanarak, daveti gerçekten uzatmak isteyip istemediğinden hala emin olmadığı belli oluyor, ama ben hala mantığını anlamaya çalışıyorum.

"Neden?"

Dudaklarını b      , bir saniye Leila'ya bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "       sana bir şey olursa kızımı teselli etmeye çalışmaktan daha kolay."

Yutkunuyorum. Vay canına. Bu biraz fazla derin. Gauntlet'ten önce Brax'ın yaptığı yorum aklıma geliyor. Omzumun üzerinden bakınca, gargoyle'umun Eldon, Creed ve Zane'in yanında masasının yanında durduğunu görüyorum. Onlar da benim kadar meraklanmı  lar, ama şimdilik mesafelerini koruyorlar.

Fitch'e dönerek, neden aniden bu teklifi yaptığını merak etmeden edemiyorum. Midem d      leniyor ve korku ba  lıyor. Benim sihrimi biliyor mu? Bu yüzden mi soruyor? Kahretsin. Teklifini kabul edersem, o zaman neler yapabileceğimi öğrenir.

      sel olarak geri adım attım. Yüzüme nazık bir g  l  msemi takındım ve sırt çantamı omzuma astım.

"Teklifiniz için teşekkürler Profesör Fitch, ama o benim teklifimi kabul etti," diye araya giriyor Eldon, ben hala kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken benim adıma reddediyor. Kolunu omzuma atıyor, beni yanına çekiyor ve Fitch'e göz kırıyor.

Fitch'in bakışları keskinleşir, ama Eldon çoktan bizi döndürmüş ve arkasına bakmadan kapıya doğru yönelmiştir. Ben de mutlu bir şekilde onun peşinden giderim, biraz alana ihtiya  ım vardır. Bugün çok yoğun bir gün oldu ve henüz bitmesine de çok var.

Belki de yatakta kalmalıydım. En azından etrafımdaki her şey hakkında stres yapamayacak kadar felç olmuştum.

"  yi misin?" diye sorar Eldon, dudakları kulağımın kenarına de  erek, ben de başımı sallarım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, o da alnıma bir öpücük kondurarak gülümsedi.

"Ne zaman istersen, Küçük Kuş."

ON BIR

CREED

Yeşil.

Turuncu

.

Kırmızı.

Siyah.

Yeşil.

Turuncu

.

Kırmızı.

Siyah.

Hepimiz Shadowmoor karakolunda yaşanan yıkımın ardından ortaya çıkan sonuçlarla uğraşıyoruz. Benim başa çıkma yöntemim, görünüşe göre, gözlerim açık ya da kapalı olsun, tekrar tekrar oynayan o lanet renklerin peşini bırakmaması.

Yüzsüz yeşil adamlar zihnimde parıldıyor, turuncu közlerin titremeleri, kılıç Brax'ın derisini delip geçerken koyu kırmızıya dönüşüyor ve sonra Ari'nin kaotik gelişiyiyle her şey karanlığa gömülüyor.

Siyah, onların zihinlerine girmeye çalıştığımda beni saran karanlığı da temsil ediyor. İlk kez, oynayabileceğim, irademe boyun eğdirebileceğim hiçbir şey yoktu. Onları elde ettiğim andan itibaren hayranlık duyduğum güçlerim işe yaramaz hale gelmişti.

Şimdi, evin geri kalanı uyurken, tavana bakarak aynı düşünceleri tekrarlıyorum. Başkasının zihnini bükme yeteneğine sahip birinin kendi zihnini kontrol edememesi neredeyse gülünç. Kafamı eğip saate baktığımda, saatin sabah dörtü biraz geçe olduğunu fark edince iç çekiyorum.

Dün gece ve ondan önceki gece de aynıydı, ama ilk kez kendimi tedirgin hissediyorum. Burada yatmak bir işe yaramıyor. Hatta, durumu daha da kötüleştiriyor çünkü artık yatağa girmek, uykuya dalmak yerine tavana bakmakla özdeşleşiyor.

Saçlarımı yüzümden çekip geriye attım, kalkıp odamdan çıkarken ayaklarım ağır ağır sürükleniyordu. Bakışlarım içgüdüsel olarak Raven'ın odasına kaydı, ama onun kendi sorunlarıyla uğraştığını bildiğim için onu rahatsız etmek istemedim.

kendi sorunlarıyla uğraştığını bildiğim için onu rahatsız etmek istemiyorum. Benim için bir yük olmak yerine, bana güvenebilmesini istiyorum.

Dikkatimi evin arka tarafını kaplayan tavandan tabana pencerelere çeviriyorum ve dışarıda çimlerde oturan birinin silüetini görüyorum. Tek bir ışık bile yanmıyor, sadece ayın parıltısı onların varlığını bana bildiriyor.

Onun yönüne doğru bir adım attığımda, takıntılı olduğum tanıdık pembe saçları hemen fark ettim.

Raven.

Görünüşe göre uyumakta zorlanan tek kişi ben değilim.

Arkadaşlık etmek isteyip istemediğini bilmiyorum, ama ona eşlik edeceğim. Onun alanına izinsiz girmek bir şey, ama dışarıda tek başına dururken, burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Dışarı çıkıp arkamdaki veranda kapısını sessizce kapattığımda, etrafımı serin hava sardı. O, bacak bacak üstüne atmış, uzaktaki kayalıkları ve suyu seyrederek benim yaklaşmamı fark etmedi.

"Bu senin için sık görülen bir durum mu?" diye fısıldıyorum, onu korkutmamaya çalışarak, ama yine de şaşkınlıkla başını çeviriyor.

Elini göğsüne götürür ve başını sallar. "Beni korkuttun." Kaşlarımı kaldırıp soruma cevap vermesini beklerim ve o da hemen anlar ve iç çeker. "Son zamanlarda, evet."

Onun yanına oturup manzarayı seyredip nefes alıyorum. "Nedenini paylaşmak ister misin?"

Kollarını bükülmüş dizlerine doladı. "Ben de tam emin değilim," diye itiraf etti ve ben kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

"Bana anlatır mısın?" diye fısıldadım, o da başını omzuma yasladı.

Düşüncelerini toparlaması sonsuzluk gibi geliyor, ama düşüncelerini toparladığında bana anlatmaya başlıyor.

"Gölgeler beni uyandırıyor."

"Gölgeler mi?" diye soruyorum ve o bana bakmadan başını sallıyor.

"Karakolun gölgeler tarafından yutulduğunu gördüğüm rüyalar görüyorum ve panik içinde uyandığımda odam sanki gölgelerle dolu gibi geliyor." *Ne oluyor lan?* "Gölgeler yok olduktan sonra düşüncelerim sürekli Shadowmoor'a dönüyor. Sanki bir şeyi kaçırmışım gibi rahatsız edici bir his var ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

"Odanızdaki gölgelere uyanınca kendinizi tehlikede hissediyor musunuz?" diye soruyorum, daha çok onun sözlerini tekrarlamak ve kızımın neler yaşadığını anlamak için.

Bir saniye duraksıyor, cevap vermek için bir saniye bekliyor. "Sanmıyorum. Panik içinde uyanıyorum ve sonunda bu his kayboluyor, ama rüyalarla gölgeleri ayırt edemiyorum, hangi his hangi senaryoya ait olduğunu belirleyemiyorum." Cevabı, onun da bu konuyu düşündüğünü doğruluyor. Benim hayal bile edemeyeceğim bir şeyi işlemesi kolay olamaz. Bu, onun büyüyle bağlantılı olabilir mi? Damarlarında akan büyücülükle? Muhtemelen, ama ona sormuyorum çünkü onun da cevabı olduğunu sanmıyorum.

Söylediği diğer şeylere odaklanarak, elimi kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum. "Ne için eğitim aldığımızı ve ne için savaştığımızı hiç bilmiyor olmamız da yardımcı olmuyor." Hisleri tamamen haklı ve ne olursa olsun onun yanında olduğumu bilmesini istiyorum.

"Beni en çok korkutan da bu," diye itiraf ediyor ve o beni göremese de ben başımı sallıyorum.

"Bu çok mantıklı."

"En azından Shadowmoor'dayken, her gün karşılaşacağım savaşları biliyordum. Bu ise tamamen farklı bir şey ve bundan kaçış yok. Artık kapatma düğmesi yok, uzaklaşmak yok." Kahretsin, aradaki farkı hayal bile edemiyorum. Ama daha da önemlisi, kirli ve zehirli ortamıyla Shadowmoor'un nasıl daha çekici görüldüğünü hayal edemiyorum.

"Bize güvenmemiz için hiçbir neden vermeyenlere güveniyoruz," diye ekliyorum ve o omzuma başını yaslayarak başını sallıyor.

"Aynen öyle."

Gerçekliğimizin sözleri havada asılı kalırken, üzerimize sessizlik çöküyor. Onun için ve her şeyi sihirli bir şekilde düzeltemediğim için kalbim acıyor. Onun endişelerini ortadan kaldırmak istiyorum, ama bu imkansız. Tek yapabileceğim, bu boktan dünyayla mücadele ederken onun yanında olacağıma söz vermek.

O, sihrini öğreniyor, Shadowmoor'un ötesindeki hayatı öğreniyor ve en önemlisi, duvarlarını yıkıp *bizi* içeri almayı öğreniyor.

Dönerek, onu bacaklarımın arasına yerleştirip göğsüme yaslayarak sıkıca sarıyorum. Kalp atışlarımız bir oluyor, nefeslerimiz güneş yavaşça doğarken senkronize oluyor. Son zamanlarda çok tanıdık bir manzara gibi, hüzünle iç çekiyor, ama yine de bana daha da sokulup dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle pozitiflikle doluyor gibi görünüyor.

"Bunu birlikte aşacağız, Raven. Eğer bu, daha büyük resmi kendimiz araştırmaya başlamanın anlamına geliyorsa, öyle olsun. Artık yalnız değilsin. Sonuna kadar beşimiz birlikteyiz. Bugüne kadar yaşadıklarımızdan sonra, bu hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi değil, biz hariç. Her zaman biz."

Elini koluma dolayarak onaylayarak sıktı, ama konuşmadan Eldon'un sesi arkamızdan yankılandı.

"Siz ikiniz burada ne fısıldaşıyorsunuz?"

Omzumun üzerinden baktığımda, onu çıplak ayakla, sadece bir şort giymiş, parmaklarıyla saçlarını karıştırırken görüyorum. O da bizim kadar dinlenmiş görünüyor ve saldırının hepimiz üzerinde yarattığı etkiyi nefret ediyorum.

"Bazı cevaplar alıyoruz," diyor Raven, yüzünde somurtkan bir ifadeyle oturup ona da bakıyor.

"İyi," der Eldon başını sallayarak. "Beni uyandıran da buydu."

Onun sözlerine kaşlarımı çattım, Raven ise onu daha iyi görebilmek için hızla ayağa kalktı.

"Seni uyandırdı mı?" diye sorar, tereddütle bir adım öne çıkar ve adam tekrar başını sallar.

"Evet." Yorgunluğunu silmeye çalışırken, eli dağınık saçlarından yüzüne doğru kayar. "Görülerim tamamen altüst oldu," diye itiraf eder.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, Raven'ın yanında ayağa kalkarken, ama o hızla bizi uzaklaştırmaya çalışıyor. "Siktir et, dostum. Burada bir takım olmalıyız. Hepimiz berbat hissediyoruz, hepimiz gece yarısı uyanığız ve kendimizi izole etmek yerine bunu bir araya getirmeliyiz," diye homurdanıyorum, Raven'ı alaycı bir şekilde güldürüyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, buraya geldin ve benim hakkımda konuştuk. Kendi yaşadıklarına hiç girmedin." Bana keskin bir bakış atıyor, ama dudaklarındaki sırıtış bana onun dalga geçtiğini gösteriyor. Umarım öyledir.

Omuz silkiyorum ve ikisine birden bakıyorum. "Uyumaya çalışırken, karakola yapılan saldırı sürekli aklımdan geçiyor. Bu imkansız." Dudaklarımı büzerek, her şeyi paylaşmaya karar vermeden önce ne kadar derine inmem gerektiğini düşünüyorum, çünkü onlardan da tam olarak bunu istiyorum. "Yeşil yüz­süz adamlar, Amayanlar, benim için anlaşılmazdı. Zihinlerine hiç giremedim. Çaresizdim."

Raven, gözlerini benden ayırmadan elimi tuttu. Mavi tonlar, karanlığında bir umut ışığı sunuyordu.

"Yani duyduğum kadarıyla, karakol hepimizi mahvediyor," diye mırıldanır Eldon, kollarını göğsünde kavuşturarak durumu özetler. "Shadowmoor'a bir gezi yapmamız gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

İkimiz de cevap veremeden, veranda kapısının mandalı dikkatimizi Brax ve Zane'e çeker, ikisinin de gözleri yorgun.

"Bence tam da ihtiyacımız olan şey bu," diyor Brax ve ben de başımı sallıyorum.

"Fitch'in beni eğitmeyi teklif etmesi hala beni şaşırtıyor. Bilmediğimiz bir şey var, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da gerçekleri pek bilmiyor gibi görünüyor," diye ekliyor Raven ve ben çenemi sıkıyorum.

O haklı. Teklifi hepimizi şaşırttı, ama Raven'ın gözlerindeki panik belliydi. Sihirinin başkasına açığa çıkmasından duyduğu korku, bunun onun için bir seçenek olmadığını açıkça gösteriyordu. İyi niyet göstergesi olsun ya da olmasın, Fitch'i öngörülebilir gelecekte uzak tutmamız gerekiyor. Leila'yı da.

"O zaman ne yapacağız?" diye sorar Zane, dışarı çıkıp Raven'ın diğer tarafına geçer.

"Görülerimde bir şey var, daha önce hiç fark etmediğim bir yer, ama içindeki karanlık, Shadowmoor'da olabileceğini hissediyorum." Eldon konuşurken kaşlarını çatıyor. Görüşünü bir araya getirememesi ona açıkça sorun yaratıyor.

"O zaman Shadowmoor'a gidiyoruz."

ON İKİ

ELDON

Kardeşlerime ve belirgin pembe saçlı Küçük Kuş'uma baktım ve hepimizin bunalmış ve yorgun olduğu gün gibi açıktı. Bastırmak ve yokmuş gibi davranmak istediğimiz iki duygu, ama onlardan kaçınmak mümkün değil. Kaçış yok. Creed haklı; biz bir takımız. Ortak paydayı ortadan kaldırmamız gerekiyor, ve o da bizi boğan bilinmeyen saçmalıklar.

Hepsini cehenneme kadar siktir et.

Ben Eldon Rhodes'um, boktan şeylerin beni alt etmesine izin vermem. Rüyalarım giren ve beni merhametine bağlayan kendi büyüm bile. Görülerim dikkatimi çekiyor, her zamankinden daha sık ortaya çıkıyor, ama en ısrarcı olanı beni delirtmeye başlıyor.

Karanlık. Her tonu olan gri bir girdap, soluk tonlar çevremdeki küçük bir görüntüyü gösteriyor. Güneş görünmüyor, ayın ışığı bile yok, nerede olduğumu görmek için yavaşça daireler çizerek dönüyor. Daha önce hiç bulunmadığım bir yer, bu da beynimi en çok acıtan şey. Çatlaklar ve lekelerle dolu siyah mermer zemin, yüzeyine isimlerin kazınmış olduğu taş duvarlar ve odanın kenarlarını çevreleyen yanmış meşaleler. Odanın ortasında altın bir masa dışında hiçbir şey yok, ama etrafımda koşuşturan ayak sesleri yankılanıyor. Nerede olduğumu bilmiyorum, ama çabuk öğrenmezsem delireceğim.

Gördüğüm görüntünün bana ne anlatmaya çalıştığını anlamak için konum çok önemli. Görüntüyü neden Shadowmoor ile ilişkilendirdiğimi bilmiyorum, belki karanlık yüzündendir, ama her şeyin berbat olmaya başladığı yer orası olduğu için, başlamak için uygun bir yer.

Ön kapının yanında volta atarken, Zane, Creed ve Brax kendi odalarından içeri girince rahat bir nefes alıyorum. Raven odasından çıktığında hepsi arka plana kayboluyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Pembe saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, iki ince saç teli makyajsız yüzünü çerçeveleyiyor ve bana onun tüm güzelliğini

O, siyah bir pantolon, dar beyaz bir tişört ve onu o kadar seksi gösteren bir çift bot giyiyor ki, bu yasadışı olmalı.

Hafta sonunun ilk gününü Shadowmoor'da geçirme kararımı değiştirmeyi düşünüyorum, onunla birlikte çarşafılara sarılmış olarak burada kalmak istiyorum.

"Gidiyor muyuz yoksa onu izlemek için biraz daha zamana mı ihtiyacın var?" Brax homurdanıyor, ama ona baktığımda, o da ona gizlice bir kez daha bakıyor.

Siktiğimin herifi.

"Bilmiyorum, izin verse bütün gün bakakalabilirim," diye karşılık veriyorum ve Raven'ın bakışlarıyla gözlerim buluştuğunda ona göz kırpıyorum.

Her zamanki gibi gözlerini devir di, ama kayıtsız davranmaya çalışırken yüzündeki alaycı gülümseme başka bir hikaye anlatıyordu.

"Bu ikisi bunu bir seks partisine çevirmeden önce geçidi aç, Brax," diyor Zane gülerek, Raven'ın yanaklarını kızartıyor. O keskin dilinden yine sert bir yorum bekliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey gelmiyor.

"Orjiye katılabilirim," diyor Brax, Raven'ın geniş gözlerle ona bakarken, açıkça teklifi değerlendirirken, benim de çenemi düşürüyor. Ama zihnimin arkasında duran rahatsız edici his, bedenimin arzularını bir kenara bırakıp daha büyük resme odaklanmamı sağlıyor.

"Zane haklı. Gitmemiz gerek, ama geri döndüğümüzde bir planımız olacak gibi görünüyor."

Brax, sesini kısarak bir şeyler mırıldanırken, arkamdaki kapının yanında bir geçit oluşturur ve kimse masadaki teklifi ne onaylar ne de reddeder.

"Bekle, daha önce oraya gittin mi?" diye soruyorum, aniden ortaya çıkan geçide bakarak.

Gözleri benimkilerle buluşur ve tek bir kez başını sallar. "Bir kez."

Neden bu cevap hoşuma gitmedi? Omuzlarımı silkiyorum, kaslarımı gerginleştiren stresi gevşetmeye çalışırken, Zane endişeli bir ifadeyle yanıma yaklaşıyor. "Bekle, Shadowmoor'a gidiyoruz, değil mi? Karakola değil."

"Doğru."

"Peki..." Raven'a bir saniye bakar, sanki sözlerini düşünüyormuş gibi, sonra bana döner. "Oraya adımımızı attığımız anda şakaklarımıza rastgele dövmeler yaptırmayacağız, değil mi?"

Ona ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, tam o sırada Raven'in kıkırdaması kulağıma geliyor.

"Bunu ancak sen düşünebilirsin, Zane," diye mırıldanır, başını sallayarak bize yaklaşır. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Sanırım öyle olmuyor. Genellikle güçlerin henüz ortaya çıkmamışken damgalanırsın. Bu yüzden annem hiç damgalanmadı."

O, birkaç kez başını sallar, sözlerini sindirir ve sonra yüzünde bir gülümseme yayılır. "İyi. O zaman gidelim," der ve bir an bile kaybetmeden geçitten geçer, geri kalanlarımız ise onun peşinden koşarız.

Diğer tarafta ne bulacağımı gerçekten bilmiyorum, ama sanki cehennemin gölgelerine adım atmak gibi. Birkaç saniye önce pencerelerden içeri sızan güneş kaybolmuş, gökyüzünden sadece donuk bir parıltı geliyor, ama ışığın nereden geldiği belli değil.

Sisli, daha da siyah yüzeylerde karanlığın titremesi gibi. Gözlerimi kırıştırarak, bulunduğumuz yeri gerçekten değerlendiriyorum ve etrafımızda hışırdayan ağaçları tespit ediyorum. Dallarında tek bir yeşil yaprak bile yok, bu da yeri daha da ürkütücü gösteriyor. Yine de yerde gevrek yapraklar dağılmış durumda.

Bu tabii ki benim hayal gücümün ürünü değil, ama zihnimi ele geçirmiş olan odanın tam ortasında bulacağımı da beklemiyordum.

"Tam olarak ne arıyoruz?" Brax, geçidi kapatırken sorar ve herkes bana umutla bakar.

Ensemdeki kaşıntıyı giderirken, aradığım yerin nasıl bir yer olduğunu tarif etmek için bir saniye duruyorum. "Karanlık, penceresiz ve ara sıra burnuma kan kokusu geliyor." Creed, Brax ve Zane bana boş boş bakarken, Raven düşünceli bir şekilde dudağına dokunuyor.

"Sanırım nereyi kastettiğini biliyorum. Beni takip edin," der ve ormana doğru koşarak bizi geride bırakır. Daha önce görmediğim bir ceket giymektedir ve dikkatli adımlarla yürürken ceketini beline sıkıca bağlar. Sanki rahatsızlık yaratmamak için nereye basacağını tam olarak biliyormuş gibi.

Onu şu anda görmek ürkütücü, sanki bir şey değişmiş ve o, az önce evimizde duran kız değil, Silvercrest'e gelen kız haline geri dönmüş gibi.

"Her zaman böyle mi?" diye soruyor Zane, sonunda hepimiz ona yetiştiğimizde, ve kız kaşlarını çatıyor.

"Ne gibi?"

"Bu kadar... karanlık mı?"

Raven omuzlarını silkiyor, ama omuzlarında artık bir sertlik var. "Hemen hemen."

"Neredeyse hiçbir şey göremiyorum," diye ekliyorum, alçakta asılı bir dala çarpmadan hemen önce eğilerek.

"Bu ortamda büyüdüğünde, karanlıkta görme yeteneğin doğal olarak artar." Raven'ın sözleri, onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırken beni durdurur. Günler bu kadar karanlıksa, geceler nasıldır acaba?

Ağaçların arasında bir açıklık görünüyor ama ötesinde ne olduğunu göremiyorum. Gerçi bunun bir önemi yok, çünkü son anda dönüp büyük bir ağacın yanında duruyor. Parmakları ağacın kabuğunu okşuyor, gözlerinde bir anı parıldıyor, ama ona bunu sormadan ağaç gövdesi bir kapıya dönüşüyor.

Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi kapıdan içeri giriyor ve bu, kalbimi onun için sıkıştırıyor. Acıdan değil. Hayır, lanet olsun. O bunu hak etmiyor. Ona ve şimdiye kadar hayatta kaldığı her şeye hayranlık duyuyorum.

Onu takip ederek içeri girdiğimizde, uzun, karanlık bir koridora ulaştık. "Şu anda burada kimse olduğunu sanmıyorum. Çukurlar daha sonra başlıyor, ama yine de duvarlara yakın kalmamız en iyisi."

Onun bir adım arkasında kalarak, başımı sallıyorum. O, sırtını taş duvarlara dayıyor.

"Çukurlar nedir?" diye sorar Brax, geniş omuzları ve umursamazlığı nedeniyle duvarlara yaslanamadan.

Raven omzunun üzerinden geriye bakarak neredeyse ciddi bir iç çekişle cevap verdi. "Çukurlar, en güçlülerin övünme hakkı ve bir yığın para için savaştıkları yerlerdir."

Gözlerim şaşkınlıkla açılır; burası kesinlikle Gauntlet'in çukurlarına benzemiyor, ama daha kolay olduğu izlenimini de vermiyor.

"Silvercrest Akademisi'ne ilk geldiğinde parmak eklemlerin neden kırılmıştı? Çukurlarda mıydın?" diye sorar Creed, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. Bunu düşünmemiştim, ama parmak eklemlerindeki kırık deriyi hatırlıyorum.

Sola dönüyoruz ve kocaman bir oda görünüyor. Kan lekeli çukurlar zemini kaplıyor ve etraflarında seyircilerin ayakta durup

izlemeleri için geniş alanlar bırakılmış. Kesinlikle aradığımız koku var, ama bunun dışında, benim gördüğüm yerle aynı değil.

"Hayır, çukurlarda dövüşmedim. Genelde ormanda saldırıya uğradım," Raven sanki bu çok normalmiş gibi rahatça cevap veriyor.

"Kim saldırdı sana? O pisliklerin hepsini hemen avlayacağım," Zane dişlerini göstererek, boynundaki kasları gererek dişlerini gösterir, ama Raven hemen onu durdurur.

"Kırılan benim yumruklarımdı, hatırladın mı? Burnum değil, yüzüm değil, hiçbir şey." Kız arkadaşımından etkilenerек sırttım. Elini sallayarak bana dönüp, buraya gelme sebebimizi anlatmaya devam etti. "Tanıdık geliyor mu?"

"Hayır," diye başımı sallayarak itiraf ettim. "Burada olduğu gibi penceresizdi ve kan kokusu da aynı, ama oda doğru gelmiyor." Gözlerimi kapattım ve bir saniye boyunca zihnimde görüntüyü daha canlı bir şekilde canlandırdım, sonra tekrar ona baktım. "Duvarlara oyulmuş isimler ve odanın ortasında altın bir masa var," diye ekledim, ama yüzündeki boş ifade, ona başka bir ipucu vermediğimi gösteriyordu.

"Burada, anlatmaya çalıştığın şeye benzeyen başka bir yer aklıma gelmiyor. Birinin özel odası olabilir, ama o da çok büyük ve görkemli gibi geliyor. Altın bir masa mı? Buralardaki en büyük evlerde bile böyle bir şeyin olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O zaman başka bir yerde olmalı," diye omuz silkiyorum, içimdeki hayal kırıklığını ve sinirimi gizlemeye çalışarak.

"O zaman buradan gidelim," diye mırıldanır Creed, Raven'a geri dönüş yolunu göstermesi için başını sallar. Raven, bizi buraya getiren aynı gölgelerde saklanarak, aynı yolu izler, ta ki ağaçların arasından geçip ormana girene kadar.

"Geçidin bizi getirdiği yere geri dönmek ister misin?" diye sorar Raven, Brax'a bakarak, o da başını sallayarak cevap verir.

Birkaç adım attıktan sonra etrafımızda sesler yankılanır ve Raven'ın adımları yavaşlar. Sesler netleşirken, anlık hayal kırıklığı belli olur, omuzları bir saniye düşer, sonra sırtını dikleştirir ve omuzlarını dikleştirir.

"Ne..." Sorum, birkaç ağaç ötede üç adamın ortaya çıkmasıyla yarım kalır. Aralarında gülüşüp şakalaşıyorlar, şu anda izlendiklerinin farkında değiller. Ama ortadaki adam başını kaldırıp Raven'ın gözlerine baktığı anda, yüzünde tanıma ifadesini görüyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir ve parmakları yanlarında bükülürken, ona doğru dönerek yüz yüze gelir.

"Raven, benim küçük Void'um, uzun zaman oldu. Nerelerdeydin? Seni arıyordum."

"Bu pisliği tanıyor musun?" Zane, gereğinden fazla yüksek sesle sorar ve elini pisliğin yönüne doğru sallayarak.

Benim küçük Void'im mi? Bu orospu çocuğunu kendi ellerimle öldüreceğim.

"Wyatt, henüz yeterince zaman geçmedi," diye homurdanarak Zane'in sorusuna cevap verir ve adam güler.

"Raven, böyle davranma. Seni son gördüğümde yaşadığımız küçük karşılaşmadan sonra sana bir ziyaret yapmam gerektiğini biliyorsun. Ağzınla benim sikimi yalayarak hatalarını telafi etmeni istiyorum, tamam mı? Şimdi her şeyi düzeltebiliriz. Vaktim var." Pantolonunun fermuarını açar ve kıkırdar.

Bu adam ciddi mi?

"Bu adamın kim olduğunu bana hemen söylemen gerekecek, Dove," Zane, yumruklarını yanlarında sıkıştırırken homurdanır.

Omzunun üzerinden bize bakarak ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır, sonra iç geçirir. "O, ben geldiğimde parmaklarımın kırılmasının sebebidir..."

Korku dolu bir çığlık, sonraki sözlerini keser ve dikkatimizi, az önce dizlerinin üzerinde kıvranan sinsi herife çeker. Elleriyle başını tutar, çığlıkları giderek yükselir, sonra acı içinde sırt üstü yuvarlanır ve ses kesilir, üzerimize sessizlik çöker, yukarıdaki ağaçların arasında asılı kalır.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanarak arkadaşına bakan arkadaşlarından biri sorar.

Ona ne olduğu konusunda bir cevabım yok, ama kimin olduğunu biliyorum. "Creed?"

Herkesin dikkati ona yönelir, kafası karışmış gibi görünen Raven de dahil.

"Ne?"

"Sanki sen yapmamışsın gibi 'ne' deme," derim, Wyatt'ı işaret ederek gülerek.

Creed yanağını kaşırken arkadaşı "Uyandır şunu lan" diye bağırır. "Evet, bu olmayacak."

Onun sözlerinin zihnimde yer etmesi ve anlamam bir saniye sürer.

"Benim bir şansım bile olmadan onu öldürdün mü? Bu adil değil. O benim de kızım," diye söylenir Zane. Brax Creed'e geniş gözlerle bakar, Raven ise ona hayretle bakar.

"Bu gerekli miydi?" diye sorar, Wyatt'ın cansız bedenini görmek için geriye doğru eğilir.

"Sana dokundu. Onu daha fazla işkence etmediğim için şanslı, ama gitmemiz gereken yerler var ve burada daha fazla kalmak istemiyorum."

"O..."

"Yanılmıyor," diye araya girerim, Raven ile aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu onun omzuna atarım. Hala ölü arkadaşları ile bizim aramızda bakışan diğer iki pisliğe dönerek gülümserim. "Başka kimse var mı?"

Loş ışıktaki yüzlerindeki rengin solduğunu görebiliyorum ve arkadaşlarına arkalarına bakmadan ağaçların arasına kaçmaları neredeyse komik geliyor. Onlar tamamen gözden kaybolduğunda, Raven alaycı bir şekilde güldü.

"Küçük pislikler gibi kaçmalarına şaşırmadım. Geçen sefer de aynen böyle yapmışlardı," diye itiraf eder ve öfke tekrar hızla vücudumu sarar.

"Bize geçen seferi hatırlatma, Küçük Kuş, yoksa bu orospu çocuğunu diriltip onu tekrar tekrar öldürebilmemiz için sana emir veririm," diye kulağına fısıldarım ve o gülerek başını sallar.

"Kendimi koruyabilirim, biliyorsun." Gözleri, yavaşça ona doğru yürüyen Creed'e kilitlenmiştir.

"Biliyorum."

Bir pislik nasıl bu kadar az kelimeyle bu kadar ikna edici olabilir? Ona sormadan, Brax bir geçit yaratarak gitmemizi işaret ediyor.

"Ceset ne olacak?" diye sorar Zane ve ben düşünmeden ateşimi onun yönüne doğru fırlatırım, alevler sönüp közler yok olmadan önce cesedini saniyeler içinde yakıp kül ederim.

"Resmi olarak, sadece Creed değil, hepiniz delisiniz." Raven kollarımdan kurtulur ve arkasına bakmadan geçidi geçer, dördümüz onu takip etmek için birbirimizi itip kakmaya başlarız.

Onu kollarıma alıp yatak odama götürmeye hazırım, ama geçidin diğer tarafı görünür olduğunda, gördüğüm bizim evimiz değil.

Hayır.

Mermer yüzeyler ve vitray pencereler bizi karşılıyor. Nerede olduğumuzu anlamam bir saniye sürüyor ve farkına vardığımda, boku yediğimizi anlıyorum.

"Harika, hepiniz geri döndünüz. Neden oturup dinlenmiyorsunuz?"

Profesör Burton.

Kahretsin.

ON ÜÇ

RAVEN

Creed'in, onu tanımadan önce bana dokunduğu için gözünü bile kırpmadan Wyatt'ı öldürdüğü gerçeğini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var, ama bunun yerine, bir değişiklik olsun diye Profesör Burton'la yüz yüze duruyorum.

Bu bizim için iyiye işaret değil. Bu bir sorun olacak gibi görünüyor. Her zamanki tertemiz takım elbisesini giymiş, keskin gözleriyle hepimizi değerlendiriyor. Bu durumdan rahatsız olmama rağmen, onun yoğun bakışları altında tereddüt ediyorum, ama Brax tereddüt etmiyor.

İki adım atarak yanıma geldi. "Benim gitmek istediğim yer burası değildi." O kadar gerçekçi konuşuyor ki, neredeyse gülecektim, ama Burton'ın yüzünde hiç de eğlenceli bir ifade yoktu, orası kesin.

"Hayır, öyle olmazdı," diyor iç çekerek, bir adım geri atıp cam masanın etrafından dolaşüyor ve yavaşça koltuğuna oturuyor. Parmaklarını birleştiriyor, devam etmeden önce gözlerini bir kez daha hepimize çeviriyor. "Gitmek için büyüü kullandığında bir bariyer oluşturdun, ben de dönüşün için onu yeniden yönlendirdim."

Siktir.

Bu delilik. Biz bunu düşünmedik düşünmedik profesörleri profesörler veya idarenin bizim gittiğimizi bildiğini, dönüşümüzü beklediğini hiç düşünmemişti.

"Ne kadar nazıksın," diye homurdanır Brax, kollarını göğsünde kavuşturur. Başka biri Brax'ın heybetli duruşu karşısında ezilirdi, ama Burton sadece sandalyesine yaslanır.

"Belki beşiniz de otursanız iyi olur," diyor, arkamızdaki yüksek sırtlı kadife koltukları işaret ederek, ama biz adım bile atmıyoruz, onun öfkesinin bilinmeyen ateşi bizi çağırırken olduğumuz yerde durmaktan memnunuz.

"Biz iyiyiz," der Eldon iç çekerek, ellerini beline koyarken Burton dudaklarını büzüştürür. Oturmayacağımız belli olunca, masaya yumruğunu vurur.

"Tamam, o zaman hemen konuya gireyim. Bugün ne kadar aptalca davrandığınızın farkında mısınız? Ne kadar bilinmez bir duruma girdiğinizin farkında mısınız? Akademinin çevresinde tam da bu nedenle koruma kalkanları var. Sizin

büyünü tamamen engelleyemem, ama gerektiğinde yönlendirebilirim. Akademiden çıkmaman için geçitlerine bir sınırlama koymamı ister misin, Bay Carlsen?"

"Bu monarşi kurallarına aykırı değil mi?" diye araya giren Zane, alaycı gülümsemesini zorlukla bastıran Burton'a kaşlarını kaldırarak bakar.

"Alternatifler ayarlanabilir, Bay Denver. Eminim babanız, karakol saldırısından sadece birkaç gün sonra Shadowmoor'a izinsiz bir geziye çıktığınızı öğrenirse, bundan pek memnun olmayacaktır, değil mi?"

"Bence böyle bir saldırıdan sonra daha fazla bilgi sahibi olmamızı isterdi. Bence daha iyi hazırlanmamızı isterdi ve bu kadar büyük bir tehlike varken, sihirli yeteneklerimizi kısıtlama tehdidinizi pek hoş karşılamayacağını düşünüyorum. *Sizce?* Zane'in kendinden üstün olduğunu gösteren cevabı için ona neredeyse high-five yapmak istiyorum. Benim ona vereceğim cevapla arasında büyük bir fark var, bu yüzden Zane'in liderlik etmesinden çok memnunum.

"Ayrıca, senin yaptığın gibi kampüsten ayrılmak akademi kurallarına aykırıdır.
"

"Eğer bize karakolda ne olduğunu açıklasanız, bunu yapmak zorunda kalmazdık," diye karşılık verir Eldon, Burton'ın burun deliklerini heyecanla genişletir.

Derin bir nefes alır, başını sallar ve koltuğunun kollarına tutunur. "Söylediklerim hiç dinlenilmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye araya giren Creed, profesörün daha da derin bir nefes almasına neden olur.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Burton'ın bakışları Zane'e odaklanır, dudakları büzülür ve aramızda neredeyse rahatsız edici bir sessizlik uzar, sonra devam eder. "Baban daha önce teklifimi reddetmişti, ama şimdi iyi bir zaman olabilir gibi görünüyor."

"Ne için?" diye sorar Zane, alnı kırışırken ben de şaşkınlıkla kaşlarımı çatarım.

Burton ayağa kalkar, bir saniye cam masaya ellerini dayar, sonra dikleşir ve masanın etrafında dolaşırken kravatını düzeltir. Hepimizin dikkatini çektiğinden emin olduktan sonra konuşur.

"Kabuslar Loncası'na katılmak için."

Ne dediniz?

"Üzgünüm, bir daha tekrarlar mısınız?" Zane, başını eğerek profesörü değerlendirirken sorar.

"Kabuslar Loncası, Bay Denver. Akademi içindeki gizli bir topluluk. Amacı, bu duvarların ötesinde gizlenen daha büyük korkularla yüzleşmek.

duvarların ötesinde gizlenen daha büyük korkularla yüzleşmektir."

Sanırım şimdi o sandalyeye ihtiyacım olacak. Bu durum bir anda çok bunaltıcı hale geldi. Gizli bir topluluk mu? Burada mı? Bishop'ların yüzlerindeki şaşkınlık, bunu ilk kez duyanın sadece ben olmadığımı doğruluyor.

"Başka kimler üye?" diye sordu Eldon ve Burton omuz silkti.

"Bu tür bilgiler, kabul edildikten sonra öğrenebileceğiniz türden bilgiler, daha önce değil." Ayak bileklerini çaprazlayarak, şu anda bir cevap bekliyor gibi görünüyor.

"Bunu düşünmemiz gerekecek. Gidebilir miyiz?" Creed, yüzünde boş bir ifadeyle arkamdaki kapıya doğru bir adım atarak cevap veriyor.

"Beş gününüz var." Bunu izin olarak kabul edip kapıya doğru yürüdüm, ama Creed'in ardından kapıdan çıkamadan Burton adımı bağırdı. Ona bakmak için döndüm ve konuşmadan önce yüzündeki meraklı bakış mideyi burktu. "Baban, büyü bariyerin kaldırılmasını sağladığından, yeteneklerinin her an ortaya çıkabileceğini söyledi. Bu konuda herhangi bir değişiklik oldu mu?" Yutkunuyorum, boğazımın arkasında yanma hissi duyuyorum ve konuşmadan başımı sallıyorum. Babamın Burton'a benim bir Void olduğumu söylediğini düşünmemiştim, ama onun etkisini ve güç arzusunu küçümsememeliyim. Benim büyümün ne olduğunu biliyor mu? "Peki. Eğer bir değişiklik olursa, Bayan Hendrix, bunu ilk bilenlerden biri olmamı bekliyorum."

Bir kez başımı salladım ve oradan çıktım, Creed'in yanından geçip koridorda koşarak koridorun sonundaki kapılardan dışarı çıktım, temiz hava ciğerlerimi doldurdu.

"İyi misin?" Zane, ben yavaşça dizlerimin üstüne kalkarken sordu. Nefes almak için çömeldiğimi fark etmemiştim bile ve hızla etrafa bakındım, kimse benim dramatik halimi görmemiş mi diye. Neyse ki, yalnızdık.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, sözlerimi içten hissetmeden, ve yüzündeki nazik gülümseme onun da bunu bildiğini gösteriyor.

Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu ve beni evimizin yoluna doğru çekti, diğerleri de bize ayak uydurdu.

"Beş günümüz var," diye mırıldanır Creed eve yarı yolda, ben de onaylayarak başımı sallardım. "Bence babanla konuşman gerekecek, Zane," diye ekler ve Zane elimi daha sıkı tutar.

"Konuşacağım." Sesindeki kararlılık çok belirgindir.

"Hiçbiri mantıklı değil," diyorum, hala şaşkın bir halde, Eldon ise parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor.

"Nasıl olur da bizden habersiz burada gizli bir topluluk faaliyet gösterir? Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye homurdanır. Bana göre, Zane'in babası en azından şimdiye kadar onları Lonca'dan uzak tutmak için elinden geleni yapmış olabilir. Ama bu gerçek, neden sorusunu akla getiriyor. Oğlunu neyden korumaya çalışıyor? Neden bunu saklıyor?

Yolda dolaşan birkaç öğrencinin yanından geçerken konuşmanın çok ağırlaşmasını istemediğim için, dirseğimle Zane'e hafifçe vuruyorum. "Belki de sandığın kadar havalı değilsindir."

O hemen alaycı bir şekilde gülerek beni yanına çekiyor. "Oh, lütfen. Ben yakışıklıyım, bunu sen de biliyorsun."

Omuz silkiyorum, utangaç davranıyorum. "Belki herkes benim zevkime sahip değildir."

"Evet, tabii," diye gülerek cevap verdi ve Brax, Creed ve Eldon da ona katılarak etrafımızda oluşan gerginliği biraz hafifletti.

Evimize giden yola saptığımda, Leila'yı ön kapının eşiğinde bağdaş kurmuş otururken görünce irkildim. Bizi görür görmez yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı ve neşelendi.

"Oh, ne güzel. Geldiniz."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, onun da başı dertte olabilir diye endişelenerek. Her nefes aldığımda her şey daha da aşırı hale geliyor.

"Her şey yolunda. Bu gece bir parti var. Gelir misin?" Onun iyi olduğu gerçeğinin verdiği kısa süreli rahatlama, pek umursamadığım bir grup insanın önünde her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacağım düşüncesiyle çabucak gölgelenir.

Kafamı sallayarak, ona özür dilercesine gülümserim. "Aslında benim..." "O da var... hepimiz varız," diye araya girer Eldon, diğer tarafıma yaklaşarak beni Zane ile onun arasında sıkıştırır.

Leila heyecanla ellerini çırpır, ben de en sevdiğim küçük ateşli kızı daha sonra parçalamayı kafama koyarım.

"Mükemmel. Şimdilik sizi yalnız bırakacağım, ama sekizde geri döneceğim. Seksi bir şeyler giyin," diye bağırarak yoluna devam eder.

Evet.

Mükemmel.

Tamamen

mükemmel.

"Lütfen bana bunun neden bu kadar iyi bir fikir olduğunu tekrar hatırlatır mısın? Hiç de öyle hissetmiyorum," diye inleyerek söylüyorum ve dört Bishop'un da hazır ve bekleyen olduğunu görmek için salon alanına adım atıyorum. Normalde hazırlanmak için fazla zaman harcamadığım için kendimle gurur duyarım, ama bu benim fikrim değildi ve şimdi Eldon'un kararının sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım.

"Çünkü o elbiseyle çok seksi görünüyorsun, Küçük Kuş," diye cevaplar ve kot pantolonunun altındaki penisinin şeklini düzeltirken göz kırpar.

"Şu anda seksi ağzınla beni pohpohlamaya çalışma," diye karşılık veriyorum, ona kaşlarını kaldırarak bakıp çantamın içindekileri tekrar kontrol ediyorum.

Siyah el çantası, siyah topuklu ayakkabılar, siyah elbise ve koyu, dumanlı göz makyajı. Dış görünüşümü içimdeki ruh halime uydurarak yarattığım bir hava bu. Elbise popomu zar zor örtüyor, bu da muhtemelen Eldon'un dikkatini çeken şey, saçlarımı da başımın üstüne pembe, dağınık bir topuz yapıp topladım.

"Buraya bu kadar çekici görünerek çıkma, Küçük Kuş, o zaman ben de çıkmak zorunda kalmam." Eldon ayağa kalkıyor, ben bacaklarımı birbirine sıkıştırırken, gözlerini kısarak bana doğru yaklaşıyor.

Evde kalıp bunu yapalım. Ama şu anda bunu yapmayacağını biliyorum. Nightmares Guild'in açıklamalarının ardından bu geceki partiye dalmaya kararlı görünüyorlar.

Önümde durur, ellerini belime geçirir, gözlerim ise başımın arkasına kaymaya çalışır. "Böyle devam edersen, hiçbir yere gitmeyeceğim." Sesim beklediğimden daha kısık çıkar ve Zane'in koltukta inlediğini duyarım.

"Peki, küçük kuşum," Eldon kulağıma fısıldadıktan sonra dişlerini kulak mememe batırdı ve beni inlemeye zorladı. Ses dudaklarımdan çıkan anda, bir adım geri çekildi ve aramıza çok fazla mesafe koydu. "Bu gece gidiyoruz, böylece diğer öğrencileri rahat bir ortamda görebilir ve kimlerin Guild'in üyesi olup olmadığını anlamaya çalışabiliriz."

Zane onun yanında belirir, omzuna vururken gözleri baştan aşağı beni süzer. "Ayrıca, arkadaşınla biraz vakit geçirmelisin. Gerginliğini sikerek gidermekten mutluluk duyarım, ama bu da işe yarar. Yani, şimdi eğlen, sonra sikiş, tamam mı Dove?"

Ona sert bir bakış attım, ama bu sadece gülümsemesini daha da genişletti.

Bugün, her şeyin üstüne üstlük, tam bir zihin sikme günü oldu. Kimse iyi uyuyamıyor. Eldon, Shadowmoor'a götüreceğini düşündüğümüz, ama açıkça götürmeyen vizyonlar görüyor, bu yüzden Creed'in Wyatt'ı öldürdüğü ve Eldon'un onun kalıntılarını sanki hiçbir şey olmamış gibi yaktığı Shadowmoor'un karanlık dumanına yaptığımız kısa ziyaretin ardından, Silvercrest'e geri döndük ve Profesör Burton tarafından azarlandık ve gizli bir topluluğa katılmaya davet edildik. Kabuslar Loncası.

Belki de biraz dinlenmeye ve bir iki, ya da on içkiye ihtiyacım var.

Kapı çalındı ve Leila olduğunu biliyorum. Tam zamanında.

Eldon dudaklarını ağzımın köşesine bastırdıktan sonra bana öncü olmam için eliyle işaret etti.

Karar verilmiştir. Onlar öğrencileri araştırırken ben de içkileri araştıracağım. Bu geceyi atlatabilmemin tek yolu bu. Ayrıca, bu gece beni uyutmaya yardımcı olabilir, böylece gerçekten biraz uyuyabilirim.

Dönerek, zorlama hissettirmeden yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırıyorum, sonra kapıya doğru yürüyüp kapıyı ardına kadar açıyorum. Leila, parlak koyu yeşil V yakalı bir elbise ve öldürücü topuklu ayakkabılar giyiyor. Yapılacak tek bir şey var.

"Şotları getirin."

ON DÖRT

ELDON

Partiye katılma fikri ilk başta kulağa hoş gelmişti. Kağıt üzerinde hala mantıklı geliyor, ama hesaba katmadığım şey, Raven Hendrix'in dans pistinde bir cadaloz gibi kalçalarını sallayarak dikkatimi dağıtmasıydı.

İçki içiyor, eğleniyor ve her geçen saniye sikimi imkansız derecede sertleştiriyor. Dudaklarında alaycı bir gülümseme yok, omzunun üzerinden bize doğru bakmıyor, hiçbir şey yok. *Kendisi* için iyi vakit geçiriyor. Bizim gördüğümüz gösteri sadece bir bonus. Ancak, doğal olarak ona ve Leila'ya çekilen insanlar beni sinirlendiriyor.

Ancak kimse ona dokunmak için harekete geçmiyor, en azından istedikleri şekilde değil. Birkaç dördüncü sınıf öğrencisinin bize doğru birkaç bakış attığını gördüm, ama benim sert bakışlarım onları uzaklaştırmasaydı, Brax'ın çelik gibi tavrı kesinlikle uzaklaştırırdı.

"Eğer tüm bunları gerçekçi bir şekilde ele alacak olursak, kimi gözetim altında tutmamız gerektiğini *düşünüyorsunuz?*" diye soruyor Zane, hepimizin etrafında durduğu yüksek masanın üzerinde yarısı boşalmış bardağını döndürerek. Elimizdeki göreve odaklanabilmek için içkiyi minimumda tutmayı tercih ettik, aynı zamanda Raven'a çılgınca davranması için serbestlik verdik, çünkü onu korumak için buradayız.

"Nereden başlayalım ki?" Creed, Raven'ın her hareketini takip ederken parmaklarını ahşap masanın üstüne vurarak mırıldanır.

Shadowmoor'da o pisliği hiç düşünmeden yok etmesi hala çok çılgınca. Bu davranışı ondan çok Brax'tan beklerdim, ama derler ki, her zaman sessiz olanlara dikkat etmek gerekir. Gauntlet'tayken Raven'ı tahrik eden onun dengesiz eğilimleri ve eminim ki o pisliği yok ettiğini görünce kadının tahriki daha da arttı. Kahretsin, kendi sikimin de hayranlıktan titremeye başlayacağından emindim.

"Sebastian." Brax'ın homurtusu düşüncelerimi kesintiye uğratıyor ve anında diğer Hendrix'i arıyorum. Mezarlığın karşı tarafında, Genie *olmayan* birinin üzerinde ellerini gezdiriyor ve bu ikisinin arasında yaşanacak dramaya neredeyse kusacağım. Özellikle de kız bunu duyduğunda.

Asla bir ilişkimiz olmadı, ama ben bile onun istediği olmazsa çabucak lanet bir iblise dönüştüğünü biliyorum.

Bakışlarım Raven'a geri dönüyor. Onunla hayatımda tanıştığım diğer herkes arasındaki keskin fark şaşırtıcı. Leila'nın kulağına ne fısıldadığını bilmiyorum, ama bir saniye sonra başını geriye atıyor ve kimse izlemiyormuş gibi gülüyor.

O lanet olası bir tanrıça.

Bizim lanet tanrıçamız.

Benim küçük kuşum.

"Onu konuşturabilir miyiz sence?" diye sorar Zane ve ellerim yine kesintiye uğradığı için sıkılır. Bu benim fikrimdi, biliyorum, ama kadınımınla birlikte orada olup, etrafımızda çalan ritme göre sallanamıyorsam, en azından kesintiye uğramadan onu hayal etmek istiyorum. Bu adamlar asıl amacımıza odaklandıkları için, benim hiç şansım yok.

"Sanmıyorum. Bizim kara listemizde olduğunu çok iyi bildiği için. Onun ağzından çıkan tek kelimeye bile güvenebileceğimizi sanmıyorum. Sen ne dersin?" Zane'e kaşlarımı kaldırıyorum ve o da yüzünü buruşturarak hemen aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

"Belki de insanların hangi ailelerden geldiğini düşünmeliyiz. Zane'in babasından bahsettiği şekilden, bunun bir tür elitlik meselesi olduğunu düşünüyorum. Herkesi davet etmeyeceklerdir," diyor Creed ve ben dudaklarımı büzerek, onun sözlerini düşünürken gözlerimi tekrar etrafa gezdiriyorum.

"Burada Monarşi'de aileleri olan birkaç çocuk var, babam bazen bundan bahseder, ama tam olarak kimler olduğunu bulmam gerek. Herkes bu gerçeği bazıları gibi kullanmıyor." Zane de herkese bakarken ensesini ovuşturur ve ben de onaylayarak başımı sallarım.

"Ağzı bozuk aptallar, aramızda gereken yerde olmayacaklar. Bunu bizden bu kadar uzun süre gizleyebildilerse, çok ketum olmalılar," diye özetliyorum. Tamamen yanlış olabilirim, ama bu meseleyi çözüp bir karar vermek için sadece beş günümüz var, bu da kimseyi incelemek için fazla zamanımız olmadığı anlamına geliyor.

"Leila'ya yapışan dördüncü sınıf öğrencisi kim?" diye sorar Brax, onların yönüne başını sallayarak, ben de hızla dönüp Raven'a da yaklaşmaya çalışan biri olup olmadığını kontrol ederim. Brax'ın sakinliğinden endişelenecek bir şey olmadığını anlamalıydım, ama onun hala tek başına dans ettiğini, ellerini havaya kaldırıp kalçalarını salladığını görünce, omurgamı kaskatı yapan gerginlik azalır.

"Sanırım o Grave Richardson. Büyükbabası, yanlış hatırlamıyorsam Pinebrook'un başkanı Monarch Richardson," diye mırıldanır Zane ve gözlerim fal taşı gibi açılır. Bunu bilmiyordum.

"Onu araştırmamız gereken biri olabilir mi?" İçimde umut yeşerir ve Zane başını salladığında bu umut daha da büyür.

"Etrafında dramalar yaşanmaz ve büyükbabası çok saygın biridir. Kesinlikle üye olabilir."

"Onu yoklamadan önce hakkında bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek için en azından yeteneklerini bilmemiz gerekecek," diyor Brax, ona vermek istediğimden daha fazla hak vererek.

"Katılıyorum. Ona odaklanalım ve ne öğrenebileceğimize bakalım," diyor Creed ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Tüm umutlarımızı *tek* bir adama bağlayamayız."

"Öyle demiyorum, ama araştırmamız gereken başkalarının listesini toplayana kadar, bizim tek şansımız o," diye karşılık verir ve ben iç çekerim.

"Peki, bu artık görevim bittiği anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, masanın etrafından dolaşarak.

"Bu *senin* fikrindi!" diye bağırır Zane, gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakarken, ben de omuz silkerim.

Dikkatimi Raven'a çevirip ona doğru yürüdüm, parmaklarım onun çıplak tenini hissetmek için kaşınıyordu. Aramızda duran öğrencileri atlatmaya çalışmadım. Tamamen ona odaklanmışım ve sanki hepsi bunu biliyordu, ben yaklaşırken deniz gibi ayrıldılar, ta ki benimle küçük kuşum arasında hiçbir şey kalmayana kadar.

Göğsümü sırtına bastırırken parmaklarım belinde kıvrılır. Vücudu benimkine erir, sarhoş bakışları omzunun üzerinden bana doğru kayarken, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır.

"Sen olduğunu biliyordum." Kollarını başının üzerine kaldırıp arkama doluyor. Bu hareket sırtını kavisletiyor ve kalçaları sertleşmiş penisimin üzerinde mükemmel bir şekilde sallanıyor.

"Nasıl?"

"Gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissettim ve yaklaşık on saniye önce, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Senin kokun beni sardığında bu his durdu."

Sıcak. Cehennem kadar.

"Hoşuna gitti mi, Küçük Kuş? Gözlerimin üzerinde olması, parmaklarımın üzerinde olması?" Parmaklarım kalçalarını sıkıca kavradı. "Kulağına fısıldadığım sözler?" Onu kucakladığımda titrediğini hissederek onu ittim. "Biraz teşhirci olduğunu biliyorum. Bu senin ön sevişme anlayışın mı? Tüm dünya etrafında dans ederken beni bu kışınla tahrik etmek mi?"

O mırıldanıyor, kirpiklerini indirip kışını bana doğru daha da itiyor. Sallanışları hızla biraz daha dağınık hale geliyor, damarlarında dolaşan alkolün açık bir işareti. Bu gece ona yapmak istediğim tüm ateşli şeyleri biraz gölgelese de, benim yanımda bu kadar rahatlayabildiğini, bize giderek daha fazla güvendiğini bilmek beni tamamen farklı bir şekilde dolduruyor. Onun bizim, bizim de onun olduğumuzu daha da pekiştiriyor.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye soruyorum, o başını sallarken hafifçe onunla birlikte sallıyorum, ama öne döndüğünde, daha önce gördüğümüz dördüncü sınıf öğrencisiyle Leila'yı görünce kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

"Leila'nın yanındaki adam kim?"

Arkadaşı için duyduğu endişe, Raven'a çok tipik bir davranış. Dışarıdan sert görünür, ama o bariyeri aştığınız anda, sevgisi çok güçlüdür.

Onun bakışlarını takip ederek, gözlerim Grave'in gözlerine takılır. O da bu belirsizliği hissetmiş olmalı ki, Leila'nın kulağına fısıldamak için eğilir ve bir saniye sonra, Leila'nın şaşkın gözleri Raven'ı bulur. Leila, Grave'in kollarından kurtulur, kollarını Raven'ın boynuna dolayarak beni bir adım geri çekilmeye zorlar, ama bir saniye sonra yine kaybolur.

"O da neydi?"

"Leila, onunla birlikte mutlu ve güvende olduğunu doğruluyor."

"Sen mutluyusan ben de mutluyum Raven. Hadi benim küçük kuşumu buradan çıkaralım da aldığı tüm aşılari uyuyarak atlatsın," diye kulağına eğlenerek fısıldadım ve o da gülümsedi.

"Şimdi seninle olduğum için mutluyum."

Kalbim ısınır ve bir an için, içimi ısıtanan büyüm mü yoksa beni tüketen pembe saçlı Raven'a olan saf duygularım mı olduğundan emin olamam.

Bu kadına o kadar aşığım ki, kendimi hasta ediyorum.

TER DAMLALARI OMURGAMDAN AKIYOR, nefes nefese kalmışım, kulaklarımda ciltlerin çarpıştığı sesler yankılanıyor. Benim küçük kuşum benim adımları haykırırken, benim sikim onun sıcak amının derinliklerinde ve ben ona girmeyi, onu sahiplenmeyi, benim olanı almayı asla bırakmak istemiyorum.

"Lütfen, Eldon."

Gülümsüyorum, terden saçlarım alnıma yapışmış, öne eğiliyorum, elimle onun güzel küçük boğazını sarıyorum. Bir sonraki itişimle yemek masası daha yüksek sesle gıcırıyor, ama Raven'in boğuk inlemesi kulaklarımı doldururken bu sesi duymuyorum. Serbest elimle onun uyluğunun arkasını kavrarken parmaklarım boynunda bükülüyor, ona daha iyi erişebilmek için onu eğiyorum.

"İşte böyle, Küçük Kuş. Söyle. Adımı." Her kelimeyi başka bir hamle ile telaffuz ediyorum, ikimizi de uçurumun kenarına yaklaştırıyorum.

Gözleri bir saniye için titrer, gözyaşları gözlerini buğulandırırken elini boynundaki bileğime kaldırır. Ama benim tutuşumu gevşetmeye çalışmaz. Bunun yerine, beni çok şaşırtarak beni olabildiğince sıkı bir şekilde kavrar ve elimi boğazına daha sıkı bastırır.

Siktir. Siktir. Siktir.

Uyluklarını daha yükseğe kaldırarak, bacağını omzuma atıyorum ve dişlerimi baldırının yumuşak etine geçiriyorum. İnlemesi, amcığı benim sikimi sıkıca kavrayarak, benim sikimde boşalırken benden sonuna kadar yararlanırken, ihtiyaç dolu bir homurtuya dönüşüyor.

Vücudumu saran kendi orgazmının titremelerini takip etmemek imkansız. Hareketlerimin sendelediğini, itişlerimin derinleştiğini ve uzadığını hissediyorum ve tam da kadınıma tohumumu eklemek, onu dölemek üzereyken, her şey karardı.

Siyahın da siyahı.

Zifiri karanlık.

Ne oluyor lan?

Vücudumu kaplayan yere kadar uzanan siyah kumaşı parmaklarımla dikkatlice okşuyorum. Kumaş kollarımı kaplıyor ve başımın üzerinde bir başlık hissediyorum, ama bunu doğrulamak için başımı kaldırmadan önce, uzaktan loş bir mum ışığı yanıp sönüyor.

Yavaşça nefes alıp derin bir nefes vererek, odanın ışığı hafifçe artmaya başladığında, artık dik durmayan penisimle ona doğru bir adım atıyorum. Gri tonlar dairesel odanın her yerine yayılıyor, ta ki tanıdık bir manzara gözüme çarpan kadar.

Karanlık. Her tonunda gri renklerin oluşturduğu bir girdap. Daha soluk tonlar, çevremdeki ortamı biraz olsun görmemi sağlıyor. Güneş görünmüyor, ay ışığı bile yok. Her zamanki gibi nerede olduğumu görmek için daire çizerek dönüyorum. Çatlaklar ve lekelerle dolu siyah mermer zemin, yüzeyine isimlerin kazınmış olduğu taş duvarlar ve odanın kenarlarını çevreleyen yanmış meşaleler. Odanın ortasında altın bir masa dışında hiçbir şey yok, ama etrafımda koşuşturan ayak sesleri yankılanıyor.

Her zamanki gibi her şeyin kaybolmasına hazırlandım, ama bu sefer... gerçeklik gelmedi.

Oda biraz daha aydınlanıyor ve etrafımı saranların yüzlerini gizleyen büyük kapüşonlu uzun siyah pelerinler ve altın maskeler ortaya çıkıyor. Belki on beş ya da yirmi kişi bana bakıyor ve hareket ettiğimde, onların giydiği kumaşın benim giydiğimle aynı olduğunu fark ediyorum.

Dilimle dudaklarımı yaladıktan sonra, elimi yüzüme götürdüm, ama parmağımı burnuma dokundurmadan önce, metalin dokunuşuyla karşılaştım.

Bir maske.

Onlarınkiyle aynı.

Yatağında dik bir şekilde oturuyorum, sakinleşmek için nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyor, ama nefes almak kolay olmuyor. Vücudumun tamamı, cildimi kaplayan görüntünün kalıntıları ile titriyor gibi hissetmediğimde, elimi saçlarımın arasına sokup, ayaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde hareket ediyorum.

Bu da neydi böyle?

Günlerdir beni rahatsız eden aynı görüntü, aynı mermer zemin, taş duvarlara kazınmış aynı isimler ve odanın ortasındaki aynı lanet masa. Başımı ellerimin üzerine koyarak, bu gecenin işkencesine eklenen yeni unsuru, maskeli adamları, tekrar canlandırmaya çalışıyorum.

Dik oturuyorum, sersemlemiş, yorgun beynim yavaş yavaş parçaları bir araya getirirken omurgam sertleşiyor. Lonca. Bunun Kabuslar Loncasının bir ilgisi olmalı. Biliyorum.

Ayağa fırlayarak, sadece boxerimle yatak odamın kapısına koşuyorum.

Kumaşın altında sikim sertleşmiş, gerçek ben hala, kaba bir şekilde kesilmeden önce gördüğüm Raven'la ilgili tatlı rüyanın tadını çıkarıyor.

Salona girdiğimde bir saniye duruyorum, önce kime gideceğimi bilemiyorum, ama kapım açıldıktan bir saniye sonra, koridorun karşısındaki Brax ve Creed'in kapıları da açılıyor.

"Ne oluyor?"

Neyin yanlış olduğunu nasıl bildiklerini ya da benim kalktığımı nasıl duyduklarını sorgulayacak vaktim yok. Herkesin burada olması lazım ki, bu olay hala zihnimde tazeyken bir anlam çıkarabiliyim.

"Diğerlerini çağırın," diye aceleyle söylüyorum, sesim beklediğimden çok daha nefes nefese çıkıyor. Sürpriz bir şekilde, ikisi de sorgusuz sualsiz harekete geçiyor.

Kanepeye uzanıp, uzuvlarımı sertleştiren gerginliği gidermek için kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Lütfen bunun önemli bir şey olduğunu söyle, çünkü hayatımın en güzel rüyasını görüyordum," diye homurdanır Zane, yanıma uzanırken penisini düzeltir, Creed de hemen arkasında. *İkimiz de aynıyız kardeşim.*

Bir saniye sonra Brax, Raven'ı gelin gibi kollarında taşıyarak ortaya çıktı ve Raven endişeyle bana baktı.

"Ne oluyor?" diye mırıldanır, Brax soluma oturduğunda kucağına kıvrılır ve ben derin bir nefes alıp, baştan sona olanları onlara tekrar anlatırım. Tabii, önce Raven'a girmiş olduğum kısmı atlıyorum, ama gerçek görüntüdeki tek bir ayrıntıyı bile atlamamaya dikkat ediyorum.

"Guild'e benziyor," diye tahmin ediyor Creed, ben her kelimeyi ağzımdan çıkarınca, diğerleri de onaylayarak başlarını sallıyor, benim vücudum ise içimi kaplayan adrenalın yavaş yavaş inmeye başlıyor.

"Babanızdan haber aldınız mı, Zane?" Raven, kaşlarını çatarak ona bakarken sorar.

"Henüz yok, ama görüntüler her şeyi anlatıyor dostum. Onlara her zaman güvenirim ve eğer bizi oraya götürüyorlarsa..." Sözleri yarım kalır. Cevabını zaten bildiğimiz bir cümleyi bitirmeye gerek yoktur.

"Her zaman mı?" Raven sorar, gözlerinde hala belirsizlik vardır ve ben başımı sallarım.

"Bizi sana yönlendirdiler, değil mi?" Brax, dudaklarını onun şakağına değdirerek

ve onun kollarında hafifçe titrediğini izlerim.

"İlk iş olarak onu yakala. Mantıklı. O zaman dalmadan önce tüm gerçekleri öğrenebiliriz," Creed, Zane'e diyor ve bizim için bir sonraki adımı kesinleştiriyor.

"Bunu mu yapıyoruz?" Raven, Brax'ın kucağında düzgünce oturarak sorar ve ben dik otururum, gerçekten karar vereceğimizden emin olmadığım sözleri söylerim.

"Kabuslar Loncası'nın davetini kabul ediyoruz."

ON BEŞ

ZANE

Babanız Monarşi'nin bir üyesi olduğunda, ona ulaşmanın daha kolay olacağını düşünürsünüz. Mesela, ona ulaşmak için özel bir seçenek, bir tür aile hattı olur diye düşünürsünüz, ama tam tersi geçerlidir.

Ana ofise doğru ağır adımlarla yürürken, nemli botlarım, aksi takdirde tertemiz olan mermer zeminlerde belirgin izler bırakıyor. Bizim için hafta sonu olabilir, ama eminim ki bir yerlerde akademik veya idari personel olacaktır. Tesis dışındaki birine ulaşmam gerektiği için, ana ofis başlamak için en iyi yer.

Güneş henüz doğmadığı için, yönetim müdürü Lyra'yı bulmaya kararlı bir şekilde kapıdan içeri girdiğimde etrafta hiç öğrenci yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde, her zamanki beyaz pantolonlu takım elbisesiyle ve saçlarını profesyonel bir topuz haline getirmiş olarak masasında oturuyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımlarımı yavaşlatmıyorum ve masasının diğer tarafındaki sandalyeye çöküyorum. Ama popom koltuğa değdiği anda, aramızdaki bölmeye kollarımı dayayabilmek için sandalyeyi yaklaşıtıyorum.

"Babamla konuşmam gerek."

Ses tonumdan rahatsız olmadı, hatta dikkatini bana çevirmedi bile, eminim hoşuna giden bir güç oyunu oynuyordu. Sonunda bana döndüğünde dudakları kıvrıldı ve kaşları kalktı.

"Sorun nedir, Bay Denver?"

"Sorun, kendimi tekrar etmek zorunda kalmam," diye homurdanıyorum, parmak uçlarımla masaya vurarak gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Babamla konuştuğumda ona bundan bahsedeceğim diye tehdit etmek zorunda mıyım?" Bu sefer ben kaşlarımı kaldırıyorum, o ise gergin bir şekilde yutkunuyor.

"Raven Hendrix ile ev arkadaşı olduğunuzu düşünmekte haklı mıyım?" Nereye varmak istediğini anlamadan kafamı sallarım. "O genç kadınla tanışmadan önce, bu tehdit karşısında tereddüt eder, pes eder ve titreyerek aptal gibi geri adım atardım." Tanrım, Raven ne yaptı?

"Peki şimdi?" diye soruyorum, benim haberim olmadan ne tür yaramazlıklar yaptığını merakla.

Lyra öne eğilir, ön kollarını masaya dayayarak gözlerini benimkilere diker. "Şimdi, sana cehennemi yaşatmaya devam edeceğim çünkü huysuzum ve hafta sonu bu kadar erken saatte senin kendini beğenmiş saçmalıklarına tahammülüm yok. Yani, bu tavırla sana yardım edeceğimi sanıyorsan, bir daha düşün."

Karşımdaki Lyra'ya gözlerimi kırıştıyorum. Hiç de eskisi gibi değil, öyle görünüyor, ve bunun sebebi hayatımı altüst eden kadın olabilir. Parmaklarımı birbirine geçirip koltuğuma yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Seni sinirlendirmeyi iyi biliyor, değil mi?" Lyra boğazını temizliyor, kaşları hafifçe çatılıyor, ben de açıklığa kavuşturuyorum. "Raven'ı kastediyorum. Sert ve kaba görünüyor, ama o kadar canlı ve enerjik başka birini daha önce hiç tanımadım. Sen tanıdın mı?"

Gözleri yumuşar, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır, ama yüzünü değiştirmeden önce gülümsemeyi bastırmayı başarır. "Öyle bir şey," der, gözlerini devirip derin bir nefes alır. "Tamam, Monarch Denver ile bağlantı kuracağım. Bu saatte birkaç dakika sürebilir, bu yüzden biraz sabırlı olman gerekecek. Mahremiyetini tercih eder misin?" Başımı sallarım, ama o sanki cevabımın bu olacağını biliyormuş gibi kapıyı işaret eder. "İlk soldan gir, oraya bağlayacağım."

"Teşekkürler, Lyra."

O, daha dik oturur, yüzündeki sırtış inkar edilemez bir şekilde, benim bakışlarımdan kaçınarak bana el sallar. Bu, vücudunda dans eden gurur, kendine duyduğu gurur ve Raven'ın bununla bir ilgisi olduğu hissine kapılmam kaçınılmaz.

Ancak bunu araştırmak için vaktim yok. Şimdi babamla konuşmam gerekiyor.

Onun talimatını izleyerek ofisinden çıkıp sola dönerek tanıdığım küçük, penceresiz odalardan birini buluyorum. Dış dünyayla bağlantımızı bu şekilde sağlıyorlar. Babamı bu tür bir durumda görmek ilk kez olmuyor, bu yüzden kanepeye uzanıp önümdeki sehpayı ayaklarımla vuruyorum. Odanın uzak köşesinde bir su sebili var, ama bunun dışında masada sadece bir not defteri ve kalem var, hepsi bu. Basit, ama işlevsel.

Birkaç dakika daha sessizlik etrafımda dans eder, sonra havada hafif bir vızıltı duyulur ve bir an sonra babam önümde bir projeksiyon olarak belirir. Evdeki aile kanepesinde oturuyor, her zamanki takım elbisesinin yerine keten gömlek ve chino şort giymiş.

"Rahat bir günü bölüyorum, baba?" diye soruyorum ve o, koltuğunda rahatça otururken saçlarını eliyle düzeltip gülümsüyor.

Lyra, babam hakkında farkında olmadığı bir şey var. Şu anda zor olabileceğini söyledi, ama ben onun en az iki saattir uyanık olduğunu biliyorum. Herkes uyurken hafta sonu işlerini hallediyor, böylece herkes uyandığında yanlarında olup eğlenebilsinler.

"Annen arkadaşlarımızı davet etmekte ısrarcı. Onu bilirsin. Her şey yolunda mı?"

Gergin bir şekilde enseme ovuştururken, aniden kendimi çaresiz hissediyorum ve konuşmayı nereye götürmek istediğimi anlamam biraz zaman alıyor.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum. Bana verdiğin kabuğu kullanarak Monarchy ofisine bağlandım ama cevap alamadım. Bu yüzden şimdi bu şekilde ulaşmaya çalışıyorum." Görünüşe göre, Monarchy ailesinin üyelerinin bir kabuğa sahip olması standart bir uygulamadır. En rastgele görünen nesne ama Monarchy'de, onlara ihtiyacımız olduğunu bildirmek için kurulan bir sisteme doğrudan bağlantı sağlar. Sadece ihtiyacım olduğunda çalışmak istemiyor gibi görünüyor.

"Üzgünüm, evlat. Şu anda çok fazla kargaşa var." Kaşları çok hafifçe çöktü, bu hareketini onda pek sık görmem, bu da hemen endişemi ateşledi.

"Paylaşmak ister misin?"

"Pek değil," der ve başını sallar. Ben de iç çekerek, ondan daha fazlasını beklemeden hayal kırıklığına uğrarım. Bizi çok seviyor, tam bir aile babası, ama bu, işini, halkını ve bu diyarı sevmediği anlamına gelmez. Ancak şu anda, onun paylaşmaktan kaçındığını bildiğim daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunda, bu bana yardımcı olmuyor.

"Tıpkı Kabuslar Loncası hakkında paylaşmak istemediğin gibi mi?"

Dik oturur, gözleri kısılr ve gerginliği hissedilir. "Bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. O zaten içten içe bildiği bir soruyu cevaplamamın hiçbir anlamı yok. "Lanet olsun. Burton'dı, değil mi? Onu bunu söylemeye neyin zorladı?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne yaptığımı kim söyledi?" diye meydan okuyorum, ama bu sefer gözlerini devirip burnunun köprüsünü sıkıştırıyor, birkaç derin nefes alıp tekrar gözlerime bakıyor.

"Onunla işler böyle yürür. Her zaman böyle olmuştur."

Onun benimle paylaşmasını istiyorsam, ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. "Eldon'ın vizyonlarından birini yorumlamaya çalışıyorduk ve dün Shadowmoor'a gittik."

"Dün Shadowmoor'a mı gittiniz? Tabii ki gittiniz, çünkü siz delisiniz."

Ondan nasihat dinlemekten kaçınmak için, konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Orasının onun vizyonundaki yer olmadığını anladığımızda geri döndük ve Burton'ın bizi beklediğini gördük."

"Çünkü onun koruma büyülerinden birini tetiklediniz," diye homurdanarak elini yüzünde gezdirir. Omuz silkerim, onaylamak ya da reddetmek için nefesimi boşa harcamam. "Kabuslar Loncası..." Bana sakladığı şeyi açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sözleri kesilir, ben de onun için önemli olduğunu bildiğim bir sonraki faktörü eklemeye karar veririm.

"Eldon'ın vizyonunun onu oraya yönlendirdiğini düşünüyoruz. Taş duvarlara oyulmuş isimlerden, siyah mermer zeminden, pencerelerin olmamasından ve altın bir masadan bahsetti." Zeminden bahsettiğimde babam başını sallamaya başladı ve ben bitirdikten sonra da birkaç saniye boyunca sallamaya devam etti.

"Orası Figment Lair."

Bu kez benim gözlerim daralır ve babama bakarım. Gerçekleri bildiğim için içim sıkışır, ama bunu onun ağzından duymak isterim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve iç çeker. "Ben de üyeydim."

"Tabii ki öyleydin," diye homurdanırım, bu sözler ağzından çıktıktan sonra hoşuma gitmez. Babam buraya gelmeden önce bana bunu söyleyebilirdi, ama bunun yerine, bunu lanet olası Burton'dan öğrenmek zorunda kaldım.

"Zane," diye başlar, ama ben elimi sallayarak onu durdururum. Hiçbir zaman duygularımızı ve hislerimizi saklamadık ve şimdi de saklamaya başlamayacağım.

"Hiçbir şey bilmezken, tüm bunlar için nasıl savaşmamı bekliyorsun?" Ellerimi havaya kaldırırm. "Halkımızı savunmak ve ailemizin onurunu korumak istiyorum, ama bunun arkasındaki nedeni bilmeye hakkım var."

Babam o kadar derin bir nefes alır ki, kemiklerimde bir titreme hissettiğimden eminim.

"Topraklarımız saldırı altında. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Çünkü Gold Haven'da en büyük hazineler bizde. Bizi çevreleyen çorak topraklar, çevremizdeki krallıklar barbarca, Zane. O kadar suçlu ki, seni Nightmares Guild'den olabildiğince uzak tutarsam seni onlardan koruyabileceğimi düşündüm."

"Seni bu kadar meşgul eden şey bu mu? Saldırıları mı?"

"Hayır." Hayal kırıklığı ve bir parça da kabullenmeyle başını salladı. "Monarşi'deki vizyon arayıcılarından biri bir büyücü görmüş. Ne daha fazlası, ne daha azı. Güçlerini veya niyetlerini bilmiyoruz, ama radarlarına yakalanmış olmaları için büyü yapmış olmalılar."

Siktir.

Midemi o kadar sıkıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum, ama daha fazla bir şey söylemeden onaylayarak başımı sallarken kusmayı engelliyorum. Boğazımı temizleyip, dik ve uyanık bir şekilde oturmak için duruşumu değiştiriyorum. "Peki, Kabuslar Loncası hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerinde belirsizlik görüyorum ve eğer bu konuda bir şeyler duyduğum için ona gelmiş olsaydım, eminim beni vazgeçirmek için bir yol bulurdu. Ama Eldon'ın öngörülerini söz konusu olduğunda işler her zaman farklıdır. Bu sadece bizim kaotik çocuklar olmamızdan kaynaklanmıyor, bizi yönlendiren evren ve babam da bunu biliyor. Hoşuna gitse de gitmese de bu tamamen başka bir konu, ama önemsiz. O kısmı biliyor.

"Eldon'ın öngörülerini seni oraya götürüyorsa, ikimiz de kaçınılmaz olanı durdurmanın imkânsız olduğunu biliyoruz. Seni uyarmalıyım, evlat. Dikkatli olmalısın, güvenli olmalısın ve her şeyden önce, yakın arkadaş grubun dışındaki hiç kimseye güvenmemelisin. Aksi takdirde, bir sonraki iletişim isteği senin ölümünü teyit etmek için olacak."

ON ALTI

RAVEN

Su, sanki cennetten bir armağan gibi üzerime yağıyor, banyo aynamı buharla kaplarken bazı sorunlarımı da silip süpürüyor. Buradan çıktığımda gerçekliğin tekrar yüzüme çarpacağını biliyorum, ama biraz daha rol yapabilirim.

Zane bir saat kadar önce babasıyla konuşmak için ayrıldı, Brax, Creed ve Eldon ise dışarıda antrenmana başladı. Ben de bir süre onlara katıldım, ama henüz onların seviyesine gelemedim, bu yüzden kısa süre sonra ayrılıp duşa girdim.

Guild ile ilgili düşünceler aklımda dolanıp duruyor. Daha doğrusu, Eldon'un vizyonunun başından beri bizi o yöne yönlendirdiği gerçeği. Sadece biz bunu bilmiyorduk. Nightmares Guild'in neyi temsil ettiği ve bizim için ne anlama geldiği konusundaki belirsizlik içimi kemiriyor.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, o da Loncaya katılıp, Loncaya ait gizli sırları keşfetmek.

Lanet olası bir guild. Hayatımın bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Shadowmoor'da guildler efsanelerden ibaretti, bizim yaşadığımız karanlık ve çürümüş dünyanın ucunda asla bulunamayacak mitolojik bir topluluktur. Şimdi ise davet ediliyorum. Lanet olası bir davet. Bu sadece Bishop'larla olan bağlantımdan dolayı olabilir, ama yine de bir davet.

Bir yanım "Hayır, teşekkürler, orospu çocukları" diye cevap vermek istiyor, ama merakım her şeyden ağır basıyor, ayrıca ihtiyacımız olan cevapları bulmamızın anahtarı olabileceği ihtimali de var. Özellikle Eldon'ın vizyonu çok önemli bir rol oynuyor. Ayrıca, başka kimlerin üye olduğu merakı beni adeta zıplatıyor.

Saçımdaki şampuan köpüğünü durulayıp, saç uçlarımı sıkıyorum. Neredeyse sihrimi kullanmayı düşündüm, ama metodik bir hareket gerekliydi. Günü atlatmama yardımcı olacak bir parça normallik.

Son bir derin nefes alarak, suyu kapatıp duştan çıkıyorum ve daha önce lavabonun üzerine koyduğum kabarık havluyu alıyorum. Buharla buğulanmış aynayı elimle siliyorum, yansıma hala bulanık ve

hızla içimdeki gücü kullanarak, bu işi halletmek için hafif bir sihir yaratıyorum.

Bir gülümseme bana bakıyor, yüzümdeki gülümseme, böyle basit bir şeyi yapma yeteneğine sahip olduğum gerçeğine duyduğum hayranlıktan kaynaklanıyor. Havluyu belime sarıyorum ve saçımı kurutmadan önce vücudumdaki her su damlasını kurutmak için sihir gücümü kullanmaya devam ediyorum. Baştan ayağa tamamen kurduğumda, kulağımın hemen arkasında siyah bir saç çizgisi fark edince aynaya daha yakından eğiliyorum.

Parmağımı saçımın uzunluğu boyunca gezdirdiğimde başka leke görmüyorum, ama köklerimdeki uzama belirgin. Alt dudağımı ıslatarak, ne olmasını istediğimi düşünüyorum. Koyu renkli köklerin, saçımın geri kalanını kaplayan pembe tonuna dönüşmesini düşünüyorum. Bir iki saniye sürüyor, ama bir sonraki nefesimle, koyu renkler parlak pembeye dönüşüyor... kulağımın arkasındaki tam boy siyah şerit hariç.

O bölüme daha fazla odaklanarak, sihirli gücümle onu dönüştürmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum, ama ne yaparsam yapayım, cildime karşı koyu kalıyor. Değişmeyeceği belli olunca vazgeçiyorum ve odama dönmeden önce havluyu makyaj masasının yanındaki askıya asıyorum.

"Vay canına. Kahretsin."

Zane'in yatağının ayak ucunda oturduğunu görünce irkildim. Gözleri vücuduma sabitlenmiş ve tamamen çıplak olduğumu fark etmem bir saniye sürdü. O gün giymek için çıkardığım giysiler onun yanında çarşafların üzerinde katlanmış duruyordu, ama onları giymemin çok kolay olmayacağını hissettim.

Gözleri yavaşça vücudumda yukarı doğru ilerlerken, ona doğru bir adım attığımda gözlerim onun gözlerine saplanıyor ve yoğun bakışları altında tüylerim diken diken oluyor.

"Kendini korumamış olman ya da saklanmamış olman çok seksi. Bunu el kitabına bir kural olarak ekliyorum," diyor, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Bu kadar kalın bir el kitabına başka bir şey eklemenin mümkün olacağını düşünmemiştim," diyorum, ona doğru bir adım daha atarken, onun bakışları çıplak göğsüme düşüyor.

Zane boğazını temizler, elini ağzına götürür ve gözleri tekrar benimkilere odaklanana kadar birkaç saniye geçer. "Buraya konuşmak için geldim, ama sen böyle görünürken beynim çalışmıyor," diye itiraf eder ve bu, omurgamda ek bir titreme yaratır.

Alt dudağımı ısırarak, yavaşça ona doğru ilerlerim ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak, açık bacaklarının arasında dururum. Elleri anında belimi bulur, beni bir santim daha yaklaştırır ve avuç içlerim omuzlarına yerleşir.

"Sen lanet olası bir baş belasısın Dove," diye inleyerek söylüyor, parmakları kalçalarımın üzerinde hassas daireler çizerek geziyor. Ona daha yakın olmam lazım.

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, dizlerimi yatağın üzerine, onun bacaklarının iki yanına yerleştiriyorum, böylece onun üzerine oturmuş oluyorum. Parmakları belimi sıkıca kavrar, beni onun penisinin üzerine çeker ve bu sefer ben inlerim.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye mırıldanıyorum, masum rolü oynayarak, o da alaycı bir şekilde gülüyor.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyor, başparmaklarıyla kalçalarımın tepesini okşayarak, kalçalarım içgüdüsel olarak sallanırken hassas etimi okşuyor. "Güvercinim benim sikimle amını genişletmek istiyor, değil mi?"

Çevremizdeki hava arzuyla yoğunlaşırken, içim sıkışır, meme uçlarım sertleşir ve titrerim. Gerginlikle doluyum, arzuyla titriyorum ve bu adamın vücudumu mükemmel bir şekilde oynamasını izlemek istiyorum.

Bana sürtünürken sol tarafımı daha sıkı tutuyor. Aynı anda, diğer eliyle meme ucumu sıkıyor ve beni inlemeye zorluyor. "Ne istediğini söyle, Raven."

Henüz daha başlamadık bile, ama ben çoktan onun elinde oyuncak oldum. Onun da benim kadar nefes nefese, benim kadar çaresiz olmasını istiyorum. Yaklaşarak dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum, önce dilimi kulak memesine sürtüyorum, sonra dişlerimi etine geçiriyorum. O benim tenime karşı inleyince, dişlerimi zorla bırakıyorum, böylece dudaklarımı kulağına bastırıp fısıldayabiliyorum. "Beni kullanmanı, beni eğmeni, beni kırmanı istiyorum."

"Siktir, Dove." Belime ve meme ucuma olan tutuşu sıkılaşıyor, beni acıya çok yaklaştırıyor, ama boğazımdaki kelebek kadar yumuşak öpücükler mükemmel bir zevk katıyor. "Spermlerinin sikimden damlamasını istiyorum."

Siktir, ben de istiyorum. Hemen.

"Başka ne istiyorsun?" diye ısrar ediyorum, sesi biraz geriye yaslanıp sihirini kullanarak botlarını, pantolonunu, boxerını ve tişörtünü çıkarıp benim kadar çıplak hale gelirken sesim kısılıyor. Cildini kendi cildime değdirerek duyularımı keskinleştiriyor ve o kadar ihtiyaç duyuyorum ki, orgazm olmak için bacağına sürtünmeye hazırım.

"Uslu bir güvercin gibi yüzüme oturmanı istiyorum," diye emrediyor ve ben onun isteğini tam olarak anlayamadan, beni kucaklayarak yatağa doğru sürünüyor

başını yastıklarına yaslayana kadar beni kucaklayarak yatağın üstüne çıkıyor.

Ellerimi başının iki yanına koyamadan, belimden tutup beni bez bebek gibi havaya kaldırıyor. Buna bayılıyorum. Havaya kaldırıldığında oda dönüyor ve sonra hiç nazik davranmadan yüzüne yapıştırıyorum.

Bu orospu çocuğu beni döndürdü, böylece amım dudaklarına bir nefes uzaklıkta kaldı, ama şimdi onun vücudunun uzunluğunu içime çekmenin zevkini yaşıyorum. Uyluklarımdaki elleri omurgamı titretiyor, parıldayan sikini bana daha yakın eğilmem için yalvarıyor.

Dilini kıvrımlarımın arasında gezdiriyor ve ben dirseklerimin üzerine çöküyorum, ağzım onun uzunluğundan bir santim uzakta. "Tadına bak, Dove." Konuşurken dudakları klitorisimin üzerinde geziyor ve sırtım arzuyla kavrılıyor.

İkimizi de tatmin etmek için ona istediğini vermek için çaresizce, dilimi tabandan en uca kadar sürükledim ve sonra yavaşça ters yönde aynı hareketi tekrarladım. Tekrar tabandan uca doğru ilerlerken, dili içime girerken elleri kalçamı avuçladı ve ben körü körüne daha fazla sürtünme ararken vücudumu mükemmel bir şekilde yoğurdu.

"Siktir, Zane," diyorum, avuç içilerimle kendimi yukarı iterek, onun penisinin ucunu dilime bastırıp onu yutuyorum.

İnlemelerimiz birbirine karışırken etrafımızdaki hava titriyor. "İşte böyle, Dove. Sikimi al. Sonuna kadar," diyor, kalçalarını yataktan kaldırarak boğazımın daha derinliklerine girmeye çalışıyor. Dilini benim içimdeyken aniden parmaklarıyla değiştiriyor ve dişleriyle klitorisimi ısıtıyor.

Dilimin üzerindeki ağırlık ve boğazımın arkasında hissettiğim dolgunluk, amımın gerginliğiyle birleşince, birkaç saniye içinde uçurumun kenarına gelmiş, başım önde dalmaya hazır hale geliyor. Yanaklarımı içe çekerek, onu memnun etmek için hevesle, onun itişlerine uyum sağlayarak başımı sallıyorum. Dudaklarımı geçip daha sert ve daha hızlı itişleriyle inlemeleri hırıltıya dönüşür ve ben öğürmeye başlarım. O yumuşadığı anda, elimi uyluğuna vururum, tırnaklarımı derisine batırarak onu ağzımın derinliklerine doğru zorlamaya devam ederim.

Bunu çok seviyorum.

"Siktir, Raven. Hoşuna gitti, ha?" Zane, elinde bir avuç saçıyla beni sikinden ayırırken, bana bakmam için zorluyor. "Evet, hoşuna gitti. Hangi kuşçuk iyi bir kız olmak ve sikimde boğulmak ister?" Cevap veremiyorum, nefes nefeseyim, ama sanki nefes nefese olmam ona doğrudan konuşuyormuş gibi. "Sikim boğazının arkasına çarptığında

Dove? Öyle mi?" Başımı sallamayı başarırım ve yüzündeki sırıtış daha da genişler. "Bunu yaparken benim için boşal."

Sözleri dudaklarından çıkar çıkmaz saçımı bırakır ve ben tekrar onun üzerine çökerek, daha fazla tereddüt etmeden onu hevesle emmeye başlarım. Boğazımın arkasına dokunduğu anda, dilini klitorisimin etrafında dolandırırken iki parmağını da amımın derinliklerine daldırır. Kalçalarım kendiliğinden hareket eder, sanki hayatım buna bağlıymış gibi sürtünür ve zıplar. Sadece birkaç saniye geçmeden, orgazmın belirgin işareti omurgamın dibinde yanmaya başlar.

Bir esinti cildimden geçer, en kısa uyarıyı verir ve sonra eli kıcıma çarpar ve ben boşalırım. Vücudum onun parmakları etrafında kasılırken, dalga dalga gelen ecstasy her uzvumu sarar ve orgazmım onun dilini sular altında bırakır. Kıcıma attığı tokat, elinin okşamasıyla hızla yatışır ve ben de bir şekilde onu daha da içime almayı başarırım, bu iyiliğin karşılığını vermek için çaresizce. Boğazımın arkasına iki kez vurmadan, tekrar saçımı çeker ve beni vücudundan kaldırır.

Bu sefer beni tamamen çekiyor, böylece onun yanında diz çökmüş, yüzüne bakıyorum ve dudaklarının benim orgazmımın izleriyle parıldadığını görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Vay canına.

O, benim onu izlediğimi fark ediyor ve eli saçlarımın üzerinde hafifçe gevşiyor. Ben de bunu bir fırsat olarak değerlendirip, aramızdaki kalan mesafeyi ortadan kaldırarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Elleri belimi kavlıyor, dili dudaklarımı aşarken beni neredeyse morartacak kadar sıkı tutuyor. Dilinde tatlı bir tat alıyorum, ama asıl onu sevdiğim şey, tüm bunların altında yatan özü.

Bu beni başımı döndürüyor.

"Senin de benim için gelmeni istiyorum, Zane," diye sonunda ağzımı kapatırken söylüyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye ısrar ediyorum, onun bunu kovalamasını, hissetmesini görmek için çaresizce.

"Siktir, Dove. Bana zaten verdin," diye mırıldanıyor, eli yanağımı okşamak için kalkıyor. Dokunuşuna yaslanıyorum, kirpiklerim bir an için titriyor.

"Söyle," diye tekrar ediyorum, vazgeçmeyi reddederek, ve yanağımı okşayan başparmağı duruyor.

"Beni sür."

Omurgamdan bir titreme daha, içimden bir sıkışma daha. Bacağımı kaldırıp bir kez daha üzerine oturuyorum, göğsünden iterek ona bakıyorum

"Böyle mi... yoksa böyle mi?" Dönüp, kollarımı onun uyluklarına dayadım ve omzumun üzerinden ona baktım.

Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmış ve göğsü hafifçe kızarmış. Çok seksi. Nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum.

"Aynen böyle," diye nefes nefese, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirirken, ben biraz daha aşağı kayarak onun penisinin tam üzerine oturuyorum. "Bu kalça başka bir şey," diye ekliyor, parmaklarını etime gömüyor ve ben içgüdüsel olarak aşağı inip, kalçalarımı onun penisinin üzerinde sürüyorum. "Sırada o var, Raven. Beni duyuyor musun?" Başparmağı tam da bahsettiği yeri okşadı ve tüm vücudum arzuyla kaskatı kesildi.

Ona ne kadar hemfikir olduğumu göstermek için hafifçe geri itiyorum, başparmağının ucu kığımın sıkı kaslarını okşuyor. "Siktir. Bunu istiyorsun, değil mi Dove? Her santimini, her deliğini, her parçasını ele geçirmemi istiyorsun." Başım geriye düşer ve inlerim, başparmağıyla kığıma biraz daha girerken, onun uzunluğu bacaklarımın arasında. "Söyle, Raven. Ne istediğini söyle."

Derin bir nefes alıyorum, sesi ciğerlerimin derinliklerinde yankılanıyor, o ise bana umutla bakıyor. Serbest eliyle, penisini benim girişime doğru yönlendiriyor. Kaslarını kaldırdığında, ben söylemeden hareket etmeyeceğini anlıyorum ve lanet olsun, o kelimeleri dilimde hissetmeye can atıyorum.

"Beni bedenimle, kalbimle ve ruhumla sahiplenmeni istiyorum."

Son kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez, amıma sertçe girer, beni santim santim gerer. Onu binip, istediğimi alıp, gösteri yapma beklentilerim yok olmuştur. Onun yerine, cinsel ihtiyaçları olan şehvetli bir erkek ve hepsini almak için çaresiz bir şehvetli kadın kalır.

Ellerini belime koyarak her hareketimi yönlendiriyor, beni onun uzunluğu boyunca hassas bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyor. Onun kollarında ağırlıksız hissediyorum, vücudum ayak parmaklarımı kıvırtan bir zevkle yanıyor. Odanın bulanıklaştığından mı yoksa gözlerimin artık açık kalamadığından mı emin değilim, ama tüm duyularım her itişinde beni sahiplenme hissine yöneliyor.

"İşte böyle, Dove. Sikime gel, beni senin yap," diyor, nefesi kısa, keskin patlamalar halinde geliyor, sonra hareketleri hızla düzensizleşiyor, özensiz, ama vücudum onun isteğine göre çalışırken sertçe vuruyor. İkinci orgazmım birdenbire geliyor, tüm sinir uçlarımı yakarken, ciğerlerimden gelen çığlıklarla.

Yatağa yığılıp, içimdeki sikini aniden kaybetmenin acısıyla hıçkırarak ağlıyorum, sıcak sperm karnıma fişkırmadan önce.

ona bakarken, bu anda ne kadar muhteşem göründüğüne hayran kalıyorum.

Korunmadığımızı tamamen unutmuşum ve en azından onun hatırladığı için içimden sessizce şükrediyorum, ama çok az kalmıştı. Vücudumun istediği her şeyi yapmasına izin vermek yerine kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Zane bir saniye sonra yanıma uzanır, her yeri terle kaplıdır ve ben huzurla iç geçiririm. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışırken dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha çıkar. Elinde el kitabını tutan Bishop'a bakarak, parmağımı kolunda aşağı doğru gezdiririm. "Buraya ne konuşmak için geldin ki?"

"İyi bir şeyi mahvetme," diye homurdanır, elini yüzüne sürerek, ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatırım.

"Neden bahsediyorsun?"

Bir anlığına göz ucuyla bana bakar, sonra iç çeker ve ben onun söyleyeceği şeyin hiç de iyi olmadığını anlarım.

"Monarşi yeni bir büyücü olduğunu biliyor. Kim, ne, nerede, neden ve ne zaman olduğunu bilmiyorlar, ama biliyorlar. Senin varlığını biliyorlar."

ON YEDİ

BRAX

Shadowmoor karakoluna yapılan saldırıdan beri, sanki gecceci bir yaşam sürmeye başladık. Kimse uyumuyor, herkes huysuzlaşıyor ve hiçbirimiz neler olduğunu tam olarak anlayamıyoruz. Bu beni delirtiyor.

Zane dün babasıyla görüştüktan sonra, günün büyük bir kısmını Monarşi'nin yeni bir necromancer'ın izini sürdüğü bilgisini tartışarak geçirdik. Raven'ın, benim lanet gölgemizin izini bulmuşlar ve bu beni çileden çıkarıyor.

Günün sonunda, onun büyüsunü daha da sıkı bir şekilde kilit altında tutmamız gerektiğine karar verdik. Kimsenin bilmesine veya görmesine izin veremeyiz. Onun bu yeteneği ile bir gösteri yapabileceği anlamına gelmez, ama bu, onun odaklanabileceği ikincil bir yeteneği olup olmadığını görmemiz gerektiği anlamına geliyor. En azından kamu önünde.

Şimdiye kadar rapor edilen tüm necromancer'ların en az bir tane başka gücü vardı ve Raven için de durumun böyle olmasını umuyoruz. Bir uçtan diğer uca gittik, bir Void'u korumaktan bir necromancer'ı saklamaya. Hayatım şu anda ne hal aldı böyle?

Bugünkü dersler tam bir felaketti. Çok yorgundum, derslere dikkatimi veremedim ve her dakika geçtikçe kendimi daha huysuz ve soğuk hissettiğimi fark ettim. Raven ve Bishoplar da bunun farkında gibi görünüyor, çünkü beni burada tek başıma çalışmaya bıraktılar, kendileri ise içeride ne halt ediyorlarsa onu yapıyorlar.

Ayaklarımın dibine ağırlıkları bırakıp, geriye yaslanarak derin bir nefes alıyorum, şakaklarımda ter damlaları oluşuyor. Sabah erkenden antrenman yaptığım için kaslarım ağrıyor, ama dikkatimi başka yere vermem lazım. Ellerimi belime koyup, dikkatimi sahil şeridine çeviriyorum, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir sorunun cevabını ararken, arkamda veranda kapısının açıldığını duyuyorum.

"Güneş doğarken değil de batarken egzersiz yapmanı takdir etmek tamamen farklı bir şey," diyor Raven, sesi lanet bir dua gibi etrafımı sarıyor ve tek yapabildiğim homurdanmak.

Lanet olası homurtu.

Gözlerimi öne dikip, sırtımı ona dönerek, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi umut ediyorum, o da bana yaklaştığını hissediyorum.

"İyi misin? Şu anda hepimizin zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, ama diğerleri sorunlarını daha açık bir şekilde dile getiriyorlar." Ben satır aralarını okurken, o yanımda durur ve uçuruma doğru bakar. Raven'a bile duygularımı anlatacak havada değilim.

"Beni kurtardığın için benim hakkımda her şeyi bilmen gerekmez," diyorum, dilimdeki sert sözlerin tadını anında nefret ederek. Gözümün ucuyla ona bakarken, yüzündeki hafif acı ifadesini görmemek imkansız.

Siktir.

Ne hissediyorum ben? Vahşi bir hayvan gibi göğsümü tırmalıyor, kaçmaya çalışırken vücudumda bir delik açıyor. Suçluluk mu?

Siktir.

İnsanları uzaklaştırmak ve onları uzak tutmak, tek bildiğim ve eskiden istediğim tek şeydi. Ailemi kaybettikten sonra, kaçınılmaz kaybın nasıl bir şey olduğunu biliyorsan, neden kimseyi kendine yaklaştırasın ki? Ama Raven... Lanet olsun, sürekli içime girmeye çalışıyor ve ben buna engel olamıyorum.

Bir iç çekerek başımı eğip ayaklarıma bakıyorum. Nefes verirken göz kapaklarım bir saniye kapanıyor, düşünmesi bile bana yabancı gelen, ifade etmekten bahsetmiyorum bile, özür dileme sözlerini bulmaya çalışıyorum.

Tam da göğsümdeki suçluluk duygusunu ve gölgemde yarattığım acıyı hafifletecek bir şey bulduğumu düşünürken, bir çığlık beni düşüncelerimden sıçratır. Soluma dönüp donakalırım, karnımda gerginlik hissederim, çünkü üç siyah pelerinli, altın maskeli adamın Raven'la boğuştuğunu görürüm. Raven'ın başına siyah bir torba geçirilmiştir.

Ne. Lanet. Olsun?

"Az önce ölüm fermanınızı imzaladınız," diye hırlıyorum, iki tane daha siyah ve altın giysili adam bana saldırırken yumruklarımı sıkıyorum. Sağ kolum, onlar kol mesafesine yaklaşmadan taş gibi sertleşiyor ve büyümüş yumruklarımı yüzlerine indiriyorum. Havada savruluyorlar ve evin arkasındaki cama çarparak gürültüyle parçalanıyorlar.

Bu, diğerlerinin dikkatini çekse iyi olur, yoksa onları da öldürme listeme ekleyeceğim.

"Siktir," diye tıslar içlerinden biri, başı benimle camın önünde hâlâ çökmüş halde duran yaralı herif arasında gidip gelir. "Böyle savaşırsan

böyle dövüşüyorsan seni nasıl guild'e kabul edebiliriz?" Bir erkeğin sesi gibi geliyor, ama kim olduğunu anlayamıyorum.

Nefes alıp verirken göğsüm inip kalkıyor, dikkatimi yavaşça her birine çevirip, sonra da onların elinde hareketsiz kalan Raven'a odaklanıyorum. Yaralanmış görünmüyor, sadece tutsak, ama bu yine de içime sinmiyor. Hiç sinmiyor.

Savaşmaya devam etme dürtüsünü yenmek zor. Bu benim iyi olduğum bir şey. Buna rağmen, kaslarımı gevşetmeye zorluyorum, kolumdaki büyüü serbest bırakıyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. Hızlı hareket ediyorlar, beni etkisiz hale getirirken başıma siyah bir bez geçiriyorlar.

Ne halt yedik biz?

HER SANİYE bir yıl gibi geliyor. Etrafımızdaki hava değişiyor ve uzak denizden gelen serin esinti yok oluyor. Etrafımda duyduğum ve hissettiğim şeylere odaklanmaya çalışırken, bu durum neredeyse boğucu hale geliyor. İçimdeki savaştan dolayı vücudum ağrıyor, öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Eller omuzlarımı itiyor ve ben geriye doğru yuvarlanarak, homurdanarak bir koltuğa düşüyorum. Bir an sonra, başımdaki bez çıkarılıyor. Çılgınca etrafıma bakıyorum, bir an sonra bakışlarım Raven'ınkilerle çarpışıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Onu baştan aşağı süzerim, her şeyi kontrol ederim ve gözlerim tekrar onun gözlerine takıldığında, bana yumuşak bir gülümseme sunar. "Ben iyiyim, koca adam," diye dudaklarını oynatır karşımdaki koltuğundan ve ben biraz daha rahatladım.

Etrafıma bakındığımda, solumda Eldon ve Zane'i, sağımda Creed'i görüyorum, böylece etrafımızı saran daire tamamlanmış oluyor. Onların somurtkan yüzleri benimkine benziyor, bu boktan duruma duydukları tiksinti benimkine rakip oluyor, ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup en yakınimdaki siyah-altın renkli giysili pisliğe dik dik bakıyorum.

Maskenin altında ifadelerini görememek, kim olduğunu bilmemekten daha çok nefret ediyorum.

Siktiğimin herifleri.

Odayı gözden geçirirken, siyah mermer zemini, penceresiz taş duvarlardaki oymaları ve beşimizin ortasında duran süslü altın masayı fark ettim. Kafamı Eldon'a çevirdim. Onun bakışları

Raven'ın gözlerine kilitlenmiştir, ama benim bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bir saniye sonra bana döner.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum, sessiz sorum onun tarafında kayıt oluyor ve bana başını sallıyor.

Bu, onun gördüğü odaydı.

En azından bulmacanın bu parçası yerine oturdu. Şimdi, neden burada olmamız gerektiğini anlamak için tüm saçmalıklarını dinlememiz gerekiyor.

"Eldon Rhodes, Brax Carlsen, Creed Wylder, Zane Denver ve Raven Hendrix." Gözlerim, isimlerimizi ağzında tutan, öne çıkan guild üyesine kayıyor. "Nightmares Guild'in seçkin saflarına katılmak üzere buraya çağrıldınız." "Ben almayayım" demek dilimin ucunda ama ağzımı kapalı tutmayı başarıyorum. "Bu guild, başkalarının başaramadıklarını başarmak için kan üzerine kurulmuş, düşman tarafından beslenen ve karanlıkla örtülü bir guild."

Onlar konuşurken, giderek daha fazla siyah takım elbiseli ve altın maskeli kişi öne çıkıp etrafımızı çevreliyor. İçlerinden biri büyük bir altın tencere taşıyor ve tek kelime etmeden masanın üzerine koyup diğerlerinin yanına dönüyor. Bu çok tuhaf.

"Kabuslar Loncası'nın değerlerine uymayı kabul ediyor musunuz?"

Eldon homurdanırken ben alaycı bir şekilde güldüm. "Önce neye imza attığınızı biraz daha netleştirmelisiniz, sence de öyle değil mi?" Beni geçip cevap verdiği için onun cevabından memnun olarak sırttım.

Etrafımızda sessizlik hakim olur, odanın kenarındaki meşaleler, konuşan üye bizim yerleştirildiğimiz küçük çemberin içine girip çevresinde dolaşarak her birimizle göz teması kurarken sönmeye başlar.

"Kabuslar Loncası, krallığımızın halkı için gerekli olanı yapar. Ashdale ve Shadowmoor'dan olanlar da dahil, herkes için daha gerçek bir geleceğe inanıyoruz. Kabuslar Loncası, kanları nesiller boyu aktarılan bir avuç adalet savaşçısı ile başladı. Her birinin amacı aynıydı: Krallığımızın merkezini kemiren karanlığı ortadan kaldırmak."

Kaşlarım yükseldi, merakım uyandı ve Raven ile kardeşlerime baktığımda, onların da aynı ifadeyi taşıdığını gördüm.

Profesör Burton ve Zane'in babası, Monarşi'nin bir üyesi, neden bunun bir parçası olsun ki? Bildiğimizden daha fazlası olduğu konusunda bir işaret varsa, işte bu o. Aklıma şaşırtıcı bir gerçek geliyor.

Shadowmoor'a gizlice gittikten sonra geri dönerken yakalandık. Burton, cevapları bulma konusundaki kararlılığımızı gördü ve görünüşe göre cevapları bu şekilde alacağız.

Mükemmel.

"Bu tür şeylere inanır mısınız?"

Bana bakan kişiye göz kırparak, beni özellikle çağırma ihtiyaçları yüzünden çenem sıkışır, bu yüzden umursamadan omuz silkerim.

"Ben varım," diyor Raven, ve gözlerim onun gözlerine kayıyor. Shadowmoor da dahil olmak üzere herkes için eşit bir alem istediklerini söyledikleri anda, onun tamamen bağlı olacağını biliyordum. Onu bok gibi davranan, hayatını cehenneme çeviren ve her gün onu yıpratın bir yere sonsuza kadar bağlı kalacak. Dışarıdan bakıldığında, o güçlü, dirençli ve sarsılmaz. İçinde de aynıdır, ama aynı zamanda, kimsenin ona karşılık vermesi gerekmeden, tüm kalbiyle değer verir.

O, bir intikamcı olmak için yaratılmıştı.

"Başka kimse var mı?" hafifçe bozuk ses, diğerlerine bakarak sorar ve sonra tekrar bana döner. Raven'ın kabulü, geri kalanımızı harekete geçirir ve hepimizin dudaklarından yankılanan bir evet mırıldanır. "Mükemmel. Geçiş törenleri ve zorluklar yol boyunca karşınıza çıkacak, ama şimdilik, Nightmares Guild'e kabulünüzü ve üyeliğinizi başlatmak için, beni tekrar edin. Kalbinizin sesini dinleyin, gölgelerde huzur bulun ve şafağı yok edin."

Raven'ın gözleri büyür, bu beni duraklatır, ama dudakları durmaksızın hareket eder ve ben de ona yetişmek için hızla onu tekrarlarım. "Kalbini takip et, gölgelerde huzur bul ve şafağı yok et."

Son söz etrafımızda yankılanırken, ışık tamamen kaybolur ve bizi karanlığa boğar. Etrafımızda sadece yumuşak adım sesleri duyulur, ta ki küçük bir ışık tekrar belirene kadar ve sadece bir üye önümüzde durur.

Onları bir an için görmezden gelerek, Raven'a odaklanıyorum. "Konuşmadan önceki bakışın neydi?" diye soruyorum ve o bir saniye bana bakıyor, bakışları bir saniye üyeye kayıyor ve sonra bana başını sallıyor.

İsteksizce, ipucunu anlar ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırken yüzümü elime silerek.

"Bizi dışarı çıkarmak için mi buradasın, yoksa yüzünü göstermek için mi?" Zane homurdanır ve üye masanın yanında dururken koltuğundan kalkar.

Sanki ne söyleyeceklerini, eğer bir şey söyleyecekler ise, düşünüyormuş gibiler. Onları tamamen görmezden gelip buradan siktir olup gitmeye hazırım, ama ayağa kalkarken

ayağa kalktığımda, üye Raven'a dönüyor.

Ona doğru bir adım attığında omurgam kaskatı kesildi.

Sebastian. Eğer oysa, ona dokunamadan onu öldüreceğim. Ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamış, kendi yemini tutmak için, ama siyah başlık düşüp maske çıkarıldığında tökezleyerek duruyorum.

O değil, ama Raven'ın yüzündeki ifade, o olsaydı da aynı şeyi hisseder miydi emin olamıyorum.

"Selam,

Raven." Leila.

ON SEKİZ

RAVEN

Leila. *Lanet olası* Leila. Neden karşımda durduğunu anlıyorum, ama bununla birlikte hissettiğim ihaneti bir türlü kabullenemiyorum. Üstelik, kendimi kimsenin incitemeyeceği bir duruma soktuğum için daha da sinirliyim.

Gözlerindeki bakış, gerginlik ve suçluluk karışımı ve buna hiç şaşırmadım. Kendimi toparlayarak ayağa kalktım ve ellerimi uyluklarımdan aşağı doğru gezdirdim.

"Konuş benimle Raven," diye mırıldanıyor, gergin bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyor. Tek yapabildiğim ona bakmak, hayal kırıklığımı dilime getirmeden çenemi sıkıca kapatmak.

"Bu küçük itiraftan sonra neden seninle konuşacağını düşündüğünü anlamıyorum," diyor Brax, benim gibi düşüncelerini saklamaya çalışmadan. "Hadi buradan gidelim," diye ekliyor ve odanın sol ucundaki, koridora açılan açık kemere doğru başını sallıyor.

"Kendimi ifşa etmek zorunda değildim, biliyorsun. En azından henüz değil. Ama sen Lonca'nın içine girdiğin anda, ortaya çıkmak istedim," diyor Leila, Brax'ın sorusuna cevap verirken, ama bakışları bana sabitlenmiş durumda.

Bana cevap vermemi, nasıl hissettiğime dair bir ipucu vermemi istiyor, ama zihnim tamamen kapalı ve tanıdık bir uyuşukluk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor.

Leila hakkında hala emin olamadığım için Brax'ın peşinden gidip buradan çıkmaya karar veriyorum ve o da hızla yanıma geliyor.

"Hayatta olmaz," diyor Zane, Leila'nın önünü kesmek için yanımdan geçerek. "Sen burada kalabilirsin."

Leila, Zane sözünü bitirmeden başını sallıyor. "Yapamam. Burayı hiç sevmiyorum," diyor, gözleri gergin bir şekilde etrafı tarıyor. Zane'in ona ne kadar umursamadığını söylemek üzere olduğunu hissedebiliyorum ve kendi duygularım karmaşık olsa da, çıkışa doğru başımı sallayarak onun da benimle gelmesini işaret ediyorum.

O da karşılık olarak hafif bir gülümsemeyle cevap verdi, ama ben Brax'a yetişmeye odaklandığım için gülümsemedim. Brax, dar koridorun yarısını geçmişti.

Diğer uca vardığımızda, dik taş merdivenler bizi karşılıyor. Zirveye ulaşmamız sonsuzluk gibi geliyor, ama vardığımızda, ana akademi binasının arkasında olduğumuzu fark edince şaşırıyorum.

"Orası akademinin altında mı?" diye Eldon'a soruyorum. Eldon başını sallayarak, yanımda durup bana kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Öyle görünüyor. Ama bence en çok dikkate almamız gereken şey, Raven, benim gördüğüm görüntünün, iç çevremize kimi kabul ettiğimize dair bir uyarı işareti olabileceği gerçeği," diyor ve dik merdivenlerin tepesinde nefes nefese duran Leila'ya başını sallayarak işaret ediyor.

"Görüş mü?" diye sorar Leila, kaşlarını çatarak, Creed ise hemen herkese parmağını sallar.

"Onun önünde başka bir şey söyleme."

Leila'nın çenesi gevşer ve ona bakarken ağzı açık kalır, diğer Bishoplar ona bakarken gözlerinde incinmişlik dans eder. Boğazını temizler, elini önünde sallayarak siyah pelerin ve altın maske ortadan kaybolur. Kollarını göğsünde kavuşturur ve tüm dikkatini Creed'e verir. "Neden? Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Creed omuz silker, ona cevap vermez, ama Zane için aynı şey söylenemez.

"Yani, olasılıklar sonsuz. Bizi gözetleyebilir, hakkımızda bilgiyi Loncaya aktarabilirsin. Raven'a ne yalanlar uydurduğunu kim bilir," diye sıralar, biraz önüne geçerek, Leila ile benim aramda mükemmel bir pozisyon alır.

Leila ona inanamayan bir şekilde başını sallar. Araya girip durumu kendim çözmem gerektiğini biliyorum, ama hala ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve Zane'in geri çekilip uzaklaşmasını sağlayacak kelimeleri bulamıyorum.

"Ben yalancı değilim, Zane. Bir gerçeği atladım, evet, ama beşiniz de şimdi aynı şeyi yapacaksınız. Bu, Kabuslar Loncası'na üye olmanın bir parçası. İnsanlar bunu bilmiyor çünkü bu, gizli bir topluluğun tanımıdır."

Vay canına.

İkisi birbirlerine bakmaya devam ederken, Eldon kolunu omzuma atar ve beni eve giden yola doğru çevirir. Brax'ın çoktan yola koyulduğunu ve bu saçmalıkla uğraşmak için kalmadığını görünce gözlerim şaşkınlıkla açılır. Arkamızda koşan ayak sesleri, diğerlerinin bizi takip ettiğini gösteren açık bir işarettir.

Hiçbir şey söylenmeden eve dönüp gerçekten düşünebilmek umuduyla, Zane tekrar konuşmaya başlamadan önce ancak on iki adım atabiliyorum, hala Leila'yı daha fazla zorlamaya hazır değil. Ama o bizi takip etmeyi seçiyor, bu yüzden buna açık olmalı.

"Babam yüzünden hep bir dışlanmış gibi davrandın, ama..."

"Dur, benim bir Kabus olmamın bana ek bir kederden başka bir şey kazandırdığını mı düşünüyorsun? Ben babam yüzünden onlardan biriyim, ne daha fazlası ne de daha azı. Bu, beni sevdikleri anlamına gelmez. Aslında, bu muhtemelen beni nefret etmelerinin bir başka nedeni, ama ben Lonca'nın amacına inanıyorum, bu yüzden bir fark yaratma umuduyla onların saçmalıklarına katlanıyorum," diye tersler ve hepimiz eve geri dönerken Zane'i susturur.

Eldon, ben ona yaslanırken kolumu okşayarak, ev görünür hale gelirken sessiz bir güç ve rahatlık veriyor.

"O içeri adımını atmaz," diye bağıyor Brax, bize bakmaya tenezzül etmeden.

"Raven," diye yalvarır ve adımlarım yavaşlar. Eldon'un kolu omuzlarımdan düşer, ben ona dönünce, ama o tamamen içeri girmez.

"Şu anda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum, Leila," diye itiraf ediyorum. Onun duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum, ama ona başka bir şey söyleyemem.

Kulağının arkasına sarkan bir saç telini düzelterek iç çeker. "Gerçekten, Raven, ben burada durmasaydım, yarın bana bunu söylemeye cesaret edebilir miydin? Hiçbir neden ve sebep olmadan gerçeği söylemeye? 'Hey, Leila, dün gece neye kabul edildiğimi tahmin et' der miydin? Çünkü bence demezdi." Sözleri yenilgiyle dolu, suçluluk ve gerçeklik ise midemi sıkıştırıyor. Haklı olduğu bir nokta var. Ama bu, bunu sevmem gerektiği anlamına gelmez. "Ya da Shadowmoor'a gizlice kaçtığınız gerçeği? Bu da aramızda saklanacak bir gerçek mi olacaktı?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Eldon sözünü keser ve Leila gözlerini benden ayırmadan cevap verir.

"Burton." Dudaklarından derin bir nefes vererek, ellerine bakar, sonra tekrar bana döner. "Seni şaşırttığımı anlıyorum, ama bu benim kim olduğumu değiştirmez. Babam seni bizimle antrenman yapmaya davet ederken bunu kastetmişti. O da senin içindeki mücadeleci ruhu görüyor, ama senin

anlamamı istiyorum, çünkü loncaların gizli olmasının bir nedeni var ve ilk kez arkadaşım olarak gördüğüm kişiye bunu söylersem, kurallara uymamış olurum."

Sesindeki samimiyet göğsümü sıkıştırıyor. Beynimdeki sisin içinden, onun sözlerini görebiliyor ve inanabiliyorum, ama başlangıçta bana hissettirdiği duyguyu sevmiyorum ve bundan kurtulamıyorum. Şu anda bana ona güvenip güvenmediğimi sorsa, dürüst bir cevap verebilir miyim bilmiyorum, en azından onun duymak istediği cevabı.

"Buna inanmamız mı gerekiyor?" Zane arkamdan soruyor ve Leila tekrar başını sallıyor.

"Hayır, Raven inanmalı. Size hiçbir şey borçlu değilim, ama ona bir şey borçluyum."

Herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum, cevabımı bekliyorlar, ama hala bir şey söyleyemiyorum.

Creed açık kapıdan boğazını temizliyor. "Sorularımızı cevaplayacak mısın?"

"Bu..." "Neye bağlı?"

"Soruyu kimin sorduğuna," diye karşılık verir, elini beline koyarak kaşlarını kaldırır.

Bir an sessizlik hakim olur, sonra boynumu çevirip uzuvlarımı saran gerginliği biraz hafifletmeye çalışırım. "Bunu arkada konuşalım. Orada daha iyi düşünebilirim."

Kimseyi beklemeden bahçeye doğru yöneldim. Leila, Zane, Creed ve Eldon peşimden geldi ve Brax'ın zaten orada beklediğini gördüm. Çenesindeki gerginlik az önceye göre daha da artmış gibiydi ve gözlerine baktığımda, içinde yanan öfkeyi gördüm.

"Biri buraya girmiş."

"Ne, kim?" Brax'ın bakışları Leila'ya yöneldiğinde paniğe kapıldım.

"Bilmiyorum lan, ama belki buradaki küçük arkadaşın bir fikri vardır," diye homurdandı.

"Ben nereden bileyim?"

Beni geçip Leila'nın karşısına geçer. "Onlar içeri sızarken bizi oyalamak senin görevin miydi? Kim olduğunu söyle, o zaman seni işkence etmek yerine öldürmeyi tercih ederim."

"Ne? Hayır, tabii ki hayır," diye aceleyle cevaplar.

"Sana inanmıyorum," diye ısrar eder Brax, ama Leila geri adım atmaz. Bunun yerine, omuzlarını geriye atar ve bir şekilde daha dik durur.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Sizi Loncaya götürme işine ben katılmadım, ama bunu yapan kişi kim olursa olsun, Brax, hiç şaşırıyorum."

"Saçmalık. Sen biliyorsun."

"Aklımı oku."

"Ne?" diye araya girerim, şu anda neler olup bittiğini anlamadan. "Brax benim zihnimi okuyabilir. Yap şunu."

Elini onun kafasına kaldırırken bana bakmıyor bile, onun sözlerine inanmadan zihninden gerçekleri öğrenmekten memnun.

"Hayır, sakın yapma," diye araya girerek, ona dokunmadan elini itiyorum. Bu, durumu açıklığa kavuşturacak olsa bile umurumda değil. Bu bir ihlal. O kabul etse de etmese de, ben kesinlikle buna izin veremem.

Brax'a omuz atarak, isteksizce kenara çekilir ve ben Leila'nın önüne geçebilirim. Bir anlığına rahatlamak için burnumun köprüsünü sıkıştırırım, ellerimi kalçama indirir ve onun gözlerinin içine bakarım.

"Sana güveniyorum, Leila. Bir adım bile yanlış atarsan, ilişkimiz biter, anladın mı?"

"Tabii ki," diye hemen kabul eder.

"Daha fazla zamanım olsun ve düşünebileyim istedim, ama siz beşiniz benim hızımda hareket etmemi imkansız hale getirdiniz," diyorum, bakışlarımı Brax, Creed, Zane ve Eldon'a da çevirerek. "Haklısın, sana Shadowmoor'dan bahsetmeye niyetim yoktu ve sakladığım tek şey bu değil. Aynısı senin için de geçerli, ama bu, hoşumuza gitse de gitmese de arkadaşlığımızdan belirli bir düzeyde güveni alacaktır."

"İlk kez arkadaşım gibi davrandığında, bunun uzun sürmeyeceğini düşündüm Raven. Herkes gibi benim de ne kadar başarısız olduğumu fark edeceğini düşündüm, bu yüzden daha derin konulara girmedim. Yapabilseydim, bunu bir saniye bile düşünmeden değiştirdim."

"Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum," diye itiraf ettim, iç çekerek. O da başını salladı, sözlerim onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ama en azından ona yanlış umutlar vermiyor ya da yalan söylemiyordum. "Konuşmamız gereken şeyler var, Lonca hakkında duymak isteyeceğimiz gerçekler var ve bunların senden gelmesini bekliyorum."

"Biliyorsam paylaşırım."

Eldon yanıma gelir. "Partideki dördüncü sınıf öğrencisi, o..."

"Lonca üyesi mi? Evet. Ancak, şimdi yüzümü göstermeye cesaret edemiyorum çünkü o benim hakkımda ve benimle birlikte olduğumdan bahsediyor... herkese." Kızın yüzü buruşuyor ve benim kalbim onun için sıkışıyor.

Siktir. Bu çok kötü, bunu kimseye dilemem. Belki Genie'ye, ama o farklı. Yumruklarım yanlarımda sıkışıyor. Birinin yüzüne yumruk atmak istiyorum

dördüncü sınıftaki birinin suratına yumruk atmak istiyorum ve onu bu kadar şiddetle korumak istememin acı gerçeği, şu anda her ne kadar berbat olsa da, hala arkadaşımı önemsemişimi hatırlatıyor.

"Dikkat etmemiz gereken başka önemli üyeler var mı?" Creed soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Leila *yine* iç çekiyor. "Kimi söyleyeceğimi çok iyi biliyorsun."

Nefesim kesiliyor, nabzım kulaklarımda çınlamaya başlıyor.

"Söyle," diye emreder Brax ve Leila gözlerini yere indirip bana yumuşak bir gülümseme gönderir.

"Sebastian... ve Genie."

Hayatım mahvoldu.

ON DOKUZ

BRAX

Duman etrafımda bir girdap gibi yükselir, yüz­süz adamlar odaya dalarken görüşüm bulanıklaşır. Finn'in cansız bedeni kapının önünde bir yığın halinde yatarken, onlar hiç umursamadan onun üzerinden atlarlar. Kılıcımı kullanmaya çalışırken elimde ağırlaşır, ama bu imkansızdır. Ben kaybediyorum, onlar kazanıyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Onların saldırısını engellemek için bir umudum varsa, taşa dönüşmeliyim. Büyü damarlarımdan akıyor, ayak parmaklarımdan başlayıp omurgamdan yukarı doğru yayılıyor, ama tamamen dönüştüğümde hissettiğim o mükemmel titreme gelmiyor. Bunun yerine, sarsılmaz bir acı beni tüketiyor.

Sırtım yanıyor, dumanla dolu görüşüm bir anda karanlığa dönüşüyor, ama benim için bir rahatlama yok. Gözlerimi açtığımda, duman kaybolurken, yüz­süz adamlar da onunla birlikte kaybolurken, oda başka bir ürkütücü manzaraya dönüşürken, kafam karışıyor.

Siyah mermer zemin, oyulmuş taş duvarlar ve heybetli altın masa.

Saldırganlarım artık yüz­süz adamlar şeklinde değil ve çevrem artık Shadowmoor karakolunun çevresi değil. Bunun yerine, siyah pelerinli, altın maskeli bir sürü pislik, gittikçe küçülen bir daire içinde etrafımı sarıyor. Kılıcımı bulamıyorum; sapı elimden kayıp gitmiş. Artık sadece ben ve yumruklarım var, ama dönüşümün belirsizliği çok ağır basıyor. En son tehlike anında dönüştüğümde, yine kendimi savunmasız bırakmışım.

Bu sefer sırtımı dönüp kaçamam.

Yumruklarımı sıkarken, büyüm kollarımda dolanıyor ve onları taşa dönüştürüyor, ama Nightmares Guild'in en yakın üyesi daha da yaklaşırken, vücudum hareket etmeyi reddediyor.

"Bize karşı çaresizsin, aptal. Sen öldün." Bir kahkaha duyulur, ışıklar azalır ve altın maskeleri karanlıkta parlamaya başlar.

Ben ölmedim. Lanet olsun, tam burada, önünüzde duruyorum.

"Düşüncelerini duyabiliyorum, biliyor musun? Burada durduğun için hayatta olduğunu düşünmen ne kadar sevimli olsa da, hak ettiğin gerçeklik kontrolüne ihtiyacın olacak. Burası Gölgeler'in diyarı, Brax Carlsen. Rahat ol. Sonsuza kadar burada kalacaksın."

"Hayır!"

Reddediyorum. Reddediyorum. Reddediyorum.

Sırtım yanıyor, oda karanlığa gömüldükçe ölümün acısı bir kez daha beni ele geçiriyor. Tek bir göz kırpışıyla, çevrem önümde değişiyor; ama bu sefer, nerede olduğumu biliyorum.

Evim.

Soluk mavi dış cephe, akşam güneşinde parıldıyor. Beyaz verandada duran insanlara iki kez bakarken, etrafımda kahkaha sesleri yankılanıyor.

"Anne? Baba?"

Bu kelimeler dilimde garip geliyor, ama beni selamlamak için bana dönen iki çift göz garip gelmiyor.

"Brax?" Annem kaşlarını çatarken, ben patikadan koşarak verandaya iki basamak birden çıkıyorum. Annemin endişesi arttıkça, her nefes alışımda göğsüm inip kalkıyor. "Brax, burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ettim, taş elimi yüzümden geçirdim. Hızla büyüümü kullanarak gargoyl'umu dinlendirdim.

"Oğlum, burada olmamalısın," diyor babam, yeşil gözleriyle beni süzerken omzuma vuruyor.

"Buranın neresi olduğunu bilmiyorum."

Annem kollarını belime dolayarak beni sıkıca sarar ve derin bir nefes alır.

"Her halükarda, seni bir dakika içime çekeceğim," der mutlu bir gülümsemeyle.

Onu çekinerek kollarımın arasına alırken, artık omuzlarıma kadar geldiğini fark etmek şaşırtıcı. Onu en son hatırladığımda, beline zar zor ulaşıyordum, ama o zamandan bu yana çok zaman geçti.

"Bu kadar çabuk tekrar buraya gelmeden endişeleniyorum, oğlum."

Babamın endişesi ve "bu kadar çabuk" demesi kafamı karıştırır ve ona şaşkınlıkla bakarım. Çok uzun zaman oldu. "Ne demek istediğini anlamadım."

Aralarında bir bakış alışverişi oldu, hatırlamadığım ve anlamadığım bir bakış, ama her neyse, iyi bir şey değil.

"Oğlum, daha bir hafta önce buradaydın, yaralı, kanlı, incinmiş. En kötüsünü düşündük, ama sonra bir anda ortadan kayboldun. Yine mi yaralandın? Bu yüzden mi geri döndün?"

Annemin kollarından kurtulup, ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. O kadar farklılar ki, neredeyse tatlı geliyor. Babam benim gibi yapılı, sarı, dalgalı saçları ve delici yeşil gözleri var, annem ise zeytin tenli, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü. Sarışın bir Viking savaşçısı ve altın saçlı bir tanrıça. Ve sonra ben varım.

"Neden yaralanmam gerek ki geri dönmek için? Burada olduğumu hatırlamıyorum."

Her şey evim gibi görünse de, içimdeki his bana bunun aynı olmadığını söylüyor, ama nasıl ve neden olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Tatlım, burası öbür dünya. Biz..."

Sarsıldım, vücudum sertleşirken yatakta dik oturdum. Ter her yerime yapışmış, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Elimi kaldırıp avucumu göğsüme koyuyorum, kalp atışlarımın ritminin yavaşça sakinleştiğini hissediyorum.

Bu da neydi böyle?

Eve döndüğümüzden beri karakolda geçirdiğim geceyle ilgili kabuslar görüyorum, bu yeni bir şey değil, ama Kabuslar Loncası ve ailem? Kahretsin. Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak yatağa geri uzandım ve kafam karışık bir halde tavana bakakaldım.

O kadar gerçekçi, o kadar canlıydı ki, ama... ben uyuyor muydum? Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Şimdiye kadar.

Saate baktım, sabahın ikisini biraz geçiyor, önceki gecelerden bile daha erken. Bu saatte bahçede egzersiz yapmayacağım. Nihayet uykuya dalmadan önce saat neredeyse gece yarısı olmuştu.

Yumuşak bir vuruş kapımı hafifçe sarsıyor ve bir an sonra kapı açılıyor ve aralıktan Raven'ın bir parçası görünüyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, onun gelişiyi savunma mekanizmam devreye giriyor. Şu anda bu kadar savunmasız görünmek istemiyorum. Duygularım tamamen açığa çıkmış gibi hissediyorum ve hasta olabileceğimi düşünüyorum.

"Bir ses duydum," diye fısıldadı, kapıdan içeri süzülerek ve arkasından kapıyı kapattı. Saçları uykudan dağınıktı, geceliği yumuşak teninde uyluk ortasına kadar uzanıyordu. Ne kadar güzel görünse de, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, boğazımı temizliyorum ve o omuz silkiyor, aramızdaki kalan mesafeyi kapatıyor. Tek kelime etmeden yatağa tırmanıyor, başını yanımdaki yastığa yaslayarak bana sokuluyor.

"Ben değilim."

"Rahatına bak, neden olmasın." Sözler dilimden çıkıyor, ama her zamanki gibi sertlik yok. Yanağı omzuma yaslanıyor, saçları boğazımı okşuyor, avucunu göğsüme koyuyor.

"Tamam, teşekkürler."

O, hiç çaba harcamadan yanıma sokulduğunda, ben suskun kalırım. Nefesi hızla düzelir ve yanımda derin bir uykuya dalar.

Onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, ama sanki bedenim onu tekrar yatağıma, kollarıma almak için sonsuza kadar beklemiş gibi, boynunu incitmemesi için yer değiştirip kolumu beline doluyorum.

İtiraf etmek istemediğim kadar çabuk, benim nefesim de düzelir ve Shadowmoor karakolundan bu yana ilk kez, sadece uyurum.

Bu kadının ve onun sadece... kendisi olma yeteneğinin ne olduğunu BİLMİYORUM, ama ruhum bunu çok seviyor. Cehennemden çıkmış gibi berbat bir gecenin ardından, bu sabah egzersiz yapmak için zar zor uyanacak kadar uyudum ve bunu itiraf etmek istemememe rağmen, bunun onun benim yatağımda olmasıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Onu sert ve hızlı bir şekilde becererek egzersizimi yapacağım mı, yoksa diğerleriyle birlikte dışarı çıkacağım mı, karar vermek çok zordu. Onu hissetmeye ne kadar çaresiz olsam da, gecenin ortaya çıkardığı gerçekler, düşünebilmek için aramıza biraz mesafe koymamı gerektirdi.

Tabii ki, onunla ilgili olmayan pek bir şey düşünmedim.

Şu anda bile, bugünkü dersler için ana akademi binasına doğru giderken derslere giderken, her zamanki gibi bir adım arkamda kalmıyor. Hayır, koluma yapışıyor. Parmakları pazılarımı kavırıyor ve bu da sikime doğrudan bir darbe indiriyor. Cidden bende bir sorun olabileceğini düşünüyorum.

"İyi misin? Gergin görünüyorsun," diyor, kelebekler gibi çırpınan uzun kirpikleriyle bana bakarak, beni kendine çekip yumuşatıyor.

"İyiyim," diye homurdanıyorum ve elinin kolumdan kaymaya başladığını hissediyorum. Beni tamamen bırakmadan, tricepsimi yan tarafıma bastırarak parmaklarını arasına sıkıştırıyorum. Sessiz ipucumu anlıyor ve bir kez daha bana tutunuyor.

"Leila'nın bu sabah her zamanki gibi gelmemesine şaşırdık mı?" diye sorar Zane arkadan ve Raven başını sallar.

"Hayır. Kampüsteki pislik hakkında bize bomba gibi bir haber verdikten sonra, ona biraz nefes almaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu, onun yanına gelmem de dahil. En azından dinleyebilir," diye mırıldanır.

Nightmares Guild ve Leila'nın katılımıyla neden madalyonun iki yüzünü de görebildiğini anlayabiliyorum, ama kardeşlerim ve ben, Raven onu ilk gördüğünde yüzündeki acıyı gördük. Onu tekrar böyle hissettirecek her şeyi uzak tutmak için bir dayanak olabilirsem, olacağım. Şüpheli arkadaşlar da dahil.

Kontrolcü bir pislik olmaya çalışmıyorum, her ne kadar bu benim doğamda olsa da, bu yüzden onun isteklerine saygı göstermeye çalışıyorum, ama Leila Sebastian ve Genie ile takılırsa, o zaman o biter. Soru sorulmaz. Muhtemelen ölür, çünkü bu bir ihanet olur.

"Bugün derslerin çoğunda onun yanında oturacağını biliyorsun, değil mi?" Creed diğer tarafında belirir, koyu renkli gözlerinde endişe vardır ve o omuz silker.

"Bunu halledebilirim."

"Ya da bizimle oturabilirsin," diyor Eldon, kaşlarını ona doğru oynatarak, ve o gözlerini deviriyor.

"Hayır, teşekkürler, aslında konsantre olmam lazım," diye karşılık verir, sanki biz bir tür dikkat dağınıklığıymışız gibi, ama ona bunu söyleyemedi, üzerimize bir gölge düşer ve içgüdüsel olarak dururuz.

"Raven."

Sebastian'ın onun adını söylemesi, ölmekten daha kötü, bundan eminim.

Raven kolumu bırakır, ama ben o geri adım atmadan parmaklarını tutarım.

"Ne istiyorsun, pislik?" Eldon, ben fırsat bulamadan sertçe sorar ve iğrenç herif sırtarak cevap verir.

"Sadece yeni... acemileri kontrol etmek istedim. Hazır mısınız, yoksa hayatta kalabilecek misiniz diye merak ettim," diyor alaycı bir şekilde. Raven'ın yüzündeki sert bakış değişmese de, parmaklarının benimkini biraz daha sıkı kavradığını hissediyorum ve bunu, bu pisliğin ona yaklaşmamasını sağlamak için bir işaret olarak alıyorum.

"Teşekkürler, ama siktir git," diye homurdanırım ve Creed, Zane ve Eldon'un da yaklaştığını hissedince Raven'ı bir adım arkama çekerim.

"Kız kardeşimle konuşuyorum."

"Hayır. Onu korumayı bıraktığın anda kız kardeşin olmaktan çıktı," diye hırlıyorum, diğer öğrencilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissederek, onlar da yavaşlayıp dramın gelişmesini izliyorlar. "Artık o benim. Ve ben öyle demediğim sürece, onunla konuşamazsın. Hiç."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, tek bir kelimeyi tekrar tekrar haykırıyor.

Benim.

Kendimi son derece sahiplenici hissediyorum ve gerçekten umurumda değil.

"Dünkü heyecan her şeyi değiştirdi çünkü ben bir fraksiyon lideriyim. Bu da senin ağzından çıkan her kelimeyi geçersiz kılar," diye tükürür, sanki ondan çekilecekmişim gibi yüzüme yaklaşır.

Bu adam kime saldırdığının farkında bile değil. Ama eğer tanışmak istiyorsa, ona seve seve yardımcı olurum. Raven'ı tamamen arkama ve onun görüş alanının dışına çekerek, omurgamı düzelterip ondan birkaç santim daha uzun duruyorum.

Eğer korkutma oyunları oynamak istiyorsa, ben de varım.

O kadar yaklaşıyorum ki göğsüm onun göğsüne değiyor. "Siktir git. Sıralamanı siktir et. Soyadını siktir et. Hiçbir anlamı yok. Ona elini sürdükten ve onun hayatıyla Tanrı'yı oynamaya çalıştıklarından sonra hiçbir anlamı yok." Eli omzuma uzanıyor, beni itmek için hazır, ama çok geç; kanım çoktan kaynamaya başladı.

Yumruğumu geriye çekiyorum, ona dokunmadan önce taş gibi sertleşiyor ve onu akademi binasına doğru geriye fırlatıyor, bir homurtu ve parmaklarımı kaplayan kan sıçramalarıyla. Etrafımızda nefes kesen sesler duyuyorum, ama bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan tek şey, onun yeni kuralları bilmesidir. Yanına yaklaşıyorum, çömeliyorum, burnumu burnuna yaklaştırıyorum ve alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Benim olanlara zarar verebileceğini düşünmene izin vermeyi bıraktım. Bir dahaki sefere ellerimde sadece kanın olmayacak. Sözlerimi iyi dinle, bu senin ölümün olacak."

YİRMİ

RAVEN

Brax'ın Sebastian'a saldırmasını izlemek bu kadar heyecan verici olmamalı, ama lanet olsun, bunun üzerimde yarattığı etkiyi inkar edemem, ve denersem, yalanlar yüzümde açıkça yazılır.

Brax kendini toparladığında öğrenciler her hareketimizi izliyorlar ve Zane beni yanına çekip günün ilk dersi için soyunma odasına doğru yönlendiriyor. Omzumun üzerinden bakmak için can atıyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. Brax'a doğru attığım hızlı bir bakış, onun benden önde olmak ve kalabalığın önünde az önce yaptığını yapmamış gibi davranmak istediğini doğruluyor.

Sonunda, bu adam eylemlerinin sözlerinden çok daha güçlü olduğunu, ya da çoğu zaman sözlerinin eksikliğini öğrenecek. Ancak bu, herkesin başka bir patlamayı bekleyerek bakmasını engellemiyor, ama böyle bir şey olmayacak.

Creed sağımda yürümeye başlar, Eldon ise kasıtlı olarak bir adım geride kalır. Dördü beni zahmetsizce yönlendirirken, ben Brax'ın hareket ederken gerilen boyun kaslarını izlemekten keyif alırım.

Çok çabuk soyunma odalarının önüne geliyoruz ve Zane omzumu bırakmak yerine beni daha sıkı tutuyor, kendi ayaklarımın üzerine basıp neredeyse düşerken çığlık atıyorum.

"Seni içeriye kadar eşlik etmemi ister misin?" diye kulağıma fısıldıyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Soyunma odasına kendim girebilirim, Zane. Ben iyiyim. Bir dakika sürer," diye ısrar ediyorum ve kasıtlı olarak onun ulaşamayacağı bir mesafeye adım atarken omzumdaki elini tutuyorum. İki adım atamadan beni tekrar kendine doğru çekiyor, ama bu sefer göğüs göğüse geliyoruz.

Dudakları dudaklarımı ezdi, elleri yüzümü kavrayıp beni sahiplenirken omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Bir an sonra beni bırakınca nefesim kesildi, ela gözleri benimkilere bakarken daha fazlasını istemeye başladım. "Bu gece benim yatağında yatacaksın." Bu bir ifade, bir söz, soru değil. Göz kırparak, geçerken parmaklarımı kısa bir süre sıkar ve bir rüzgar esintisi gibi kaybolur.

Creed ve Eldon bana anlamlı bir şekilde bakıyorlar, ben de hızla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kızların soyunma odasına koşuyorum. Parmak uçlarım şişmiş dudaklarımı okşuyor ve yüzümde bir gülümseme yayılıyor.

Leila'yı her zamanki yerimizde görüyorum ve ona doğru yöneliyorum. Ben başparmağımı kancaya bastırıp üniformamı çıkarırken, bana sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bana kıyasla neredeyse giyinmiş durumda, bu yüzden hızlıca onu yakalamaya çalışıyorum. Spor ayakkabılarımı giydikten sonra, başımı kaldırıp bana sırtarak bakan Leila'yı görüyorum.

"Sadece, uzun zamandır yaşadığım en iyi gün başlangıcıydı diyorum," der ve kapıyı işaret eder. Sebastian ve Brax'ı kastettiğini anlamam biraz zaman alır.

"Buna katılıyorum." Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru giden kızların arkasından gidiyoruz.

"Sanırım buna ihtiyacımız olacak çünkü babam bu sabah bana ekstra protein ve benzeri şeyler hakkında uzun bir konuşma yaptı. Bugün bizim için planladığı şeyle ilgili bir şey," diye itiraf ediyor ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Sesimi alçaltarak, hızımızı koruyarak ona doğru eğildim. "Böyle şeyler söylediğinde endişeleniyor musun? Hiç beklemediğin bir anda ve hiçbir açıklama yapmadan," diye sordum, cevabını merak ederek.

Büyük, çimlerle kaplı savaş alanına yaklaşırken o ileriye bakıyor, babası elindeki cihazdan kafasını kaldırmadan alanı domine ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Gözlerinden, bana söylemek istediği şeyi söyleyemediğini her zaman anlayabiliyorum, ama benim satır aralarını okumamı çok istiyor. Ben bu konuda çok kötüyüm. Ben siyah ve beyaz türden bir kızım, ama burada çok fazla... gri alan var." Elini etrafımızda sallıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

"Hayatım boyunca gri alanda boğuluyormuşum gibi hissediyorum." Söylemeyi düşünmeden önce gerçek dudaklarımdan dökülüverdi.

"O zaman bunu tersine çevirmenin zamanı geldi, değil mi?" diye cevap veriyor, hiç duraksamadan, bu rahat teklifiyle kalbimi ısıtıyor. Şu anda bu konuyu derinlemesine ele almak istemediğimden, kalabalığa bakıyorum ve Zane ile Brax'ı Fitch'in önünde görüyorum. Creed ve Eldon'ı bulmam bir saniye sürer, ama bunun nedeni onların arkamda olmalarıdır ve her hareketimi izlemelerinden, soyunma odasında beklediklerini ve benim fark etmediğimi tahmin ediyorum.

Zane'in yanına geldiğimde, yeterince dikkatli olmadığım için beni azarlayacaklarını düşünürken, şaşırtıcı bir şekilde tek kelime etmediler.

Bishoplar etrafımı sardığında, Leila başını eğip, ayrılmaya hazırmış gibi bir adım geri çekildi, ama ben daha iyi düşünebilmeden bileğini tuttum. Bana umut dolu, iri gözlerle baktı, ben de hemen kolunu bıraktım ve omuz silktim.

"Görünüşe göre çiftler halinde diziliş yapacaklar. Sen gidersen biz tek kalırız," diye mırıldanıyorum, parmağımı Bishoplar ve kendimi işaret ederek. Leila anlayışla başını sallıyor ve gerginliğini üzerinden atarak bir adım geri çekilip tekrar yanıma gelir.

"Günaydın, sınıf. Umarım bugün güçlü yönlerinize odaklanmaya hazırsınız, ve burada sihirli yeteneklerinizi kastetmiyorum." Ellerini arkasında birleştirip, her sözünü dinleyen öğrencilerin önünden geçerek yürüdü. "Gerçek güçten, vücudunuzdan, kaslarınızdan, her şeyden bahsediyorum. Bugün ders bittiğinde vücudunuzdaki her bir lif ağrıyorsa, yeterince çaba göstermediniz demektir," diyor ve ilgimi çekiyor. "İlk olarak, bacaklarınızın çevikliği ve dayanıklılığı, adımlarınız ve duruşunuz üzerinde çalışacağız."

"Yani bizi deli gibi koşturacaksın demek," diye bağırıyor, pek tanımadığım bir çocuk, birkaç kişi gülüyor. Finn'in eski arkadaşı mıydı bilmiyorum, ama onun cansız bedeni aklıma geliyor ve şu anda bunun eğlence ve oyun olmadığını hatırlatıyor. Fitch çok ciddi ve onun sözlerine saygı duymamızda fayda var.

Herkese sahadaki dış yoldan başlamalarını söylediğinde, derin bir nefes alıp öyle yapıyorum. Leila'nın yanında koşacak kadar yavaş bir tempo tutuyorum ve Bishoplar da yakınımda kalıyor. Nefes almama ve adımlarıma odaklanarak, kısa sürede rahat bir ritim buluyorum ve içimi bir sükunet kaplıyor.

Bir tur iki tura dönüşür ve bitirdiğimizde, öğrencilerin son üçte biri pes etmiştir. Ya başlangıç noktasında Fitch'in önünde nefeslerini topluyorlar ya da daha fazla zorlamaya niyetleri olmadan yavaşça parkuru tamamlıyorlar. Ter, şortumu ve tişörtümü vücuduma yapıştırmış, saçlarımın yüzüme yapışmasını önlemek için saçlarımı geriye doğru çekiyorum.

Ancak Fitch'in yüzündeki ifade, bizimle işinin henüz bitmediğini gösteriyor. "Bu çok utanç vericiydi. Burada Silvercrest Akademisi'ni ve krallığı savunmak için antrenman yapıyoruz, ama yarisınız üç tur bile tamamlayamıyor

. Şimdi sizi başarısız mı sayayım?" Fitch, herkes geri döndüğünde bağılıyor ve etrafımızı saran sessizlik neredeyse sağır edici. Çoğumuz bunu yapmak istemese de, bu yine de burada olmamızın nedeni için hayati önem taşıyor ve bunu bize çarpıcı bir şekilde hatırlatıyor.

Bundan sonra, herkes oldukça sessiz kalır ve biz de birbiri ardına gelen emirleri yerine getiririz. Kaslarımızı güçlendirmekten, karın, kol ve bacaklarımızı tekrar tekrar çalıştırmaktan, onun havadan yarattığı engelli parkuru koşturmak kadar.

Bitirmeye yaklaştığımızda, vücudum kesinlikle çılgın atıyor ve kirpiklerimin köşesine yapışan ter mi yoksa yorgunluktan akmayan gözyaşları mı olduğundan emin değilim. Acıya dayanamayanlar daha önce pes etti ve şimdi dersin geri kalanında oturup izleyenlerin sayısı, hala katılanlardan daha fazla. Bishops, Leila ve ben devam ediyoruz, bazıları diğerlerinden daha iyi. Daha doğrusu, benden daha iyi.

Fitch gruba başka bir talepte bulunmak üzereyken, arkamdan bir gürültü duyuldu ve birkaç çılgın yükseldi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ne olduğunu görmek için hızla arkama döndüm.

Birkaç öğrenci ayağa kalkmış, bugünkü antrenmanın hiçbir bölümünde yapmadıkları kadar hızlı bir şekilde yanımdan koşarak geçiyorlar, ama ben diğerleriyle birlikte kaçmak yerine gülümsüyorum.

Ari.

Altın rengi tüyleri hafif esintiyle dalgalanıyor, pençeleri çimlere gömülüyor. Fitch dersin bittiğini söylüyor ama ben kimseye bakmak için dönmüyorum. Bunun yerine, Ari ile aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyorum, onun ani gelişikle endişe anında damarlarımdan akıyor.

"Senin zorlu bir süreçten geçmeni izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, aramızda hissettiğim yorgunluk bu zevki gölgeliyordu. Bunun sona erdiğinden emin olmam gerekiyordu," diye zihnimde homurdanıyor ve ben de homurdanıyorum.

"Kusura bakma." Ellerimi belime koyup, o başını hafifçe eğdiğinde yanlara doğru esniyorum.

"Özür dileme."

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden elimi kaldırıp tüylerini ve kürkünü okşuyorum, iki dokunun onun yanında birleştiği yere hayranlıkla bakıyorum. Ona dokunmak, hiç alışık olmadığım bir huzur hissi uyandırıyor, ama ben bu hissi umutsuzca tutunuyorum.

"Beni kontrol etmediğin zamanlarda bütün gün ne yapıyorsun?"

"Genelde gururumu korumak için ne yapabileceğimi düşünürüm."

"Gururun mu?" diye soruyorum, kafamı geriye eğip ona bakarken kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum.

"Evet, ailemdeki diğer griffinler," diye açıklıyor ve ben ona daha derinlemesine bakıyorum.

ona bakıyorum.

"Bu biraz aklımı kurcaladı, ama sormayı hep unutuyorum," diyorum ve o anında arka bacaklarını bükerek biraz daha alçalır. *"Konuş."*

Onun açık sözlülüğüne gözlerimi deviriyorum. "Seninle tanıştığımda, Gauntlet bir simülasyon olarak kurulmuştu, yani ölmeyecektik, o zaman nasıl olursun sen gerçek olabilirsin ki? Bu koşullar altında bir tanıdık bulmam hiç mantıklı gelmiyor."

Arkamdan hışırtı sesi geliyor ve omzumun üzerinden baktığımda sadece Bishop'lar kalmış. Diğer herkes çoktan gitmiş ve onun yerine ona odaklanarak dünyayı bir dakikalığına ortadan kaybolmasına izin vermem neredeyse utanç verici.

"Raven, o öğrenciler için bir simülasyondur, griffinler için değil."

Dehşet omurgamı yakarken bir adım geri çekildim ve ona bakakaldım. Ona yalancı demek istedim, ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Damarlarımda hissettiğim yanma hissi, kendi duygularımla uyumlu bir cehenneme neden olsa da, ilk olarak ondan kaynaklanıyordu.

"Bunu yapamazlar," diye mırıldandım, tamamen çaresiz bir halde.

"Neden? Sirenlerle yaptılar ve kendi çıkarları için onları Gauntlet'in hedefleri olarak kullandılar. Bu çok uzun zamandır oluyor ve değişmeyecek."

İnanamadan başımı sallıyorum, onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum, ama sonra az önce söylediği sözler zihnimde tekrar ediyor. "Tam olarak, gururunuzu nasıl yardım etmeye çalışıyorsunuz?" O söylemeden önce cevabı biliyorum, ama sözleri zihninden dökülürken, varlığından haberdar olmadığım ama şimdi dikkatimi gerektiren dehşeti sadece teyit ediyor.

"Onlar esir tutuluyorlar. Hepimiz öyle."

YİRMİ BİR

ZANE

Kafamda **bir** gümbürtü yankılanıyor, derin uykumdan beni uyandırıyor ve kafamı karıştırıyor. Uykulu bir şekilde yuvarlanarak, Raven'ın uyuyan bedenini göğsüme çekiyorum, burnumu saçlarına gömerek ona sıkıca sarılıyorum.

Bütün gece esir griffinler için endişelenerek geçirdi, zaten biriken strese bir kat daha ekledi ve bu sorunu nasıl çözeceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Onun uzaklaşıp kendi düşüncelerine kapılmasını bekliyordum, ama el kitabıyla ilgili saçma sapan bir şey fısıldadığımda, yumuşak bir gülümsemeyle elini elime koydu ve onu odama götürmeme izin verdi.

Onun çekici kıvrımlarını ve muhteşem vücudunu doyasıya görmek istesem de, sertleşen penisimi kontrol altında tuttum ve kolumu onun altına doladım, uykuya dalana kadar saçlarını nazikçe okşadım. Bu günlerde nadiren olduğu gibi, ben de ondan çok geçmeden uykuya daldım ve bunu hafife almadım.

Uzaklardan gelen bir başka hızlı gürültü beni daha da rahatsız etti ve ben, kemiklerimde biriken sinirle, karanlık gecenin ortasında gözlerimi kırıştırdım.

"Bu ses de ne lan?" Raven uykulu bir sesle sordu, bana daha da sokuldu ve ben de onun açıkta kalan omzuna bir öpücük kondurdum.

"Bilmiyorum, ama beni delirtiyor," diye itiraf ettim ve o da onaylayarak mırıldandı. "Uyu, eminim durur."

Sanki benim kesinliğimi duymuş gibi, yatak odamın kapısı açılır, duvardan sekerek ve açık alanda duran Eldon'a gözlerimi kırıştıtırırım. "Kapıda biri var," diye homurdanır, ben ise onun arkasından gelen parlak ışığa gözlerimi kısarak yorgun gözlerimi silerim.

"Tabii ki var," diye homurdanıyorum, hala yorganın altına daha derin gömülmeye kararlıyım, ama Raven çoktan kollarımdan kurtulmuş ve yerde sürünerek ilerliyor.

Siktir.

Sanırım ben de gidiyorum.

Yatak örtüsünü dramatik bir şekilde atıyorum, tişört giymeye zahmet etmiyorum ve sadece siyah boxer şortumla salona giriyorum. Brax

kapı çerçevesine yaslanmış, Creed ise kapıyı açmaya hazır bir şekilde kapının yanında duruyor. Eldon kanepenin yanında duruyor, Raven onun yanına yaklaşıyor ve Creed kapıyı açtığı anda ben de onun yanında duruyorum.

Odadaki gerginlik çok yoğun. Neredeyse ürkütücü bir dere sesi duyup, uğursuz bir müzik çalmaya başlayacağını bekliyorum, ama kapı tamamen açıldığında, diğer tarafta Leila'yı görüyoruz, siyah peleriniyle, sağ elinde altın bir maske tutuyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor Brax. "Gecenin bir yarısı."

Onun yoğun bakışları altında hiç tereddüt etmeyen Leila, gözlerini devirip iç çekiyor. "Biliyorum, bunun için üzgünüm, ama gitmek üzereyiz ve içimden bir ses, Sebastian'a sizi yakalama emri verilmiş olsa da, bunu yapmayacağını söylüyor." Her birimize bakıp tekrar iç çekiyor. "Yüzlerinizdeki ifadeye ve o anki hayal kırıklığınıza bakılırsa, haklı olduğumu varsayacağım."

"Bekle, bize ne söylemek için buradasın?" diye soruyorum, yüzümü elime silerek, her nefesle daha uyanık hale geldikçe, hala uzuvlarıma yapışmış olan uykum yavaş yavaş kayboluyor.

"Geziyle ilgili," diyor ve parmaklarını şıklatıyor. Önünde beş altın maske ve yanlarında düzgünce istiflenmiş pelerinler beliriyor.

"Ne zaman?" Raven, yere atılmış istenmeyen kıyafetlere kaşlarını çatarak sorar.

"Şimdi. Gidelim."

SİYAH JOGGERS. Siyah kazak. Siyah savaş botları. Ve üstüne üstlük, garip bir siyah pelerin ve gösterişli altın bir maske. Ne kadar kötü görüldüğü bir yana, kendimi gülünç hissediyorum.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Eldon, karanlıkta sessizce akademi arazisinde yürürken maskesinin altından homurdanır.

"Şahsen ben öyle düşünmüyorum," diye itiraf ediyor Leila, bize bir adım önde yol gösterirken. "Ama aynı zamanda, kimliğimizi gizli tutmak istiyorsak, bunu yapmamız gerektiğini de anlıyorum." Omuz silkiyor, arkasını dönmeye tenezzül etmiyor ve ne kadar sinir bozucu olsa da, bu bana da mantıklı geliyor.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Raven, ana akademi binasının altına inen taş merdivenlerin tepesindeyken soruyor. Geçen sefer Guild'in huzurunda olduğumuzda kaçtığımız merdivenlerin aynısı. Nedeninin iyi bir amaç olduğu anlaşılıyor, ama içimde bir türlü tanımlayamadığım garip bir his var. Bu da, Guild'in içine daha fazla girerek daha fazla bilgi edinebileceğimiz anlamına geliyor.

"Karakola gidiyoruz," diye açıklıyor Leila, bizi merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirirken. Aşağıya vardığımızda, boğazımı temizliyorum.

"Hangi karakol? Birden fazla olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Maskenin arkasında gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde bana sakın bir şekilde cevap veriyor. "Shadowmoor'daki karakol. Geçen sefer her şeyin mahvolduğu yer."

Altın masanın bulunduğu, artık tanıdık gelen odaya adım attığımızda bizi açık bir geçit bekliyor. Bir an için içimde bir belirsizlik savaşı başlar, ama Leila arkasına bakmadan geçince, Raven bir sonraki adımını düşünmeden önce ben de aynısını yapıyorum.

Tehlike kol geziyorsa, onun için ilk önce benim yüzleşeceğime inanabilirsin.

Çevrem bir anda değişir ve Shadowmoor'un kasvetli manzarası bir kez daha üzerime çöker. Siyah ve altın rengi giysiler giymiş düzinelerce insan, Loncanın burada olduğunu doğrular, ama ben uzaktaki yıkık binalara odaklanırım. Sanki o anda olduğu gibi, ciğerlerimde dumanı, damarlarımda korkuyu ve ezici bir çaresizlik hissini hâlâ hissedebiliyorum.

Sırtımdaki bir el beni düşüncelerimden koparıyor ve döndüğümde onun Raven olduğunu anlıyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Aslında bunu ona sormam gerekirdi.

"Sen her zaman yanımdasın, Dove. İyi misin?"

"Sen bu tatlı sözleri kesersen iyi olacağım," diye fısıldıyor ve maskemin altında gülümsememe neden oluyor. Sonunda, bu tatlı sözlerin daha fazlasının da olduğunu öğrenecek, çünkü ben her kelimesinde ciddiylim.

"Kabuslar, toplanın."

"Hadi, çabuk," diye mırıldanır Leila, büyük grubun olduğu yere gelmemiz için bize eliyle işaret eder.

Bu lanet maskelerin altında kim kimdir anlamak zor, ama Raven'ın yanında kalmaya özen gösteriyorum.

"Neden buradayız ki?" diye sorar Eldon, Leila'ya dirsek atarak, ama o cevap veremeden, herkesin önünde duran, bakır maske takan kişi konuşur.

"Sabahın erken saatlerinde Shadowmoor'un karakolundayız, böylece o trajik günün izlerini takip edip bir şeyler bulabilir miyiz diye bakabiliriz. Sizi yataklarınızdan kaldırdığım için özür dilerim, ama kesintisiz bir ziyaret istiyorsak, şimdi en uygun zaman."

Çevremizdeki herkes sessizce maskelerini çıkarır ve ben de Raven, Leila ve kardeşlerimle birlikte yavaşça aynısını yaparım. Maskenin içi inanılmaz derecede havasızdır. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi temiz hava ile doldururum, ama yemin ederim tadı kömür gibidir.

Raven'a baktığımda, kaşlarını çatmış bir şekilde grubun karşısına bakıyor. Onun bakışlarını takip ettiğimde, Genie ve Sebastian'ın yan yana durduğunu görüyorum ve homurdanıyorum.

Siktiğimin herifleri.

Bir saniye onların varlığından dikkatimi başka yöne çevirip, etrafımdaki diğerlerine bakıyorum. Leila'nın pek hoşlanmadığı öğrenci de dahil olmak üzere, dördüncü sınıfta okuyan birçok öğrenci ve birkaç üst sınıf öğrencisi var. Ama tanıdığım beş altı birinci sınıf öğrencisi de var, sadece onlara pek aşına değilim.

"Anlayamadığım şey," Raven, çenesini Sebastian'ın yönüne doğru uzatarak mırıldanır. "Sebastian'ın neden burada olduğu. Yani, iyi şeyler yapmak için burada değil ve bizim alemimizde bir hiyerarşi olduğu umurunda bile değil, tabii ki en alta olmadığı sürece."

"Bu çok doğru. Genie de öyle. Kafaları kışlarına sıkışmış halde, başka hiçbir şeyi göremeyecek kadar mutlular. Bu mantıklı değil," diye katılıyorum.

Birinin boğazını temizleme sesi konuşmamızı keser ve dönüp baktığımızda, bakır maskenin arkasındaki konuşmacının Profesör Barton'ın kendisi olduğunu görürüz. Sesini nasıl tanıyamadık?

"Bazılarınızın o kader gününde burada olduğunu biliyorum ve bu durum size üzüntü veriyorsa gerçekten üzgünüm," diyor ve ben göz ucuyla Brax'a bakıyorum, ama o her zamanki keskin çenesi ve ciddi ifadesiyle dümdüz önüne bakıyor. "Bu yıl şimdiye kadar birbiri ardına ölüm haberlerini duyurmak bana büyük bir acı verdi. Tek fark, önceki ölümlerin bir amaç uğruna savaştan Lonca üyelerinin ölümleri olmasıydı."

amaç uğruna savaşılan Guild üyelerinin ölümleriydi. Oysa burada, Shadowmoor'da, hiçbir amaç, hiçbir uyarı yoktu... gereksiz kurbanların ölümlerinden başka hiçbir şey yoktu."

Vay canına. Bu gerçekleri bir araya getirmeyi hiç düşünmemiştim. Raven ve diğerlerine baktığımda, onların yüzlerinde de aynı farkındalığı görüyorum. Etrafımızda çok fazla şey oluyor ve babam bizi karanlıkta tutmada rol oynadı.

Bu sinir bozucu, ama aynı zamanda anlayabiliyorum, özellikle de sürekli ölümler yaşandığında. Şu anda buradayız ve odaklanmamız gereken şey tam da bu. Silvercrest, mezun olduğumuzda, hatta eğitimimiz sırasında bile hayatımızı tehlikeye atmamızı istiyor, bu yüzden bunu yapmak da farklı değil.

"Dördüncü sınıf öğrencilerinden bazılarına karakolun arka tarafındaki binaları araştırmalarını istedim ve sevineceksiniz ki, her ne kadar yıkık ve terk edilmiş gibi görünseler de, aslında tekrar çalışır duruma getirilmişler. Üzerlerine bir örtü serilmiş, böylece terk edildiği zamanki kadar kötü görünüyorlar ve umarım bu, başka saldırıları engeller."

"Saldırıyı kimin yaptığını biliyor muyuz?" diye sorar Raven, ama sesli olarak Barton'a sormaz.

Bunun yerine Leila'ya döner.

"Bunu açıklamadılar," diye fısıldayarak cevaplar, bu gerçeğe kaşlarını çatarak, ama Barton ben daha fazla baskı yapmadan devam eder.

"Ateş toplarının sihirli yeteneklerle kontrol edildiğini biliyoruz, bu düşmanlarımızdan bir ilk. Onların sihirlerinin zayıf olduğunu, hatta var olup olmadığını bile hiç bilmiyorduk, bu yüzden savaş eğitimi konusunda ısrarcıydık. Bu da saldırının odak noktasının ne olduğu konusunda bizi kararsız bırakıyor."

"Ne zamandır bu kadar yanlış bilgilendiriliyoruz? Ne zamandır onların büyüleri yeteneklerinin bu kadar zayıf olduğuna inanıyoruz?" diye soruyorum, daha iyi düşünemedim, ve birkaç Guild üyesinin bana doğru kaşlarını çatıldığını hissediyorum.

"Harika bir soru. Bunun yanlış bilgilendirilme kadar basit bir şey olmadığını düşünüyorum. Bunun, bizim hiç bilmediğimiz bir gerçek olduğunu düşünüyorum," diye açıklıyor, ama bu gerçek hala kafamı karıştırıyor. "Gelin, beni takip edin," diye ısrar ediyor ve herkesin onu takip etmesi için eliyle işaret ederken, karakolun kenarında hala duran devasa duvara doğru yola çıkıyor.

Yaklaştıkça yukarıya baktığımda, duvarın yüksekliği beni şaşırtıyor. Geçen sefer buraya pek yaklaşmamıştık, bu açıdan görmek çok etkileyici. Bu duvarın üzerinden ateş toplarını nasıl attılar? Bu duvarın üzerinden *herhangi bir şeyi* nasıl attılar?

"Onlar merdiven mi?" Raven, parmaklarını benimkilerle birleştirerek yanıma yaklaşırken mırıldanıyor. Onun işaret ettiği parmağını takip ederek, duvarın tepesine çıkan çok dar ve dik bir merdiven görüyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, ayın ışığıyla silüetleri belirginleşen karanlıkta gözlerimi kocaman açıyorum. "Biz..." Sorumun cevabı belli olunca sözlerim yarıda kalıyor. Lanet merdivenleri çıkacağız.

Tek sıra genişliğinde ve destek için korkuluk yok. Kardeşlerimden birini ararken Creed'i görüyorum ve ona önce gitmesi için başımı sallıyorum. Raven'ı ne geçirip hemen arkasına geçiyorum, böylece ikimizin arasında güvenli bir şekilde kalıyor.

Her adımda hava daha da soğuyor, karanlık ve tedirgin edici hale geliyor. Zirveye yaklaşmak bile sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor ve aşağıya bir bakış attığımda, sanki kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissediyorum.

"İyi misin Dove?" diye soruyorum ve o, omzunun üzerinden bakmadan hızlıca "uh-huh" diyor.

Duvarın tepesi görünür ve Barton, herkesin sığabileceği kadar geniş olan platformun kenarını koruyan boru şeklindeki çiti görünce minnettar olurum. Duvar omuzlarıma kadar geliyor, bu yüzden üzerinden görebiliyorum ve beni karşılayan şey tam bir kaos.

Siyah ve kırmızı. Kırmızı ve siyah. Erimiş kaya, lav, kız. Kömür kokusu buradan geliyor. Sanki orada hiçbir şey yaşamamış, bymememiş veya hayatta kalamamış gibi. Cehennem hayal ettiğinizde gözünüzün önüne gelen şey bu. O gün burada troller de vardı. Nereden geldiklerini hiç düşünmemiştim, ama bu... tarif edilemez. Bu ılgınlığın ortasında, uzakta insanlara benzeyen silüetler görüyorum.

"Bu ne?" Raven, gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakarak soruyor, ama ben de hiçbir fikrim olmadığı için cevap vermeyi Leila stleniyor.

"Orası... Basilica Realm."

"Basilica Realm da ne lan?" diye homurdanarak yüzümü elime srttm.

"Düşman."

YİRMİ İKİ

RAVEN

Yorgunluk, istenmeyen bir parazit gibi bana yapışıyor. Bugün yüzüncü kez gözlerimi ovuşturmak yorgunluğumu hafifletmiyor, vücudumu bitkin bırakıyor. Creed, Eldon, Brax ve Zane'in omuzlarında da aynı yükü görüyorum, ama Leila şaşırtıcı bir şekilde rahat görünüyor. O kesinlikle bizden daha alışık. Bu da beni, onların gece yarısı bu şekilde ne sıklıkla dışarı çıktıklarını merak etmeye itiyor.

Alternatifin yatakta uykuya dalmak olduğu düşünülürse, benim hoşuma gitmeyecek kadar sık olduğunu hissediyorum.

Dün gece edindiğimiz bilgiler, tüm bunlara değdi. Bazilika Krallığı.

Sınırlarımızın ötesinde yerler olduğunu biliyordum, ama bu kadar yakın ve bu kadar farklı olmalarını beklemiyordum. Sanki bir savaş alanının kalıntılarına bakıyor gibiydik, erimiş lavlar zaten yanmış topraklarda köpürürken, üzerlerine bir sis tabakası çökmüştü.

Guild'in bir parçası olmak büyük bir uyum gerektirecek, ama bu, diğerlerinden gizlenen bu tür şeyleri, gerçekleri öğrenebileceğimiz anlamına geliyorsa, o zaman bu zorluğa değecek. Sanırım, uykumun neredeyse normale döndüğünü düşündüğüm için daha çok hayal kırıklığına uğradım, ama başka maceralar da beni bekliyor.

Şu anda asıl sorunum, bu derse odaklanacak zihinsel gücümün olmaması. Profesör konuşurken bile, hangi derste olduğumuzu, konuyu bırakın, tam olarak anlayamıyorum. Buraya adımımı attığım anda bunun boşuna olduğunu anladım. Şimdi öğle yemeği var, belki enerji takviyesi beni biraz daha uyandırır.

Neyse ki, Leila'nın yanındaki her zamanki yerime oturduğumda, büyümüze odaklandım ve kağıt ve kalemin kendi kendilerine çalışmasını sağladım. Creed, profesörün sözlerini yakalayarak benim için not almasını nasıl sağlayacağımı anlatmıştı ve vücudumda dolaşan yeni büyüye hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Geçen gece bacaklarımı tıraş ederken hariç. O da listenin üst sıralarında.

Bir vuruş sınıfın kapısını sarsar, beni düşüncelerimden koparır ve kapıda Profesör Barton'ı görünce şaşırıyorum.

"Dersinizi böldüğüm için özür dilerim, Profesör. Bayan Hendrix'e ihtiyacım var." Dikkatini profesörden bana çevirdi ve göğsüm sıkıştı. "Lütfen eşyalarınızı alın. Başka bir yerde bulunmanız gerekiyor."

Bütün vücudum kaskatı kesilir ve hemen başımı sallamaya başlarım. "Hayır, teşekkürler. En son biri beni dersten çıkarmak için geldiğinde, benim için iyi sonuçlanmamıştı," diye gevezelik ederim, gereksiz yere fazla bilgi veriyorum ama kendimi kontrol edemiyorum.

Ellerim yumruk haline gelirken, bana kaşlarını çatarak bakar. "Sana temin ederim Raven, seni ailene kendim götüreceğim."

Gözlerimi genişleterek alaycı bir şekilde güldüm. "Görüyorsun, bu hala umduğun güveni bana vermiyor. Ben burada kalacağım, teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?" Leila yanımda fısıldıyor, ama bakışlarım Barton'a kilitlenmiş durumda ve onun hayır cevabını kabul etmeyeceğini hissedebiliyorum.

"Maalesef, bu bir rica değil," diye cevapladı, farkında olmadan düşüncelerimi doğrulayarak.

Lacivert takım elbisesini, mükemmel ütülenmiş beyaz gömleğini ve bakır rengi kravatını gözlerimle tararken, dün geceki adama hiç benzemediğini fark ettim. Bu çılgınca. Karşımda iki yüzü olan bu adam, beni nereye götürdüğünü hala hiç bilmiyor. Eğer sinirlenirsem, bu onun cenazesini olur.

Ayağa kalkarken sandalyem arkamda gıcırıyor, tüm sınıf beni izlerken sırt çantama uzanıyorum, ama kayışı tuttuğum anda bir el benim elimin üzerine düşüyor.

"Onun tek başına gitmesi söz konusu bile olamaz. Onu duydun. Güvenliği söz konusuysa, biz de geleceğiz," diyor Creed, Barton'a dik dik bakarken sırt çantamı elimden alıyor.

"Bu bir seçenek değil. Akademi politikası, ebeveynlerin istedikleri zaman çocuklarıyla toplantı yapabileceklerini belirtiyor. Bu toplantının özel olmasını istediler. Hoşuna gitse de gitmese de, Bayan Hendrix tek başına katılacak."

Siktir.

Durum hızla tırmanıyor.

Derin bir nefes alıp Creed'e döndüğümde, Zane, Brax ve Eldon'ın da ayağa kalktığını gördüm. Her birinin gözlerinde öfke dans ediyor, renkler girdaplar gibi dönüyordu. Creed'den sırt çantamı almak için uzandım ve onun dikkatini çektim.

"Sorun yok."

"Hayır, değil," diye homurdanarak çantamı bırakmayı reddetti.

"Hayır, gerçekten. Ben iyiyim. Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk geri dönerim, değil mi?" Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum, kendimi mi yoksa onu mu, ama bunun pek işe yaramadığını söyleyebilirim. Omuzlarımı geriye doğru çekerek, içimden bir öfke yükseliyor. Buraya gelmeden önce, ben sert bir kadındım. Şimdi ise sürekli kendimi sorguluyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Raven." Creed'in dilinde adım bir uyarı gibi geliyor ama bunu umursamadan sırt çantamı onun elinden kapıyorum.

"Creed," diye tıslıyorum, herkesin gözlerinin üzerimizde olması hissinden nefret ediyorum.

Bana yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor, bu yüzden onu görmek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor. Sanki sonsuza kadar gözlerimin derinliklerine bakıyor gibi hissediyorum, sonra iç çekiyor. "Sonsuza kadar yalnız kovboy olamazsın, biliyorsun değil mi?"

Sesindeki çaresizlik kalbimi sıkıştırıyor. "Öyle olmaya çalışmıyorum, ama ben büyük bir kıyım."

"Elevin'in altın savaşçısı olarak görülsen de umurumda değil. Yine de seni korumak benim görevim." Shadowmoor'da Wyatt'a yaptıklarının hatırası zihnimde canlanıyor.

Her kelimesinde ciddi.

"Bayan Hendrix," Profesör Barton sözümü keser ve Creed'i sakinleştirmek istesem de, onun yanından geçip kapıya doğru yönelirim. Burton koridora çıkar ve omzumun üzerinden geriye bakınca tüm öğrencilerin bana baktığını görürüm, ama benim bakışlarım Bishop'lara ve yüzlerindeki çarpık ifadelerle kilitlenmiştir.

Bu... incinmişlik mi? Lanet olsun, bilmiyorum, ama her şeyi tek tek halletmem gerekiyor. Ve bu, ailem için çok acil bir mesele gibi görüldüğüne göre, önce bunu listemden silmem gerekecek.

Burton benden bir adım önde yürüyor, az önce ne demek istediğimi sormaya hiç ilgi göstermiyor, dün gece hepimizin gördüklerini tartışmak istemiyor. Hiçbir şey. Bu tür davranışlar yüzünden insanlara güvenemiyorum ve şimdi bu sorun Bishop'larla aramda yavaş yavaş bir uçurum yaratıyor.

Kendi başıma dünyayla yüzleşebiliyormuş gibi davranmayı bırakmazsam her şeyi mahvedeceğimi biliyorum, ama hayatım boyunca böyle davrandıktan sonra, bu değişimi gerçekleştirmek zor. Onların bana ve benim yarattığım tüm karmaşaya karşı sabırlı olmalarını ummaktan başka çarem yok.

Lyra'nın ofisine yaklaşırken ayak seslerim mermer zeminde yankılanıyor ve en azından bu sefer tıbbi merkeze gitmediğimiz için minnettarım.

merkeze gitmediğimiz için en azından minnettarım. Kapıyı açıyor, bana bakmadan beni kaçınılmaz sonum olacak gibi hissettiğim yere götürüyor.

Hazırlıklı olduğumu sanıyordum, ama odanın solundaki krem rengi kanepede oturan annem ve Abel'ı görünce, ki burayı son ziyaretimden hatırlamıyorum, omurgam sertleşir ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Hızlıca etrafa bakındığımda Lyra'nın burada olmadığını gördüm, tabii ki onun araya girecek bir şey yapacağından emin değildim, ama üzerinde bir tür güç sahibi gibi görünen üç kişiyle aynı odada durmak çok korkutucuydu.

Profesör Burton beni odaya davet etti ve bakışlarım anında odanın köşesindeki açık geçide takıldı. Umarım buradan girmişlerdir ve...

"Bay ve Bayan Hendrix, sabrınız için teşekkür ederiz. Lütfen ziyaretinizi mümkün olduğunca kısa tutun. Raven'in eğitimini fazla kesintiye uğratmak istemeyiz, değil mi?" Yüzündeki gülümseme sahte görünüyor ama onu yeterince tanıdığımı söyleyemem.

"Elbette, Profesör. Uzun sürmeyecek," diyor Abel, koltuğundan kalkıp Burton'la el sıkışıyor ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Siktiğimin herifi.

"Raven, nasılsın?" diye soruyor annem ve ben başımı ona doğru eğiyorum.

Bu ikisi arasında ne olduğunu bilmiyorum, ama sanırım basit bir şey değil. Bir zamanlar birbirlerini açıkça seviyorlardı. Her şeyin bozulmasının sebebi ben miydim, büyüm müydü? Beynim bunun için suçluluk duymak istiyor, ama aslında ben bunların hiçbirini seçmedim. Kararları ikisi de verdi. Ama neden, bunca yıl sonra, annem birdenbire Abel'ın taleplerine boyun eğiyor? İşte bununla başa çıkamıyorum.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Neden buradasın?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak olduğum yerde kalıyorum.

"Küçük bir yolculuğa çıkmalıyız Raven. Hemen geri döneceksin. Kim bilir? O zamana kadar sihrini de ateşleyebilirsin," diyor Abel, kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümsemeyle ve nabzım hızlanıyor.

Dudaklarımı ıslatarak, annemle babamın yüzlerine bakıyorum ve annemin yüzündeki endişeyi fark ediyorum. "Nereye gideceğiz?"

"Haven Court'a."

Babamın heyecanına kaşlarımı çatıyorum. "Gitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum, ama o, beklediğim gibi, eliyle beni susturuyor.

"Raven," diyor annem, endişeyle kaşlarını benimkinden daha da çatarak koltuğundan kalkıyor. Bunun, *benim sahip olduğumu* zaten bildiği büyümü bana vermekle bir ilgisi olduğu açık, öyleyse neden böyle bir şey oluyor? Eğer içten içe bunu biliyorsa, öbür tarafta çılgınca bir şey olamaz, değil mi? Yine de, olduğum yerde kalmayı tercih ederim.

"Raven, maalesef bu senin vereceğin bir karar değil," diyor Abel, geçidi işaret ederek. Reddetmek dilimin ucunda, ama bunu söyleyemediğim ayaklarım yerden kesiliyor ve havada süzölmeye başlıyorum.

Etrafımı saran rüzgârın hafif bir itmesiyle geçitten geriye doğru yuvarlanıyorum, beyaz porselen zemine güröltüyle düşmeden önce dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

"Ne oluyor lan?" diye şok içinde mırıldanıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışırken kendime bakıyorum.

Cilalı ayakkabılar yanımda belirir ve başımı geriye eğerek babama fikrimi söylemeye hazırlanırım, ama ilk kelime dudaklarımda takılır, çünkü karşımda Abel değil. Kısa kesilmiş kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmış, meraklı gözleri bana bakarken o da daha önce nerede tanıştığımızı hatırlamaya çalışır.

"İyi misin?" diye sorar ve bana elini uzatır. Elini tutarım ve sırt çantam yerde kalırken beni kaldırmasına izin veririm. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Tamamen şaşkın bir halde ellerimi eteğimin üzerinde gezdiriyorum ve bu hareket, onun yanında daha önce de şaşkın ve baskı altında hissettiğimi hatırlatıyor. "Sanırım... siz Zane'in babası mısınız?"

Zane'in adının geçmesiyle yüzünde sıcak bir gülümseme yayılır ve hevesle başını sallar. "Raven, değil mi?"

Ben de başımı sallarım, ama gülümsemem. Ailemin nerede olduğunu merak etmekten çok gerginim.

Elimi bırakır, kaşlarını çatarak bir adım geri atar. "Raven, akademiden oldukça uzaktasın. Neler oluyor?"

Etrafıma bakarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Beyaz porselen fayanslar zeminin her santimetresini kaplıyor ve güneş yukarıdan parlak bir şekilde parlıyor, ama yukarı baktığımda cam tavan, gerçekten de içeride olduğumuzu doğruluyor. İnsanlar etrafımızda dolaşıyor, geniş açık alan her yönde açılıp kapanan kapılarla bir tür giriş holü gibi görünüyor. Gerçekten Haven Court'ta olduğumu doğrulayan şaşırtıcı şey, buradaki tüm mobilyaların altın rengi olması; dağınık masalar ve sandalyeler, duvardaki fotoğraflar

duvardaki fotoğraflar, farklı yönlerle açılan fiziksel kapılar ve soldaki büyük merdivenin hepsi altınla kaplı. Güneş camdan parıldarken, daha da parlak görünüyor.

Dikkatimi tekrar Zane'in babasına çeviriyorum, ona bakıyorum, açıklamaya çalışırken ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum, ama onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Ah, Monarch Denver, kızımız Raven ile tanışmışsınız." Abel'ın sesi omurgamda bir titreme yaratıyor.

Zane'in babası omzumun üzerinden bakar, bir saniye kaşlarını çatıp sonra gevşer. "Evangeline, seni görmek ne güzel. Abel." Önce anneme hitap etmesinden büyük zevk alıyorum, bu kesinlikle Abel'ı sinirlendirecektir. "Bugün buraya ne getiriyor sizi?"

İsteksizce onlara dönerek, arkamda duran babamdan hoşnut olmadığımı belli ediyorum. O, beklediğimden daha da öngörülemez biriymiş. Abel'ın Monarch Denver'ın ses tonundan etkilenmemiş olması beni şaşırtıyor.

"Biz sadece Raven'ın büyüünü değerlendirmek için buradayız. Hepimiz Monarch Perkins'i görmek için randevu aldık," diye açıklıyor ve ben içimde yükselen paniği durduramadan içgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum.

Zane'in babasının göz ucuyla bana merakla baktığını fark ettim. "Sorun ne? Her şey yolunda mı, Raven?" diye soruyor, bana dönerek cevap bekliyor, ama ben yine ağzım açık kalmış, adama söyleyecek söz bulamıyorum. Bütün bunlardan sonra bir şekilde akademiye geri dönmeyi başarırsam, eminim beni oğlunun evinden kovacak ve tüm varlığımdan silip süpürecektir.

"Sizi sıkırmak istemiyoruz, Monarch Denver. Eminim çok meşgul birisiniz ve bu sizin endişeleneceğiniz bir şey değil," diye cevaplar Abel, çok fazla pürüzsüz bir şekilde, annem ise dudaklarını sıkıca kapalı tutarak ayakta durmaya devam eder.

"Sizi temin ederim ki, sıkılmak hissettiğim şeyden çok uzak, Abel," diye karşılık verir Zane'in babası, takım elbisesinin yakasını düzeltirken.

Mama, Monarch Denver'ın tepkisine gözlerini genişletir ve boğazını temizler. "Onu Shadowmoor'a götürdüğümde büyüü engellenmişti, Rhys. Kısa süre önce engeli kaldırdık ve..."

"Bariyeri kaldırdınız mı?" diye homurdanır, sesinde şaşkınlık ve biraz öfke vardır. "Bu demek oluyor ki..." Sözleri kesilir, bana döner, dudakları tiksintiyle bükülür ve ben yutkunurum. Evet. Kesinlikle benden nefret ediyor ve nedenini bile tam olarak anlayamıyorum. "Özür dilerim. Yapılması gereken

yapılması gerekenler olduğunu anlıyorum; her zaman daha kolay bir alternatif yoktur," diye mırıldanır, bir an daha bana kaşlarını çatarak bakar, sonra tekrar aileme döner. "Bu bizi nasıl bugüne getiriyor?"

Abel ellerini beline koyar, bana doğru sert bir bakış atar ve sonra Rhys'e dönerek iç çeker. Sanki kendini açıklamak zorunda kalması benim suçummuş gibi. Beni o lanet geçitten atmasaydı, şu anda burada olmazdık.

"Shadowmoor'da saldırıya uğradıktan sonra, bunun onun... gelişmesini tetiklemiş olabileceğini düşündük, ama ne yazık ki, hala hiçbir belirti göstermiyor ve Silvercrest'te başarılı olması ve krallığın geleceği için, tam potansiyeline ulaşması çok önemli."

Hay sıçayım.

Ne kadar saçma bir zırva.

Onun bu kadar sümüklü olmasından kesinlikle nefret ediyorum, neredeyse onun benim lanet olası babam olmasından nefret ettiğim kadar. Bu adamla nasıl aynı DNA'yı paylaştığımı asla anlayamayacağım.

"Bay ve Bayan Hendrix, siz misiniz? Hazırım, ne zaman isterseniz başlayabiliriz." Kahverengi pantolonlu bir kadın yaklaşıyor, gözlüklerini burnuna doğru çekerek dördümüze nazikçe gülümsüyor.

Sırtımdaki bir el beni onun yönüne doğru iter ve ayaklarım anında momentumumu durdurmak için altımda bir tür çekiş gücü oluşturmaya çalışır, ama beni durduran bileğimdeki eldir. Kolumdaki beyaz parmak eklemlerinden, o parmakların ait olduğu yüze bakarım ve Rhys'in arkamdaki kişiye kaşlarını çatmış olduğunu görürüm. Aynı yöne bir bakış, Abel'in ittiğini görünce şüphelerimi doğrular.

"Bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Silvercrest Akademisi öğrencimiz buna rıza gösteriyor mu?" Rhys dişlerini sıkarak sorar ve göğsüm o kadar sıkışır ki bayılacağım sanırım.

Bana yardım mı ediyor? Yoksa yardım etmeye mi çalışıyor? Kahretsin, bilmiyorum.

"Onun rızası önemli değil. O benim çocuğum. Benim haklarım var," diye hırladı Abel, yüksek sosyete maskesinin örtüsü kayarak, biri ona ittiğinde gerçek yüzü ortaya çıktı.

"Haklarının onun haklarından daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Bileğimdeki el bir şekilde sıkışır.

"Evet," diye cevaplar babam hiç tereddüt etmeden, ve ben annemin başını ellerinin arasına almış, başka birinin bunu durdurmasını izlerken her şeyin gelişmesine izin verdiğini görürüm.

Dikkatimi Rhys'e geri çeviriyorum, ne olacağını bilmeden, sırtını düzeltirken burun deliklerinin genişlediğini izliyorum. "Okumayı ben yapacağım."

Kalbim ayaklarıma düşer. Kahretsin. Bana yardım edeceğini, benim tarafımda olacağını sanmıştım, ama bu... Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Ne? Hayır!" Monarch Perkins, Abel ile aynı anda bağırır, ama Rhys ikisine de aldırış etmez.

"Evet, gidebilirsin Perkins." Perkins, otuz saniye boyunca hızla gözlerini kırıştırdıktan sonra bir kez başını salladı ve etrafımızda sanki bir olay çıkmamış gibi dolaşan kalabalığın içinde kaybolmak için aceleyle uzaklaştı. "Gel," diye emretti Rhys, kolumu çekerek, ama onunla aynı adımda yürümeye başladığımda, tutuşunu gevşetti.

Ailem hemen arkamızda, Rhys bir kapıdan geçip uzun bir koridora girerken Abel'in öfkeli nefesleri boynumu yakıyor. İki dönüş daha yapıp iki kapı daha geçtikten sonra, sonunda aniden durduğunda her şey bulanıklaşıyor.

"Sağdaki kapı," diyor ve aileme başını sallıyor. Annem hemen harekete geçerken, Abel bir an Rhys'e bakıyor ve sonra isteksizce emri yerine getiriyor.

Kapı arkalarından kapanınca, önümüzdeki kapıdan içeri giriyor ve ben içeride bekleyen cam kafese dehşetle bakıyorum. Sağımdaki hareket dikkatimi çekiyor ve camdan annemle babamı izlerken görüyorum.

"O ne?" diye soruyorum, ama Rhys cevap verme zahmetine girmeden beni kafese doğru çekip kapıyı açıyor. Aileme sırtını dönerek bizi hafifçe döndürüyor ve beni onların görüşünden koruyor.

"Burada bilmediğim ne var, Raven?" Kahretsin. Ona bakakaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Her ne ise, annen karıma ulaşp, seni bir şekilde durdurmam için hazır olup olmadığımı sordu. Bu ne anlama geliyor?" Hâlâ ona verecek bir cevabım yok. Elini yüzünde gezdiriyor, sesi daha acil hale geliyor. "Her ne ise, oğlum biliyor mu?" Omuzlarımda ağır bir yük olan sırra rağmen, başımı sallıyorum. "Peki baban?"

"Hayır," diye fısıldadım, başımı hafifçe sallayarak.

"Bu kasıtlı mı?" diye ısrar ediyor, alnında stres çizgileri oluşuyor.

"Evet," diye itiraf ettim, kalbimin deli gibi atması yüzünden kendi kulaklarım bile sözlerimi zar zor duyabiliyordu.

"Neden?" Yutkunuyorum. Ona bunu söyleyemem. Söyleyemem. İçgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyor, ama yapamıyorum. "Sana ayrıntıları anlatmanı istemiyorum, Raven. Sana bunun içinde nasıl hissettirdiğini soruyorum."

Bunun üzerine duraksıyorum, boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Buna cevap verebilirim. Ne kadar acı verse de, ona bunu söyleyebilirim. "Korku. Hayatımın güvenliği için saf korku duyuyorum."

YİRMİ ÜÇ

RAVEN

Düşme hissi içime işliyor ve sert bir yüzeye çarpıyorum, nefesim boğazımda takılıyor. Nefes nefese, tavana bakarken sersemlemiş hissediyorum. Sanırım kusacağım. Hayatımda hiç bu kadar yönümü kaybetmiş hissetmemiştim. Oda, sanki bir tane fazla ay taşı yemişim gibi dönüyor. Bu bulanıklık yerine o tür bir bulanıklığı tercih ederdim.

"Ne oluyor? Raven, iyi misin?" Tanıdık sesi takip ederek başımı eğiyorum ve Lyra'nın yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Nasıl görüldüğümü hayal edemiyorum, ama onu görmek tek bir anlama gelebilir: Akademiye geri döndüm. Ona yavaşça başımı sallarken içimi rahatlık kaplıyor. Ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Hayır, sanmıyorum," diyorum, bu kadar dürüst olduğuma şaşırarak. Konuşmak beni daha da rahatsız ediyor ve midem bulanıyor. Mide bulantısının geçmesi için elimi karnıma koyuyorum, ama hiçbir işe yaramıyor.

"Sana yardım edeyim," diye mırıldanıyor ve elini uzatıyor, ama elini tuttuğumda topuklarında sallanıyor ve ben hemen elimi geri çekiyorum. Yüzünü buruşturuyor, ama umurumda değil, bunun yerine yerden kalkmayı tercih ediyorum. Creed bana ne demişti? Yalnız kovboy. Evet, benim. Yerden kendim kalkabilirim, çok teşekkürler. Özellikle de az önce yaşadığım fırtına, benim yerden kalkmama yardım edilmesiyle başlamıştı.

Ayaklarımın üzerinde dengemi bulduğumda, ellerimi belime koyup derin bir nefes alıyorum, mide bulantım yavaş yavaş geçiyor. Lyra bunu her şeyin yolunda olduğunun işareti olarak görüyor ve benden daha fazla bilgi almak için ısrar etmeye devam ediyor.

"Nasıl oldu da geçitten öyle düştün?"

Kaşlarımı çatarak, geçidin son parlaması kaybolurken onun işaret ettiği yere bakıyorum. Ancak, benim çıktığım yerle aynı noktada değil ve eminim ki daha altın rengi bir tonu vardı, ama artık orada olmadığı için bunu açıklayamam. Tam olarak nasıl düştüğümü merak ediyorum, ama o hissi tekrar yaşamak düşüncesi, dilimin ucundaki soruyu durdurmaya yetiyor.

"Bilmiyorum bile, bir dakika önce ben..." Parmaklarımı şakağıma bastırarak, sessizce gerçeklerin yeniden ortaya çıkması için yalvarırken, bir anda hepsi birdenbire üstüme çöküyor.

"Zane'in babası. Rhys. Monarch Denver, her ne haltsa ona ne diyorsak. O olmalıydı. Ona, ailemle, daha spesifik olarak babamla ilgili içimdeki korkuyu itiraf ettim ve bir nefes sonra, işte buradayım." Ağzımı kapatmak için çaresizce elimi ağzıma kapatıyorum, ama Lyra bir adım daha yaklaşıyor.

"Ne yaptı?" Ona sertçe bakıyorum, gerçeği saklamaya çalışırken dudaklarım bükülüyor, ama kendimi durduramıyorum.

"Bilmiyorum, ama bana ne yapmaya niyetlendiklerini bilmiyorum, ama beni kurtardı," diyorum, elim hala ağzımın üzerinde.

Ne oluyor lan, Raven. Kapa çeneni.

"Bana ne yapıyorsun?"

"Anlamadım?"

"Neden bana bir şeyler anlatmaya zorluyorsun?" Dişlerimi sıkarak, elim yüzümden düşer ve yanımda yumruk yapar.

Suçlu bir ifadeyle gözleri büyür ve çenesi gevşer, ellerini sallar.

"Çok üzgünüm. Ben..." Cevabın orada olduğunu düşünerek masasına bakıyor, ama ben hiçbir şey görmüyorum. Gözlerinde belirsiz bir ışıltıyla bana dönüyor ve iç çekiyor. "Peki, ama sana bunu yaptırdığım için bir öğrenciye kendimi açıklıyorum."

"Ne? Neyi yaptım?" diye homurdanarak ona kaşlarını çatıttım.

"Ben... İkinci büyüüm üzerinde çalışıyordum. Burada öğrenciyken, onu bastırmam, içimde tutmam, gizlemem, hissetmemem ve tüm bunları yapmam söylendi," diyor, sanki bu hiç mantıklıymış gibi.

"Neden onu bastırman istendi?"

"Bastırmak değil, saklamak, sanırım. Hoş karşılanmıyor."

Göğsüm sıkışır. "Ne hoş karşılanmıyor?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını ovuşturur, sanki her an biri ortaya çıkıp onu duyabilirmiş gibi odanın içinde bakınır. "Sihirimi çevreme yayabilirim ve bu bir tür doğruluk serumu gibi olur. Böylece insanlar dürüstçe konuşur, yalan söyleyemez ve normalde olduğundan daha özgürce konuşurlar."

Vay canına. Bu... vay

canına. "Bu..."

"Korkunç, biliyorum, ama..."

"Hayır, hayır. Aksine, bu çok havalı. Böyle bir yerde çok kullanışlı, ama bunu *bana* uygulanmadığında söylüyorum."

Yine yüzünü buruşturdu, ama ben elimi sallayarak onu susturdum. Eğer ondan bahsediyorsak, benden bahsetmiyoruz demektir ve bu, gelecekte işimize yarayabilecek kullanışlı bir bilgi.

"Raven, ne oldu?"

Kahretsin. Onun dikkatini benim karışıklığımdan tamamen başka yöne çektiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre bu kadar kolay kurtulamayacağım. Sesinde gerçek bir endişe var, ama buradan bir an önce çıkıp, bunu başkalarıyla paylaşmaya başlamadan önce kendim sindirmem gerekiyor. Ayrıca, konuşmam gereken kişi o değil. Bishop'lara ihtiyacım var. *Benim* Bishop'larıma. Burton beni dersten çıkardığında saçmalıklarla başa çıkmaya hazırdım, ama bu? Bu bambaşka bir çılgınlık.

"Üzgünüm, ben iyiyim," diye sonunda başardım, rızam olmadan ona gerçeği dökmeye devam etmediğim için rahatlardım. Gerçi, bunu yapsam daha çok hoşuna giderdi eminim. Ayaklarıma bakarak, yerde duran sırt çantama kaşlarımı çatarak baktım. Onu Haven Court'a ilk geldiğimde porselen zeminde bıraktığımı sanıyordum. Bilmiyorum. Yine de ona uzanıp omzuma asıyorum ve dudaklarıma sahte bir gülümseme yapııştırıyorum. "Artık sınıfa dönebilir miyim?"

"Sınıfa mı? Raven, bugün dersler bitti."

Kapıya doğru ilerlerken adımlarım durur ve yavaşça dönüp ona bakarım. Bu nasıl mümkün olabilir? O kadar uzun süre yok değildim, değil mi? Ayrıldığımda öğle vakti bile değildi. Bishop'ları bulmam lazım, hem de çabuk; yoksa, tehlikede olduğumu bildikleri halde bu kadar uzun süre ortada olmadığım için dünyanın en kötü baş ağrısını yaşayacağım.

"Öyle mi? Peki, o zaman eve döneyim," diye cevap veriyorum, kapıya doğru koşarken fazla neşeli bir ses tonuyla. Elim kapı kolunu kavramışken, omzumdaki eliyle beni irkiltir.

Elini hızla çekiyor ve ben de yüzümü ona çevirirken yüzümü buruşturmamak için kendimi zorluyorum.

"İyi olduğundan emin misin, Raven? Daha kolay olacaksa evine bir geçit ayarlayabilirim," diyor, endişeyle kaşlarını çatıp dudaklarını büzüyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu yapabilir misin? Ben buraya geldiğim gün yapmadın." Neden bunu şimdi gündeme getirip gereksiz bir konuşmayı uzatıyorum, bilmiyorum.

Lyra omuz silkiyor. "O zaman sana pek ısınmamıştım." Oh. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi, bilgece sözlerin bana hayat veriyor. Bu kadar etkili biri için bir iki istisna yapabilirim." Onun itirafına gözlerim fal taşı gibi açılırken, ona başlangıçta ne tür saçmalıklar söylediğimi hatırlamaya çalışırım, ama sanki çok uzun zaman önceymiş gibi gelir. "Peki, geçit?" diye sorar, ben ona bakarken, ama ben başımı sallarım.

"Teşekkürler, ama sanırım temiz hava ve tüm olanlardan sonra düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." Sanki mantıklıymış gibi, geçidin olduğu köşeyi işaret ettim ve kapıyı açtım.

Söylemek ve yapmak istediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyorum, ama benim sınırimi aştığımı hissetmiş olmalı ki başını sallıyor. "Sorun değil, Raven. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, bana haber ver. Yardımcı olmaya çalışırım." Teşekkürlerimi mırıldanarak kapıdan çıkmaya hazırlanıyorum, ama o beni yine durduruyor. "Bu senin sihrin mi, bu arada?"

"Ne?" O aramızda el sallarken kafam karışır. "Daha fazla kullanmaya çalıştığımдан beri kimse benim sihir kullandığımı fark etmedi ama sen hiç tereddüt etmeden bunu fark ettin."

Kaşlarım birbirine yaklaşır. "Neredeyse hiç tanımadığım biriyle asla bu kadar açık konuşmam," derim, ama o başını sallar.

"Genelde insanlar, normalde bir kale gibi kapalı olsalar bile, ne kadar açık sözlü olduklarını fark etmezler. Sanki bunu havada hissedebiliyormuşsun gibi. Bu tür bir sihir duymuştum, ama hiç sahip olan biriyle karşılaşmamıştım."

Ne diyeceğimi bilemeyerek, yüzüme zoraki bir gülümseme takınıp başımı salladım ve sonunda kapıdan geçip arkamdan kapıyı kapattım. Kapının çarpacağından emindim, ama içimdeki çılgınlık yüzünden beklediğimden çok daha sessizdim.

Siktir.

Ahşaba yaslanıp nefesimi toparlamak için kendime bir saniye veriyorum. Neyse ki, dersler bir şekilde bittiği için koridorlar bomboş ve ben de hala kendimi çok savunmasız hissederken bunu avantajıma kullanıyorum.

Göz kapaklarım kapanıyor ve cam kafes ya da oda ya da her ne haltsa, gözlerimin arkasında parıldıyor. O işkence odası neydi öyle? O oda, Abel ve onun deliliği, annem ve onun... yardımı? Rhys ve onun sorgulamaları hakkında o kadar çok sorum var ki...

Etrafımdaki duvarlardan bir hırıltı yankılanıyor ama uzak geliyor ve gözlerimi açtığımda etrafta kimseyi görmüyorum. Merakım galip geliyor ve

daha sonra bir tane daha duyduğumda merakım galip geliyor ve daha iyi düşünebilmeden, daha iyi duyabilmek için sağdaki koridorda parmak uçlarında yürüyorum.

"Bana bir açıklama yapman gerek, Sebastian."

Durup, arkamdaki duvara sırtımı dayadım, çünkü köşeden Profesör Burton'ın sesi geliyordu.

"Ne hakkında?" Sebastian, benim beklediğim gibi endişeli değil, daha çok sıkılmış ve rahatsızmış gibi geliyor. Kendini beğenmişliği başına bela olacak, bir gün bunun acısını çekecek.

"Birkaç hafta önce ailenin kampüse gelmesine kim izin verdi?"

"Ben nereden bileyim?"

"Çünkü Raven'ı dersinden alıp onlarla buluşmaya götüren sendin.

Bana aptalca davranma, Sebastian. Cevap istiyorum."

Kahretsin. Beni tıp merkezine götürdükleri zamandan mı bahsediyor? Duvara daha da yaklaşarak kendimi daha da sıkıştırıyorum, sanki bu bana daha yakın olma şansı verecekmiş gibi.

"Bilmiyorum."

"Neden kız kardeşini ziyaret ettiler?" "Bilmiyorum."

"Ne istiyorlardı, Sebastian? Daha iyi düşün."

"Bilmiyorum."

Burton iç çeker. "Tabii ki biliyorsun. Aksi takdirde onu dersten almazdın. Bu konuda neden bana hiçbir şey söylenmedi?" Son soru Sebastian'dan çok kendisine yöneltilmiş bir sorudur, ama o buna cevap verir.

"Hiçbir fikrim yok, Profesör. Bana sorarsan, buradaki personeline daha iyi göz kulak olman gerekiyor." Onun aptal cevabına gözlerimi deviriyorum ve bu, Profesör Burton'ı da kızdırmış gibi görünüyor.

"Sana olan güvenim sarsılıyor, Sebastian. Benim arazimde yasadışı büyü yapmaya yardım ve yataklık ettiğini öğrenirsem, çoktan gitmiş olursun. Lonca ve diğerleri. Bizim savunduğumuz ve inandığımız şey bu değil. Beni duyuyor musun?" Daha önce olduğu gibi, Burton'ın üzüntüsü ve öfkesi onu ele geçirince, hırıltısı etrafımda yankılanır.

"Yüksek sesle ve net," diye yanıtlar Sebastian ve bir an sonra ayak sesleri uzaklaşır. Onlardan korunup korunmadığımı ya da başka birinin bana doğru yürüyüp yürüyemeyeceğini bilemiyorum, bu yüzden hareket etmiyorum, nefesimi tutarak ikinci ayak seslerini bekliyorum, ama gelmiyorlar.

Bunun yerine, Sebastian'ın konuştuğunu duyarım, ama şimdi daha sessizdir. "Evet... Hayır... O bir tehdit değil, en azından umduğu gibi değil... Hayır, planladığımız gibi devam ediyoruz."

Ayak sesleri benden uzaklaşıyor ve ben duvara yaslanıyorum. Kardeşim neyin peşinde? Bir şeyler yolunda değil, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Ama Sebastian'ın başından beri sorunlu olduğunu biliyorum ve neye bulaşmış olursa olsun, iyi bir şey değil.

Hiç de iyi değil.

YİRMİ DÖRT

CREED

Saatler oldu. Lanet olası *saatler*. Onu gözümün önünden ayırmamalıydım. Şimdi boşuna bekliyoruz ve bu beni delirtiyor. Akademi arazisini üç kez aradık, Profesör Burton'dan cevaplar almak için onu rahatsız ettik ve Lyra'nın ofisinin önünde ayrılmak zorunda kalana kadar bekledik.

Tek bildiğimiz, ailesinin onu kampüsten götürdüğü. *Lanet olası kampüsten*. Aklı başında kim böyle bir şeye izin verir? Ben değil. Kesinlikle değil.

Artık daha fazla oturup duramıyorum, en az son otuz dakikadır ön kapının önünde bir ileri bir geri yürüyüp duruyorum. Çok tedirginim. Raven kadar başka birinin güvenliği için hiç bu kadar endişelenmemiştim, ama hayatın ona sürekli attığı darbelerden sonra bu hiç de şaşırtıcı değil.

"Bence Burton'ı tekrar bulup bazı cevaplar talep etmeliyiz, çünkü bu durum saçmalamaya başladı," diyor Eldon, elini yüzünde gezdirerek.

"Lyra bize onun akademiyi bir süre önce terk ettiğini söyledi. Geri dönüp dönmediğini bile bilmiyoruz," diye homurdanıyor Zane, bizim kadar onun cevabından da hoşnut değil. Bacaklarını sallamayı bırakmıyor, kollarını dizlerine dayayıp kanepeye doğru eğilse bile.

"Bir şeyler yapabilmeliyiz," diye devam ediyor Eldon, stres ve hayal kırıklığıyla yüzü kızarıırken Zane'in arkasında volta atmaya başlıyor. Brax ise... dışarıda yağmurda kendi düşüncelerine dalmış, çok meşgul. Uzun zamandır ilk kez yağmur yağıyor ve bunun tam da bu gece olması neredeyse tesadüf gibi geliyor.

"Onu başından beri tek başına gitmesine izin vermemeliydik," diyorum, ellerimi yanlarımda sıkarken, dönüp az önce bulunduğum yere geri dönüyorum.

"Her zaman müdahale edemeyiz. Bunu konuşmuştuk," diyor Zane, omurgamdan yukarı doğru yayılan zaten çok yoğun olan hissi daha da sinirlendirerek.

"Ama onunla kalsaydık, şu anda bizimle birlikte güvende olurdu. Bunun yerine, onun nerede olduğunu ve ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilmiyoruz," diye homurdanıyorum, endişem ve hayal kırıklığım, kapı

kapı yanımda gürültüyle kapanır ve zeminin neredeyse titreyeceği kadar güçlü bir yankı çıkar.

Dönüp söz konusu kadına bakıyorum. Onu görünce kalbim rahatlamaktan hızla atarken, gözlerim onu baştan aşağı süslüyor. Islak, giysileri sırlıklam ve kirpiklerinde yağmur damlaları var. Üstelik yıpranmış, bitkin ve tamamen düşmeye hazır görünüyor. Buna rağmen, sözler dudaklarımdan dökülmekten alıkoyamıyorum.

"Neredeydin sen?"

Sırt çantası ayaklarının dibine düşerken, sanki birinin tam da bu soruyu soracağını biliyormuş gibi bana bakıyor. Sadece hangimizin soracağını bilememişti. "Beni azarlamaya başlamadan önce, en azından bir şeyler içebilir miyim? Sırlıklam olmama rağmen susadım."

"Büyünü kullan," diye homurdanır Brax, arkasında veranda kapısını kapatarak bize doğru yürür.

Raven titrer. "Hayır, teşekkürler, sihrim ve ben... biraz ara verdik." Onu değerlendirirken kaşları karışır.

"Bu yüzden mi yağmurdan korunmak için de kullanmadın?" diye sorar Zane, hala kanepede otururken. En azından bacağı artık zıplamıyor.

"Bekle, bunu yapabilir miydin?" Raven, sihrini kullanmayı aniden bırakmasını hemen yeniden düşünerek nefesini keser.

"Yeteneklerini unutuyorsun Raven. Sen tanıdığım en güçlü kişisin," Eldon onu sakinleştirir, havadan bir bardak su çıkarır ve ona uzatır. Ona yumuşak bir gülümsemeyle bakar ve ben onun yalakalığına anında sinirlenirim.

Adi herif.

O suyu içmesini bekledikten sonra devam ettim. "Bunu açıklamak zorundasın, Raven."

Bir anlığına başını eğip, sanki kelimeleri toparlamaya çalışır gibi yavaşça nefes verir. "Biliyorum, oturalım."

Eldon onu kucağına alır ve kanepeye doğru yürür, Zane'in yanına rahatça otururken onu kucağına bırakır. Kucağına oturduğu anda, sırlıklam olan kız anında ona sokulur. Brax onların diğer tarafına otururken, ben de onların karşısındaki kanepeye otururum.

Raven konuşurken ellerine bakar. "Ailem beni Haven Court'a götürdü ve büyülerimi test ettiler."

"Ne oluyor lan?" Brax homurdanırken göğsüm sıkışır.

Ne oluyor lan, gerçekten.

"Değil mi? Bu insanlar neyin peşinde?" Raven iç çekerek yüzünü eliyle silerek diyor.

"Sana ne yaptılar, Dove?"

"Önemli değil. Onları öldüreceğim." Dizlerimin üstünde parmak eklemlerim beyazlaşırken, dudaklarımdan umursamazca bir homurtu çıkar.

"Belki," Raven nefesini vererek bana yumuşak bir gülümseme atar. "Ama şu anda değil. Hiçbir şey yapamadılar." Bunu bizi yatıştırmak için mi söylüyor, yoksa gerçekten öyle mi düşünüyor, karar veremiyorum, ama gözlerine baktıkça, sözlerindeki gerçeği daha net görüyorum. Ama neden bu kadar yakın olduğunu hissediyorum?

"Nasıl?" diye sorar Zane, benim kadar inanamıyormuş gibi.

Raven dikkatini ona çevirir, konuşurken gözlerini onun gözlerine diker. "Baban."

"Benim... nasıl?"

Kafasını hafifçe sallarken, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırır. "Bilmiyorum, o sadece oradaydı ve onların bir şey yapmasına izin vermedi. Benim panik halimi falan hissetmiş olmalı. Annemin senin annene ulaşip araya girmesini istediğinden bahsetti, ama şu anda hiçbir şeyi tam olarak anlamıyorum."

Neden her şey hep kafamı karıştırıyor? Hiçbir şey istediğim kadar basit değil.

"Ne dedi?" Brax, sessizliğini bozarak öne eğilip kızımıza bakarken sorar.

Olan biten her şeyi hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. "Zane, beni endişelendiren şeyi biliyor musun diye sordu, ben de evet dedim." Olumsuz bir yanıt beklermişçesine yüzünü buruşturuyor, ama Zane elini onun uyluğuna koyuyor.

"Güzel, devam et."

"Sonra ailemin biliyor mu diye sordu, ben de hayır dedim. Nedenini bilmek istedi, ayrıntıları değil, sadece içimden ne hissettiğimi. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şeydi. İnsanlar her zaman her ayrıntıyı bilmek ister, ama o anda bu onun için hiç önemli değildi."

Zane'in babası çoğu kişi gibi değil ve kesinlikle monarşinin diğer üyeleri kadar acımasız değil. Bu da bazen onun kim olduğunu unutmayı çok kolaylaştırıyor.

"Peki ona ne dedin?" Eldon, dudaklarını kulağına yaklaştırarak sordu ve ben anında onun yakınlığından kışkırandım. Kafamda olan bitenin yarısını unuttum

ve bir yandan da ona nerede olduğumu bilmesi için kendimi ona bastırmak için çaresizim.

"Ona hayatımdan korktuğumu söyledim."

"Aferin kızım," diye övgüde bulunan Eldon'a, kız gülümser ve kirpiklerini bir saniye kapatır.

"Sonra ne oldu?" diye sorar Brax ve kız kaşlarını çatarak ona bakar.

"Gerçekten bilmiyorum. Bir saniye önce onunla birlikte duruyordum, bir saniye sonra ise geçitten Lyra'nın ofisine düşüyordum."

Evet, bu hiç mantıklı değıl. "En azından şimdi geri döndün," diyorum, o yüzünü buruştururken kaslarım hala gergin.

"Keşke drama burada bitseydi." "Nasıl daha fazlası olabilir?" diye homurdanır Zane.

"Çünkü görünüşe göre beni takip ediyor," Raven iç çekerek itiraf etti ve bu gerçeğı inkar etmek mümkün değıldi.

"Bana mı söylüyorsun," diyor Eldon sırtarak, Raven'ın ona sahte bir bakış atmasına neden oluyor.

"Anlat bakalım." Brax, dirseklerini dizlerine dayayarak kıpırdanır. O buna hazırlanıyor.

"Sebastian ve Burton'ın konuşmalarını duydum."

"Ne hakkında?" diye soruyorum, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığımı hissederek.

"Benim hakkımda." Neyse ki, o pislikleri yakalamak için kapıya doğru fırlamadan önce Raven açıklamaya devam ediyor. "Sebastian'ın gizli bir planı var, bunu hissedebiliyorum, ama Burton'ın da öyle. Eğer yasadışı bir şekilde birine yardım ederse onu akademiden ve Loncadan atmakla tehdit etti." Açıklarken kaşları neredeyse saç çizgisine değıyor.

"Siktir. Başım dönüyor," diye mırıldanır Zane.

"Bana mı söylüyorsun," diye karşılık verir, yorgunluk onu ele geçirmeye devam ederken vücudu Eldon'un kollarında gevşer.

Ayağı kalkarak aramızdaki mesafeyi kapatıp ona elimi uzattım. "Hadi, seninle ilgileneceğim." Söylemek istediğim çok şey var, hissettiğim çok şey var, ama şu anda birine ihtiyacı var ve lanet olsun, o kişi ben olacağım.

Eldon'ın elleri belinde kasılır ama o avucunu benimkine koyduğı anda onu Eldon'ın kollarından çekip alırım. Arkama bakmadan onu odanın diğeri ucundaki yatak odama götürürüm ve kapıyı arkamızdan kapatarak diğeri pisliklere geri çekilmelerini söylerim.

Onun bizim kızımız olmasını çok istiyorum. Buna can atıyorum. Ama şu anda o benim.

Onu yatağıma doğru götürürken sessiz kalıyor, geniş, meraklı gözlerle odayı tararken birden duruyor. Benim odamı gördüğünde ne gördüğünü hayal edemiyorum. Yerinde dönmeye devam edip, bunu yapmak için elimi bırakınca, bunun buraya ilk kez geldiğini hemen anlıyorum.

Nasıl?

Kafamı sallayarak, yatağımdaki lacivert arşaflardan beyaz masaya ve komodinelere bakıyorum, sonra onun bakışlarını takip ederek banyoya ve dolaba bakıyorum. Bunların dışında, düz beyaz duvarlar ve gri bir halı var. Ne fazla, ne eksik. Kişisel alanlarımızda yaratıcı olabiliyoruz, ama benim verecek hiçbir şeyim yok.

Diğerlerinin odalarına kendi izlerini bırakıp bırakmadıklarını bilmiyorum ve umurumda da değil. Eğer sonsuza kadar burada kalmayacaksam, hatta bu süreçte lebilirsen, ne anlamı var ki? Aptalca bir düşünce tarzım olduğunun farkındayım, ama babam öldüğünden beri dünyayı böyle görüyorum.

Böylesine büyük bir kaybın üstesinden gelmek zor. lmnn başkalarını nasıl etkileyebileceğini düşünmek ise daha da zor. Ama etkiliyor. Hoşumuza gitse de gitmese de, bu odayı dekore etsem de etmesem de, hepimiz bir miras bırakıyoruz. Hepimiz dünyayı başka hiç kimsenin yapmadığı ve yapamayacağı bir şekilde etkiliyor.

Bakışlarım Raven'a geri dönüyor. İçimdeki düşüncelerin hiçbiri duvara yansımıyor, bu yüzden duvar boş ve varlığı hissedilmiyor, ama o ısrar etmiyor. Beni ona daha da çeken bir başka özelliği de bu.

Onun yanında bulunduğunuzda, bu gerçek sizi asla terk etmeyecektir, ölüm sizi alana kadar ve siz onun bir saniyesini daha arzularken. Bir kez daha tadına bakmak için.

Gözleri benimkilere takılır, beni değerlendirmek istercesine ağzının köşesi belirsiz bir şekilde yukarı kalkar. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, blazerinin yakasına uzanır ve kumaşı yavaşça kollarından aşağı doğru ekerim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar, konuşurken omuzları gevşer. Ne için teşekkür ettiğini tam olarak bilmesem de, cevap olarak tek kelime bile etmem. Beynim düşüncelerim ve duygularımla aşırı yüklenmiştir, bu yüzden onun bluzunun en st düğmesine uzanırım.

Bir düğme aıldıka, bir sonrakine geçiyorum, bluzunun eteğini eteğinden çıkarana kadar parmaklarımı göğsünden aşağı doğru çekiyorum

aynı hareketi tekrar ediyorum. Yaptıklarımın memnun kalarak, kumaşı yanlarına sarkıtıyorum ve altındaki soluk pembe sütyenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyorum.

Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor, parmağımın ucunu çenesine kaldırıp yumuşak teninde daha da yavaş bir iz bırakırken kalbim daha hızlı atıyor. Göğüslerinin arasındaki vadiyi izlerken kravatından kaçınıyorum, eteğinin bel kısmına geri dönene kadar durmuyorum.

Sırtına doğru ilerlerken, düğmeyi kolayca buldum ve bir an sonra, kumaş ayaklarının dibinde birikmişti. Sonunda, ayakkabılarını ve çoraplarını da sihrimle süpürmeye karar verdim, böylece önümde sadece iç çamaşırı ve kravatıyla duruyordu.

Yoluna çıkan giysileri sihirle ortadan kaldırmak bir şey, ama tek tek her bir parçayı çıkarmak bambaşka bir şey. Aranızda hiçbir şey kalmayana kadar her katmanı yavaşça çıkarıyorsunuz.

Sütyeni, çakıl taşları gibi sertleşmiş meme uçlarını örten ince bir dantel tabakasından ibaret, gergin teninin koyu pembe tonu, hafif, kontrastlı kumaşın arasından sızıyor. Onun her santimini içime çektikten sonra bakışlarımız kesişti ve gözlerimiz buluştuğu anda titredi.

"Evet de, Raven." Hemen başını sallar, ama hiçbir şey söylemez. "Söylemelisin, yoksa gidip musluğu açıp sana sıcak bir banyo hazırlayacağım. Seçim senin."

"Evet," diye cevaplar, bir saniye bile kaybetmeden, ve ben bunu kontrolün doğrudan kucağıma düştüğü şeklinde yorumlarım.

Boynundaki kravatı tutarak onu öne doğru çekerim ve o sendeleyerek ilerlerken aramızdaki kalan mesafeyi ortadan kaldırırım.

"Neden bana kızgın olduğunu hissediyorum?" Göğsü benimkine geliyor, dilinden çıkan sözlere rağmen bakışlarında hala arzu ve istek dolaşıyor.

Bir adım öne atıyorum, yumruğum hala kravatını kavrarken, o adım adım geriye doğru sendeleyerek dizlerinin arkası yatağıma çarpana kadar. Onun göbeğini örten danteli koparıyorum, o da olması gerekenden çok daha nazikçe yere düşüyor, sonra sütyeninin önünü tutup aynısını yapıyorum.

Nefes nefese kalır, göğsü her nefes alışında sertçe inip kalkar. Boynundaki kravatı çözüp uyluklarını tutarak onu havaya kaldırır ve hiç nazik davranmadan yatağa atarım.

Bacakları açılırken bana bakar, ben de ellerim ve dizlerim üzerinde yatağa sürünerek yüzüm onun göbeğinin üzerinde kalana kadar ilerlerim.

"Raven..."

"Creed..."

"Kızgın demek yetmez," diyorum ve bacaklarının arasındaki güzel pembe kıvrımları yalamaya başlıyorum.

Isırarak, çiğneyerek, yalayarak, aç bir adam gibi onun amını yalıyorum. Sırtı yataktan yukarı doğru kavisli kalıyor, bir çığlık iniltiye dönüşüyor, tempo hızlanıyor ve ben durduğumda neredeyse çığlık atacak hale geliyor.

"Siktir, Creed," diye nefes nefese, sersemlemiş gözlerini benimkilere odaklamaya çalışırken.

Uyluklarını yukarı iterek, bir kez daha doyana kadar onu daha da genişletiyorum. Bu sefer, girişine iki parmağımı sokarak onu tahrik ediyorum ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde kendi iniltimi bastırıyorum. Parmaklarımla amını alırken, o uyluklarını başımın etrafında sıkmaya çalışırken klitorisini yalıyorum.

Dokunuşumla onun tekrar altımda titremesi çok uzun sürmüyor ve ben duruyorum. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde, onun bana bakması için üstüne çıkıyorum. Elimi vücudumun üzerinde gezdirerek şortumu ve tişörtümü çıkarıyorum, böylece aramızda tek bir kumaş parçası bile kalmıyor.

"Bir daha beni seni korumak ve savunmak hakkımdan mahrum bırakırsan, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Anladın mı?" diye bağıriyorum, gerçek duygularımı ortaya koyarak, o da kaşlarını çatıyor.

"Ama ben..."

Kravatını tutup kumaşı sıkıca boğazına bastırırm ve o nefesini keser.

"Anladın mı beni?" diye hırıldarım ve ağzımı sol göğsüne geçirip acıdan çığlık atana kadar ısırırım. Bu sesi zevkle dinlerim, gözlerimi geriye doğru devirip dilimi o noktaya nazıkçe sürerim. "Cevap ver bana, Raven."

"İyi olacağımı sanmıştım," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor, parmakları kravatına tutunan parmaklarımı kavriyor.

"Ama *iyi* değildin. *İyi* değildin. Buraya geldiğinden beri, bir kez bile iyi olmadın. Ne zaman bunu anlayacaksın?" Sesimde çaresizlik açıkça belli, kırılğanlığım ortada, ve ilk kez, umurumda değil.

"Lütfen, Creed," diye fısıldadı, dilini alt dudağına sürerek. "Söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

Yaklaşıp burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaşınca, zonklayan penisim onun merkezine yaslanıyor. "Bir daha bana karşı gelmeyeceğini söyle."

"Sana karşı gelmedim," diye karşılık veriyor, mavi gözleri büyürken her zamanki ateşi yüzeye çıkıyor ve ben gülümsüyorum.

İşte orada. Benim Raven'ım. Benim savaşçım. Bulunduğumuz sahte altın alemdeki zifiri siyah silüetim.

Onu hissetmem gerekiyor. Şimdi.

Komodinin içindeki korumayı hayal ederek, parmağımı onun vücudundan çekmeden sikimi kılıfına sokuyorum, girişine hizalıyorum ve sonuna kadar içeri giriyorum. Onun çığlığı etrafımızda yankılanırken, onun sıcaklığını hissedince ecstasy bana yapışıyor.

Parmaklarım bağımlı sıkıca kavrar ve onun gözleri zevkten döner. "Bir daha asla olmayacak, Raven. Yemin ederim," diye söz veririm, o duymak istese de istemese de.

Durumun ağırlığını bedenimden atarak, şu ana odaklanıyorum, ama daha da önemlisi, ona odaklanıyorum. Kalçalarımın her itişini yetmiyor. Varlığımı besleyen her arzu dalgası, onu tekrar tekrar sahiplenme arzusu ile titriyor.

"Benim için boşal, Raven, benim sikimde boşal ve beni senin yap," diye homurdanıyorum, kendi orgazmım omurgamın dibinde yanıyor bile. Elleri çarşafıma daha derine gömülüyor, parmak eklemleri sıkıca tuttuğu için beyazlaşıyor ve gözlerim kalçalarımın her çarpışında zıplayan göğüslerine takılıyor.

"Creed," diye bağılıyor, boğazını sıkı kravatın sıkılığından dolayı sesi kısılmış, orgazm olurken beni boşalmasıyla ıslatıyor ve ben de onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum. Aramızdaki son damla da akıncaya kadar itmeye devam ediyorum.

Sihirli bir şekilde prezervatifi ve boğazındaki kravattı atıyorum, sonra yanındaki yatağa yığılıyorum. O yanına dönüyor, elini nazikçe kalbimin üzerine koyuyor, omzuma mırıldanıyor ve ardında küçük öpücükler bırakıyor.

Sonunda tekrar net görebildiğimde, ona bakıyorum ve boynundaki kırmızı izler beni anında paniğe sevk ediyor. Yattığı pozisyondan, uyluklarında da parmak büyüklüğünde morluklar oluştuğunu görebiliyorum.

Siktir.

O sakın, rahat ve kollarımda uysal, ben ise onun cildindeki izlerimi görünce sikimin tekrar canlandığını hissediyorum. Onun nefret edebileceği izler ve ben bunu düşünmeyi bile akıl edemedim.

Alnına bir öpücük kondurup, altından kayarak çıkıyorum ve banyoya giderken dudaklarındaki somurtkanlığı kaçırmıyorum. Hızla küveti dolduruyorum ve

birkaç hafta önce onu elbise almaya götürdüğümde gördüğüm, kızlara özgü kokulu bir Şey ile dolduruyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde onu tam bıraktığım yerde buluyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum, o da kollarını boynuma dolayarak gülüyor ve onu banyodan çıkmaya baŐlayan buharın olduğu yere götürmeme izin veriyor.

Ben banyoya girip onu yavaşça suyun içinde bacaklarımın arasına yerleŐtirdiğimde nefesini tuttu, ama hemen i çekerek bana yaslandı. Sanki suda yüzüyor gibiydi, narin ve sakin, Şu anda bu dört duvar arasında nadir görülen bir manzara.

Açıkta kalan göğsüne su damlatarak, diğerkolumu beline doladım ve onu içime çektim, sonunda konuşurken burnumu kulağının kabuğuna srttm. "Şu anda *bana* kızgın mısın?"

Bir saniye geçer, sonra bir saniye daha, ve bir saniye daha, ta ki o başını eğip dudaklarında bir glmsemeyeyle bana bakana kadar. "Asla. Senin dengesiz olduğunu biliyordum, hatırladın mı? Delicesine ateŐliydin ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her Şeydin," diye itiraf eder, alt dudağın ısırarak.

Omzuna bir öpücük konduruyorum, kendi glmsememi gizleyerek. Bu nasıl benim hayatım olabilir?

O nasıl benim olabilir?

Hiçbir fikrim yok, ama onu asla bırakmayacağım.

YİRMİ BEŞ

RAVEN

Çok sessiz. Beş yüz mil öteden iğne düşse duyacağınız türden bir sessizlik değil. Hayır. Bu daha kötü. Her şeyin yolunda, iyi, hatta *çok* iyi olduğunu hissettiren, ama bir an önce kötü haberin gelmesini beklediğiniz türden bir sessizlik. Zaten çoğu zaman tetikte ve gerginimdir, ama bu benim için yeni bir seviye.

Sebastian bugün tek kelime bile etmedi, Brax herkesin önünde onu tehdit ettikten sonra bile. Genie de çirkin yüzünü gösterip sözünü söylemedi, ve bence bu daha da şaşırtıcı olan kısmı. Ayrıca derslerden tekrar çıkarılmadım, bu da bir rahatlama. Ailemin ne yaptığını veya benden ne beklediğini bilmiyorum, ama dünden sonra onların er ya da geç geri döneceklerinden emindim.

Leila bugün son dersimizde yoktu; babası onu çağırdı, ama onun dışında her şey yine yarı normal. Umarım. Belki. En azından şimdilik.

Bir arkadaşla sahip olmak, Bishop'larla başa çıkmaktan daha zor, ve bu bir şey ifade ediyor.

Bunun böyle devam etmeyeceğini biliyorum, ama baltanın düşmesini beklemek başımı çok ağrıtıyor. Günün dersleri bitti ve akademinin mermer koridorlarında yürürken, neredeyse Zane'in kollarında rahatlamaya başladım.

Kolu omuzlarımı sıkıca sarıyor, Eldon ise sol elimi tutuyor. Creed o kadar yakınımda ki, bir dakika sonra ellerini kıcıma koyarak yürüyeceğinden eminim, hatta Brax bile bugün önümüzde yürürken bir adım daha yaklaştı.

Kalabalık, ardına kadar açık olan çift kemerli kapılara doğru ilerliyor. Gökyüzünden sağanak yağmur yağıyor, gri bulutlar başımızın üzerinde asılı dururken atmosferi bozuyor. Bu sabah evden çıktığımızda da durum aynen böyleydi. Şimdiden sıkıldım bile. Bana Shadowmoor'u çok fazla hatırlatıyor.

Hiç kimse ıslanmamak için sihrini hazırlamaya çalışmıyor, ben ise dışarı çıkmadan önce nasıl yapılacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ama kapılara ulaşmak üzereyken, etrafımızdaki duvarlardan yankılanan adım beni durduruyor.

Arkamı dönüp baktığımda, çocuklar olduğu yerde donmuş durumda, Eldon sağımda, Zane solumda, Brax arkamda ve Creed önümde duruyor.

Lyra.

Gözleri kalabalığın arasından benimkilerle buluşur ve bana yaklaşmam için el sallar. Sanki az önce düşündüklerimi duymuş ve huzur ve sükunetin garanti olduğundan emin olana kadar beklemiş, sonra da yorgunluğumu yeniden canlandırmış gibidir.

Kalabalığın içinden geçmek şaşırtıcı derecede kolaydı, sanki etrafımı saran piskoposlar için deniz ikiye ayrılmış gibiydi.

"Bugün nasılsın? Dün beni endişelendirdin," diyor, koyu lacivert takım elbisesinin üzerine kollarını kavuşturarak, beni değerlendirirken kırmızı dudaklarını büküyor.

"Uh, iyiyim," diye mırıldanıyorum, etrafımda onun büyüsunü hissedemediğimi fark ederek, buradaki işimiz biter bitmez bunu arkadaşlara söylemeyi zihnimde not ediyorum.

"İyi. Ayrıca Monarch Denver de iletişim odalarından birinde." Bakışları Zane'e kayıyor, onun gözleri büyülüyor, ama ben bu kadar uzun sürmesine şaşırmış gibi hissediyorum. Ama yine de, onu yeterince iyi tanımıyorum ki böyle bir yargıya varayım. Uğursuzluk getirmesin diye onunla iletişime geçmesini kasten düşünmemiştim, ama yine de bu konu beni rahatsız etmeye devam ediyor gibi görünüyor. "Bir numaralı kabinde bekliyor," diye ekledi ve Zane iç geçirdi.

"Siz gidin, ben..."

"Hayır, hayır," diye Lyra sözünü keserek ofisine doğru bir adım geri atar. "Hepinizi istedi."

"Hepimizi mi?" diye sordu Eldon ve Lyra başını salladı.

Bundan sonra ofisine geri çekilir ve Zane bize kabinlere doğru onu takip etmemiz için eliyle işaret eder. Siktir. Siktir. Siktir. Şimdi panik yapıyorum. "Onunla işleri batırdım mı?" diye mırıldanırım, göz ucuyla Zane'e bakarken, o da çenemi tutar ve gözlerimin içine derinlemesine bakarak bizi durdurur.

"Hayır, asla." O kadar emin konuşuyor ki, bu sözlerin doğru olma ihtimali beni umutla dolduruyor.

"Oraya ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk çıkabiliriz," diye homurdanıyor Brax, diğerlerinin etrafından dolaşarak kapı kolunu tutup açıyor.

Hazırlanacak zaman kalmadığı için onu takip ediyorum ve sağımda bir kanepede oturan Monarch Denver'ın görüntüsünü görüyorum, Brax ise karşısındaki boş koltuğa oturuyor.

karşısındaki boş koltuğa oturur. Ben onun yanındaki koltuğa otururum ve Zane diğer tarafıma oturur, beni ikisinin arasında sıkıştırır.

"Zane, çocuklar, her şey yolunda mı?" diye sorar Rhys, başlarını sallamalarını makul bir cevap olarak kabul edip gözlerini bana diker. "Raven, bugün nasılsın?"

Yutkunarak başımı sallarım. "İyiyim." Sanırım. Başka ne diyebilirim ki?

"Güzel."

"Bu ne demek oluyor, baba?" Zane, sağ dirseğini sağ dizine, diğerini benim dizime dayayarak öne eğilir.

"Beni oraya gelip kafana kilit yapmaya zorlama, evlat," diye homurdanır Rhys, beni şaşırtarak. İkisini de izlerken sırtım gerilir, ama Zane gülmesini bastırır ve bu, damarlarımda yükselen gerginliği biraz hafifletir. "Saçmalamayı kes. Evangeline ve Abel'ı Haven Court'tan çıkardıktan sonra biraz araştırma yaptım ve Raven'ın büyüünün ortaya çıkması için neden bu kadar ısrar ettiklerini tam olarak anladım."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Silah olamam.

Panik omurgamı yakıyor. Gözlerindeki bakıştan bunu hissedebiliyorum; yalan söylemiyor. O biliyor. Ben de biliyorum.

"Baba, ne..."

"Beni baş kilidi ile sınava tabi tut, Zane. Cesaretin varsa." Oğluna sert bir bakış atar ve Zane koltuğuna geri çöker. Onun eli üzerimde olmadan kendimi hemen savunmasız hissederim. Brax bunu hissetmiş olmalı, çünkü eli diğer uyluğumu sıkıca kavrar ve beni kendisine sabitler.

"Belki de Zane'in sormaya çalışması gereken şey, bildiklerini daha ayrıntılı olarak anlatabilir misin?" diye araya girer Creed, ama Rhys'in bakışları benimkilere sabitlenmiştir.

"Sorun yok, Raven. Her şey yoluna girecek. Bunca zaman onların niyetlerinden haberdar olmadığım için çok üzgünüm." Beni sahte bir güvenlik hissine kapılmam için kandırmaya mı çalışıyor? Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor ve şu anda donmuş durumdayım ama kaçarken kollarım sallanacak. Bundan eminim.

"Hala neden bahsettiğini anlamıyorum, Pops," diye ısrar ediyor Zane ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Saçmalamayı kes dedim. Sana bir necromancer algılandığını söyledim ve geçen gün bundan bahsettiğimde, kim olduğunu bildiğini söylemedin." Oğluna dik dik bakarak kaşlarını kaldırırken, ben sadece ona bakakalıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Aralarında sessizlik uzar, odayı sonsuza kadar süren bir sessizlik kaplar, ta ki Zane iç çekene kadar. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Şu anda bunu yapmıyor, değil mi? Beni bu kadar kolayca teslim etmiyor. Mahvoldum.

"Haklısın, senin hikayen değil ve çeneni kapalı tutsan iyi olur. Bu bilgi yanlış ellere geçerse... Lanet olsun." Rhys elini saçlarının arasından geçirir, stres bizim kadar onun üzerinde de belirgindir. "Neyse ki, ailenin iletişim halinde olduğu Monarch Perkins, benim sahip olduğum bilgiden haberdar değil ve bu sabah onları saha görevine gönderdiğim için gelecekte de haberdar olmayacaklar. Dönüş tarihi belirsiz olarak belirlendi."

Ona bakarak gözlerimi kırpttırıyorum, sözleri yavaşça zihnimde işliyor. Bu... rahatlama mı? Güven mi? Ama onu henüz yeterince tanımıyorum. Zane'e dönerek başını sallar, dudakları her zamanki sırtışına kıyasla ince bir çizgi halindedir ve ondan hissettiğim güveni alıp kendime de yönlendiririm.

Boğazımı temizleyip, Brax'ın bacağımın üstündeki elinin üzerine elimi koydum. "Bu bizim için ne anlama geliyor?" Bir an durup, her birimize tek tek baktı, sanki bizi bireyler ve bir bütün olarak değerlendiriyormuş gibi, oğlu da dahil.

"Kimi kurtardın, Raven? Büyüyü etkinleştirmek için mi?" diye soruyor, benim soruma cevap vermeden, ve ben yutkunuyorum, ama boğazımdaki düğüm çözölmüyor. "Benim, Monarch Denver," diyor Brax, ve ben başımı eğip ona bakarken elini daha da sıkı tutuyorum. Yüzü her zamanki gibi duygusuz, ama sesinde daha önce hiç duymadığım ve muhtemelen ne anlama geldiğini asla anlayamayacağım bir şey vardı.

Rhys hemen cevap vermediğinde, ona dönüp baktım ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, boğazının da büyük bir yudumla hareket ettiğini gördüm. Sanırım soruyu sormakla, gerçekten bir cevap almak tamamen farklı şeyler.

"İyi olduğuna sevindim Brax," diyor burnunu çekerek.

"Ben de, efendim," diye homurdanarak cevap verdi. Bu adam herkese, monarşi dahil, aynı şekilde konuşur ve bu onun doğal acımasızlığını sevmemi sağlar.

Rhys boğazını temizledi ve tekrar bana döndü. "Diğer büyülerini de bir araya getirdin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim, ama sonra aklıma birden bir düşünce geldi. "Ama birisi bende bir şey olabileceğini söyledi."

"Ne?" Eldon, bana umutla bakarak sorar.

Kulağımın arkasına gevşek bir saç telini sıkıştırarak, gergin bir şekilde omuz silkiyorum. "Bekle, önce birkaç sorum var," diye ısrar ediyorum ve Rhys devam etmem için başını sallıyor. "Buraya dönmeme yardım ettin mi? Ailem bunu tekrar deneyecek mi? Ve ayrıldığımdan döndüğüme kadar neden bu kadar uzun zaman geçti?" Her soru hızla bir sonrakine geçerken nefes almaya bile ara vermiyorum.

"Evet, sana yardım ettim. Odada korkularını itiraf ettiğinde, seni korumam gerektiğini anladım. Açıkça daha büyük bir şeylerin döndüğü belli, bu yüzden annen seni kendisi korumak yerine başkasına engellemesini söyledi. Nedenini anlamasam da, bu aynı zamanda böyle bir girişimin tekrarlanmayacağını garanti edemeyeceğim anlamına geliyor," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı. "Üçüncüsü, seni özel geçidimde koma halinde tuttuğum için, muhtemelen beklediğinden daha fazla zaman geçti." Gözlerim şaşkınlıkla açılır ve Brax ayağa fırlarken, o hızla ellerini kaldırarak teslim olur. "Seni doğrudan oraya gönderseydim, baban hemen arkandan gelirdi. Gerçekçi görünmesi gerekiyordu."

"Gerçekçi ne demek, *Pops*?" diye homurdanıyor Zane, tam da benim düşündüğümü söylüyor.

"Seni odaya yerleştirmeye çalıştığımda, odada bir sorun varmış gibi gösterdim. Ama geçitte yalnız değildin. Karım tüm bu süre boyunca seninleydi. Her ihtimale karşı."

"Neye karşı?" diye sorarım, beynim hazırlıklı olmadığım gerçeklerle dolup taşmıştır.

"Birisi senin peşine düşerse diye. O zaman senin sakladığın sırları bilmiyor olabilirdim, ama gözlerindeki korkunun gerçek olduğunu biliyordum. Kendi çocuklarımdan birinin gözlerinde bunu görseydim, bu dünyayı paramparça ederdim. Buna ek olarak, oğlumun sana nasıl baktığını *gördüğüm için*, seni ne pahasına olursa olsun korumak doğru olan şeydi. Haklı mıyım?" Bakışları yanımdaki Zane'e kayıyor, ama ilk konuşan Eldon oluyor.

"Sen Monarşi'deki en havalı adamsın, bunu biliyorsun, değil mi?" Zane, arkadaşının bu açıklamasına gözlerini devirirken, babası kendinden memnun bir şekilde sırtıyor.

"Bu doğru olabilir, ama bahsettiğin sihir nedir?" Rhys, tamamen konudan sapmadan bana dönerek sorar.

Yalnız bir kovboy olmama rağmen, piskoposlarıma yaslanıp Zane'in tek bir baş sallamasını bekleyerek devam ediyorum. "Buraya döndüğümde, biriyle konuşuyordum ve anında, benim isteğim dışında bana bir şey yaptıklarını anladım."

"Açıkla," diye homurdanır Creed, dün geceyi birlikte geçirdikten sonra oniks gözleriyle sessizce bana yalvarır.

"Lyra büyüsünü kullanıyordu, ya da... ikinci büyüsünü, sanırım, bir tür doğruluk serumu gibi bir şeydi ve ben onu bununla yüzleştirdim. O, daha önce kimsenin bunu yapmadığını ve genellikle ağzı sıkı olanların bile ne zaman fazla konuştuklarını fark etmediklerini, ama benim fark ettiğimi ısrarla söyledi."

"Bu, onların dediği gibi, büyüyü tadabileceğin anlamına geliyor gibi, ama sen de bir necromancer isen, onu hissedip manipüle edebilirsin. Aynalayabilirsin. Necromancer'ların büyüyü hissedebildiği, havadaki enerjiyi hissedebildiği ve kendi isteklerine göre onu değiştirebildiği bilinmektedir." Buna cevap verecek söz bulamıyorum ve o da bunu hissediyor olmalı, çünkü uyluklarını okşayıp gülümsüyor. "Her halükarda, hazır olduklarında gelecekler, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, hala şaşkınım.

Koltuktan kalkıyor ve hologramın takılmasını bekliyorum, ama takılmıyor. Kolunu sallıyor ve Zane'in kafasına bir tokat atınca irkiliyorum.

Ne oluyor lan?

"Bir daha benimle dalga geçme, evlat. Seni küçük pislik," diyor gülerek ve Zane ayağa fırlayıp babasına sevgiyle sarılırken, ben korku sinirlerimi kemirirken olduğum yerde donup kalıyorum. Bir an sonra, Rhys'in dikkati tekrar bana dönüyor. "Senin yeteneklerinle, Raven, dünya avucunun içinde olacak ve senin kimsenin silahı haline gelmemeni sağlamak bizim görevimiz olacak."

YİRMİ ALTI

RAVEN

Nefes verirken ön kapıyı arkamdan kapattım. Yeni bir gün, yeni bir başlangıç. Dün akşam Rhys ile yaptığımız konuşmanın ardından bu sabah hissettiğim duygu bu. Yaşanan her şeyi gerçekten sindirme fırsatım olsaydı, bu pozitiflik mümkün olabilirdi. Ama bunun yerine, her zaman başıma daha fazla saçmalık geldiği için, yaklaşan felaket hissiyle boğulmuş durumdayım.

Bugün kendime uğursuzluk getirip günün ne getireceğini düşünmeyeceğim, sadece bir adım öteye odaklanıp en iyisini umacağım.

Leila'nın her zamanki gibi beklememesi hala garip geliyor ve neredeyse onun varlığını özlediğimi düşünüyorum. Bu durumla ilgili de kafamı kumdan çıkarmam ve ya kendimi aşmam ya da kararlılığımı korumam gerekiyor.

Eldon'ın eli benim elimi kavıyor ve Brax arkasına bakmadan yola devam ederken düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyor. O pislik bizim onu takip edeceğimizi biliyor. Bu sefer Creed sağ tarafıma yaklaşırken, Zane arkamda bu sabah bana dokunamamış olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu söylüyor.

Onun somurtması ve şikayetleri beni her zaman gülümsetir, sadece kendisi olması bile omuzlarımdaki yükü biraz hafifletir.

Ana yoldaki diğer öğrenciler, biz onlara katıldığımızda bize geniş bir yer açarlar, ama bugün bize daha fazla baktıklarını hissediyorum. Genellikle kızlar hep Bishop'lara, *benim* Bishop'larıma odaklanırlar, ama şimdi onlara baktığımda, onlar da bana bakıyorlar. Dudaklarında bir hırlama mı yoksa sırıtma mı olduğunu anlayamıyorum, ama onların sorunlarına odaklanmak yerine kendime ve arkadaşlarıma odaklanmayı tercih ediyorum.

"Bu gece, etrafındaki diğer büyüü hissetme teorisini deneyeceğiz, tamam mı?" Eldon mırıldanarak kolunu benimkine dokunduruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İyi bir plan gibi görünüyor." Tüm bunların gerçekliği ne kadar çılgınca olsa da, başka hangi yeteneklerim olabileceğini anlamaya çalışmak iyi olacak. Eğer

Bir kez düşündüysem, bin kez düşünmüşümdür. Hayatımda bir anda Void'dan necromancer'a dönüşeceğimi hiç beklemiyordum. Ne olursa olsun, şimdi buradayız ve tüm bunları daha derinlemesine araştırma düşüncesi beni heyecanlandırıyor ve gerginleştiriyor. "Olasılıkları keşfetmeye hazırım, ama daha da önemlisi, hiçbir şey yapmadan geçireceğim bir güne hazırım. Sadece Raven olduğum bir gün. Şu anda, bir şeyleri karıştırmadan gözümü bile kırpmıyorum ve sürekli olan dram beni delirtiyor," diye itiraf ediyorum ve Creed onaylayarak mırıldanıyor.

"Senin isteğin benim için emirdir, Küçük Kuş," diyor Eldon, parmak eklemlerime hızlıca bir öpücük kondurup bana göz kırptıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyor.

Kalabalık büyüdüğü ve akademi binasına yaklaştıkça, diğer öğrencilerden aldığım his kalabalığın yoğunluğu ile birlikte artıyor.

"İnsanlar normalden daha fazla bakıyor gibi mi geliyor?" diye mırıldanıyorum, ne kadar saçma geldiğini bilerek, ve Brax, ne dediğimi duymamasına rağmen, önümüzde duruyor.

"Bu sabah daha dikkatli görünüyorlar," diyor Creed, Brax'ın arkasında yavaşlayıp dururken.

"Şimdi ne oluyor lan?" diye homurdanır Zane, tam da Genie ile göz göze geldiğim anda elini belime koyar. Elini ağzına kapatarak etrafımızda abartılı bir kıkırdama yayar.

Ne kaçırıyorum ben?

"Hey." Leila, Brax'ın önüne çıkarak Genie'yi bir anlığına görüşümden engelledi ve yüzündeki acı ifade içimde oluşan gerginliği hafifletmedi.

"Söyle bakalım." "O bir kaltak." "Kim?"

"Sence kim?" diye karşılık veriyor, omzunun üzerinden Genie'nin durduğu yere bakarak.

Tabii ki öyle.

"Şimdi ne yaptı?"

Leila iç çeker ve elinde tuttuğu kağıt parçasını fark ederim. Yavaşça çevirir, böylece diğer tarafını da görebilirim ve aniden her şeyi anlarım.

Fotoğraflar, kareler, kalbim göğsümde hızla atıyor. Hepsi benim. Ama yalnız değilim. Adamlarımdan biri de var. Her fotoğrafta. En güzel anlarımızı yaşarken ekrana bakıp barış işareti yaptığımız sevimli fotoğrafların bir montajı değil bu.

Hayır.

Temelde, her bir Bishop ile uygunsuz pozlarda *orgazm* yüzümün bir derlemesi. Brax ile, beni dersten kovalarken kırdığı veranda camının olduğu birçok fotoğraf var. En iyi ihtimalle bulanık olan birkaç tane var, ama yine de Creed bacaklarımın arasında, bir ağaca sıkışmış durumdayım. Diğerlerinde ise dudaklarım Zane ve Eldon'a yapışmış durumda.

Kağıt elimden alındığında hala her santimini hafızama kazımaya çalışıyorum, ama ön yüzüne karalanmış parlak kırmızı kalem izi zihnime kazınmış durumda.

Fahişe.

"Bu da ne lan?" Brax hırlıyor, ama ona cevap vermek için orada kalmıyorum, hedefime doğru koşarken kalabalığın ve onların dikkatli bakışlarının arasından geçiyorum.

"Senin sorunun ne lan?" diye bağıryorum ve Genie, tam da istediği tepkiyi veriyormuşum gibi bana sırtıyor, ama umurumda değil.

"Sorun mu? Benim bir sorunun yok. Belki senin vardır, dört adamın yardımıyla..." Beni baştan aşağı süzdüğünde sözleri kesiliyor. Beni suçlayacaksa, bunu kendi ağzından duymak istiyorum.

"Neşe, Genie? Her zaman istediğin şeyleri bana vermek mi?" diye ısrar ediyorum, dudaklarından sırtışın kaybolduğunu ve kaşlarının çatıldığını izliyorum.

"Yani inkar etmiyorsun," diye bağırır, herkesin dikkatini çeker. Daha önce dikkatlerini vermemişlerse, şimdi veriyorlar. "Hepsiyle yatıyorsun."

"Kesinlikle yatıyorum." Beni utandırmaya mı çalışıyordu, yoksa inkar etmemi mi bekliyordu, bilmiyorum, ama Bishoplar benim ve herkesin bunu bilmesini istiyorum.

"Sen bir fahişesin," diye bağırır, sanki sekiz yüz yıl önceki Lulum Vebası'na yakalanmışım gibi geri çekilir. Aptal.

"Hayatının en iyi zamanlarını geçiren bir fahişe. Ama beni daha çok endişelendiren, orgazmımı tekrar tekrar izlemeye niyetli görünen o küçük pislik. O fotoğrafları çekerken nasıl hissettin, Genie? Gördüklerin seni tahrik mi etti, yoksa

"Etrafımızda fısıltılar yükselir, o ise şiddetle başını sallar, inkar edemez. "Bazı uygunsuz pozisyonlarda olabilirim, ama hiçbirinden utanmıyorum. Onlar benim erkeklerim. *Benim.*" Tamamen büyülenmiş olan kalabalığa bakıyorum ve uyarılarının onlara da yönelik olduğunu bilmelerini sağlıyorum. "Ancak, bir sapık gibi birinin fotoğrafını çekerken yakalanmak beni çok utandırırdu. Sizi utandırmaz mıydı?"

Yüzümün öfkeden kızardığını hissediyorum, ama kalabalığın mırıldanmalarının benim lehime olduğunu duyunca, daha önce hiç sahip olmadığım bir özgüvenle doluyorum.

"Asla."

"Onlar sihirli bir şekilde ortaya çıkmadılar, Genie. Sen kafayı yedin. Şimdi, söyleyecek başka bir şeyin var mı..." Onun oyununa gelerek, sözlerimi yarım bırakıyorum. Her saniye geçtikçe kulaklarımda nabzım çınlıyor ve kaslarım geriliyor.

"Ne olmadan önce?"

Elimi geriye çekip yumruğumu boğazına indiriyorum, nefes almaya çalışırken öne doğru eğilip boğulma ve öğürme seslerinin tadını çıkarıyorum.

Siktir, bu çok iyi geldi. Yumruğum zonkluyor ve eminim ki Brax'ın geçen gün Sebastian'ın yüzüne vurduğu taş gibi eli kadar kalıcı bir iz bırakmayacak, ama bu ikisi birbirlerini ve birbirlerine yakışan morluklarını hak ediyorlar.

Arkadan ellerim belimin iki yanına konarken etrafımda kahkahalar yankılanıyor.

"Sen bir vahşisin," diye Eldon kulağıma fısıldıyor ve ben sırıtiyorum. "Bugün birbirimize iltifatlar yağdırdığımızın farkında değildim."

Onun kıkırdaması omurgamda bir titreme yaratırken, Genie'nin arkadaşlarından biri öne çıkıp parmağını yüzüme salladı.

"Beni iğrendiriyorsun," diyor dehşetle, ve ben de kalabalığın arasında yankılanan kahkahalara katılıyorum.

"Rica ederim," diye göz kırparak cevap veriyorum ve Leila'nın yüzünü elleriyle kapatarak güldüğünü ve gözlerinde hayranlık dans ettiğini görüyorum.

"Sen tanıdığım en havalı insansın."

Genie hâlâ kekelemeye devam ederken, ona gözlerimi deviriyorum. Ona bu kadar rahatsızlık vermiş olmayı çok isterdim, ama şu anda kesinlikle abartıyor.

"Burada ne oluyor böyle?"

Herkesin dikkati, hepimize kaşlarını çatmış olan Profesör Fitch'e yönelince, kahkahalar hızla sessizliğe dönüşür. Genie aptal gibi öksürmeye devam edince, profesör bakışlarını ona diker. Her an bana bir saçmalık söyleyeceğini beklerken, şaşırtıcı bir şekilde omzunun üzerinden işaret ederek iç çeker.

"Herkes soyunma odalarına gitsin. Hemen."

Herkes onun emrini yerine getirirken etrafımızda birkaç homurtu duyulur ve ben Leila'nın yanında iki adım atarım, sonra durdurulurum.

"Sen değil, Raven."

"Sanki burada tek başına kalacak da ne olacak," diye Brax sertçe çıkar, ellerini yanlarında yumruk yapıp Fitch'e profesörmüş gibi davranmaz.

"Etrafında böyle aptallar varken bunu beklemiyorum. O da misilleme yapmak isteyecektir, biliyorsun," diyor Fitch, yorgun bir ifadeyle bana dönerek, beni her zamankinden daha fazla kafamı karıştırıyor.

Omuz silkiyorum. "Bu onun hobisi gibi görünüyor."

O da bu mantıklıymış gibi başını sallar ve boğazını temizler. "Dersten sonra konuşmamız lazım."

"Neden?" Creed benim yerime cevap veriyor, oniks gözleri Fitch'in kafasının yan tarafına delikler açarcasına bakıyor.

"Ders dışı etkinliklerin hakkında," diye yanıtlıyor, bana ve diğerlerine bakarak. Sanırım Guild'i kastediyor, ama bunu açıklığa kavuşturmak için yüksek sesle söylemek istemiyorum. O iç çekerek elini yüzüne götürürken, nasıl yanıt vereceğimi bilemeden ona kaşlarımı çatıyorum. "Beşiniz kalın. Uzun sürmez."

BAŞIMDAN AYAK PARMAĞIMA kadar HER YERİM ağrıyor, ama şaşırtıcı bir şekilde, geçen sefer bizi zorladığı kadar zor gelmiyor. İhtiyacım olan dayanıklılık artışını elde ettiğim için rahatladım, ama bununla birlikte gelen acı şu anda avantajlarından daha ağır basıyor.

Genie ders boyunca bana öfkeyle baktı ve şu anki durumunda derse katılamayacağını söyledi. Arkadaşları da onunla birlikte bana ölümcül bakışlar attılar, ben de gözlerimi yakacak kadar göz devirme isteğiyle mücadele ettim. Bana nasıl baktıkları umurumda bile değildi. Beni korkutmuyorlardı.

Genie'nin intikam almaya çalışacağını bilsem bile. Bu, benim için tetikte olmam için bir neden daha, ama siktir et, buna değdi.

Üniformamı giyerken, Leila boğazını temizlediğinde ona sırtımı tamamen dönmek için ekstra önlemler alıyorum.

"Hey, şu anda hepimizin kafası karışık ve her şey belirsiz, biliyorum, ama acaba bu akşamki partiye gitmek ister misin diye merak ettim?"

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Bir dakika, bugün cuma mı?" diye soruyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

"Evet, iyi misin?" diye cevapladı, endişeli bir ses tonuyla bana kaşlarını çatarak.

"Evet," diye iç çekerek mırıldanıyorum. "Beynim her şeyle karışık durumda. Ama sanırım ben gelmeyeceğim. Aramızdaki durumdan dolayı değil. Bununla hiçbir ilgisi yok. Rahatlamam lazım ve umursamadığım insanlara sahte bir gülümseme takınıp her şey yolundaymış gibi davranacak havada değilim."

Anlayışla başını sallar, yüzündeki gülümseme hiç zorlanmamış gibi. "Tabii ki, kızlarla vakit geçirmek istersen bana haber ver."

"Söylerim." Doğru. Söylerim. Ona şans vermem gerek. Guild'de olduğunu hemen açıkladı, diğer üyelerin kim olduğunu hiç duraksamadan anlattı, diğer üyelerin gelmeyeceğini anlayınca bizi almaya geldi ve bugün Genie'ye bir arkadaşın yapması gerektiği gibi davrandı.

Leila ile dışarı çıkarken, Bishop'ları Profesör Fitch'in yanında dururken bulduk. Leila'nın da kalmasını bekliyordum, ama o diğer öğrencileri takip ederek bir sonraki derslerine giderken bana el salladı. Herkes tamamen gözden kaybolduğunda, Zane kollarını göğsünde kavuşturarak Fitch'e döndü.

"Sorun nedir, Profesör?" "Hiçbir sorun yok."

"O zaman neden buradayız?" Eldon araya girer ve Fitch bir adım geri atar.

"Beni izleyin." Akademi binasına doğru yönelir ve talimatına uyarak, bizi içeriye, birkaç koridordan geçip, ön tarafında altın bir plaketle adının yazılı olduğu bir kapıdan içeriye götürürken, bir adım gerisinde kalırız.

Bizi içeri davet eder ve odanın ortasında bir masa bulunan şaşırtıcı derecede geniş alana gireriz. Diğer tarafta yüksek sırtlı deri bir koltuk ve arkasındaki tüm duvarı kaplayan bir kitaplık vardır.

sağımdaki pencereden ise ana giriş görünüyordu. Bu, muhtemelen Genie ve benim aramda olanları nasıl bildiğini açıklıyordu.

Kilitin kapandığını duyunca dikkatimi tekrar Fitch'e çevirdim. O masanın etrafında dolaşarak oturdu ve beşimizi ayakta bıraktı.

"Sanırım Nightmares Guild'e kabul edildiniz."

Beşimiz sessiz kalarak onun konuşmasını bekledik, ama o bu konuda bizden daha iyiymiş gibi görünüyordu ve Eldon sonunda pes etti. "Bu mümkün."

"Hâlâ aktif bir üyeyim. Bu benim için bir sır değil. Sadece şimdiye kadar sizinle konuşma fırsatım olmadı."

"Oh," diye mırıldandım. Leila'nın babası nedeniyle üye olduğumu biliyordum, ama kendisinin hala aktif olup olmadığını düşünmemiştim.

"Neden bu konuyu seninle konuşmamız gerekiyor?" Creed, profesörü değerlendirirken başını yana eğerek sorar.

"Gerek yok, ama cevaplarını merak ettiğiniz bazı sorular olabilir diye düşündüm," diyor Fitch, koltuğuna yaslanarak bize bakıyor.

"Ne pahasına?" diye sorar Eldon, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmama neden olur. Hemen bir cevap alamayınca devam eder. "Sen hesapçı bir adamsın, Fitch. Hiçbir şey bedelsiz değildir."

Fitch, Eldon'a gözlerini kısarak parmaklarını kucağında birleştirir, ama az önce söylediği sözlerden vazgeçmez veya yumuşatmaz.

"Her geçen gün akademiye bir saldırı yaklaşıyor. Hazırlıklı olmazsak, bir anda yok oluruz," diye itiraf eder Fitch sonunda, içimi bir sıkıntı kaplar. Bu kesinlikle endişelenecek bir durumdur.

"Nasıl?" diye sorar Brax, masaya ellerini dayayarak profesöre bakarken ona yaklaşır.

"Basilica Realm, düşmanlarımızın bulunduğu yer, ama karşı karşıya olduğumuz tek alem bu değil. Uzun zaman önce onlardan kopduğumuz için, şu anda ne yapabileceklerini veya kiminle ittifak halinde olduklarını bilmiyoruz." Bu ifadenin, söylenen etkileyici sözlerden çok daha fazlasını içerdiğini bildiğim için satır aralarını okumaya çalışıyorum, ama ne olduğunu çözemiyorum.

"Bunların bizim için anlamı ne?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bekleyen bir bakış atarak.

"Bu, her şeyin saatli bir bomba üzerinde dengede olduğu anlamına geliyor. Bir krallık, bir ulus olarak dostlarımızı yakın, düşmanlarımızı daha da yakın tutmalıydık. Bunun yerine, sınırlarımızın ötesindeki her şeye göz yumduk, saldırı yerine savunmayı tercih ettik ve bir fırtına yaklaşıyor gibi hissediyorum."

"Fırtına mı?"

"Bir savaş."

YİRMİ YEDİ

RAVEN

Cevapların bana gelmesini umarak gökyüzüne bakarken, altımdaki çimlerin arasında parmaklarımı gezdiriyorum. Bir fırtına geliyor. Bir *savaş* geliyor. Bunlar onun sözleriydi ve o zamandan beri kafamda dönüp duruyorlar.

Buraya geldikten kısa bir süre sonra Eldon bana ne demişti?

"Gördüğüm vizyonda, bir savaş geliyordu, tüm varlıkları tehdit eden, alemler arası bir savaş. Ve kuzgun... o hepimizi kurtardı."

Bu şaşırtıcı benzerlikten hiç hoşlanmıyorum. Her gün, Shadowmoor'da yaşadığım hayattan kurtulmuş olarak uyanıyorum, ama boynumdaki ilmek gittikçe sıklaşıyor gibi.

Bulutlar gökyüzünde nazikçe süzülürken, ben burada yatıp hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Savaş kelimesi içimi burkuyor. Bu kelimelerin ardındaki gerçeği iliklerimde hissediyorum ve nedenini anlamıyorum.

Eminim ki gerçek eninde sonunda ortaya çıkıp yüzüme tokat gibi çarpacaktır. En azından son zamanlarda böyle oluyor.

Birisi çimlerin üzerine yanıma uzanınca parmak uçları benimkilerin üzerinde kayıyor ve başımı çevirip Eldon'un solumda rahatça uzandığını görüyorum. Ama bana bakmıyor, benimkinden çok daha umutlu bir hayranlıkla gökyüzüne bakıyor.

Daha önce yaşadığımız gri ve kasvetli havanın yerini alan mavi arka plana ve beyaz bulutlara dönerek, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum.

"Ne düşünüyorsun, Küçük Kuş?" diye sorar bir süre sonra, ben de bu takma ada gülümserim.

"Hiçbir şey. Şu anda hayatımda çılgınca bir şeylerin olmadığını ve hayatımın bu kadar basit olduğunu hayal ediyorum," diye açıklıyorum, göz ucuyla ona bakıp ağzının köşesindeki gülümsemeyi görüyorum.

"Bunu hak ediyorsun," der, ruhumu ısıtan bir sesle.

"Ama her şey gibi bu da zorlu bir mücadele," derim iç çekerek, gerçeklikle o anı bozarak.

"Bu, yaşadığımızı hatırlatmak için iyi bir şey." Elimi ağzına götürür, parmak eklemlerime öpücükler yağdırırken, dudaklarımdan bir başka derin iç çekiş geçer.

"Bu doğru. Şu anda sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını yaptığımı biliyorum, bu bazen çok zor geliyor, ama karşılaştığımız engeller hiç de kolaylaşmıyor ve bunun için yeterli gücüm olup olmadığını sorgulamadan edemiyorum." Bu gerçeğin nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama dudaklarımdan çıktığı anda, bunu içtenlikle söylediğimi biliyorum.

"Biliyorum, ama bu hayatla başa çıkabilecek biri varsa, o da sensin. Tüm bu sınavlar sana ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmak için var, Raven. Kulağa berbat gelebilir, ama söz veriyorum her adımında yanında olacağım." Sözleri damarlarımda dolaşan belirsizliği ortadan kaldırmıyor, zaten kaldırmasını da istemem, ama hislerimi maskeleyiyor ya da küçümsemiyor da. Ne aradığımı bile bilmediğimde tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Güvercinim için biraz sihir denemeye hazır mıyız?" diye soruyor Zane, bir an sonra ellerini beline koyarak, gözlerinde bir parça endişeyle gölgesini üzerimize düşürüyor.

Eldon bana umutla bakar ve ben, hala emin olamadan başımı sallarım. "Hazırım."

Bu, az önce huzurlu alanımı ele geçirmeleri için yeterli. Beni çimlere çapraz bacaklı oturmam için yardım ederler ve beşimiz arasında bir tür daire oluşturmak için benimle birlikte yere çökerler.

Zane sağımda, Eldon solumda, Creed ve Brax ise karşımda oturuyor. Tam o anda güneş bulutların arasından çıkıyor, üzerimize yumuşak bir ışık yayılıyor ve kalbimi ısıtıyor.

"Küçük bir şeyle başlayalım, olur mu?" Creed öneriyor ve ben başımı sallıyorum. "Sıradan bir büyü yaparsam, havada hissedip hissetmediğini anlamaya çalışabilir misin?"

Kelimelerle uğraşmadan başımı sallıyorum. Ben saçımı saç bağımdan çözüp başımın üstünde topuz yapmaya çalışırken, o aramızda bir tabak peynir ve kraker belirtiyor. "Bu siyah tel ne?" diye soruyor Zane, ben de bir an kaşlarımı çatıyorum, sonra onun saçımı işaret ettiğini anlıyorum.

"Oh, bilmiyorum. Geçen gün saç rengimi yenilemek için büyümü kullandım ama bu tel değişmiyor," omuz silkerek cevap veriyorum. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor ama sonunda omuz silkip elindeki işe odaklanıyor.

Genel büyü benimle bağlantı kurmuyor veya bana etki etmiyor gibi görüldüğünde, Eldon daha büyük şeylere geçmeyi tercih ediyor. "Görülerim kontrol edilemez, bu yüzden bir tane getiremem ve ateş büyüm, ısıdan hissedebileceğiniz gerçek bir enerji kaynağıdır

, bu yüzden onun da işe yarayacağını sanmıyorum. Ya sizler?"

Bu teklif üzerine, Zane anında yanımda görünmez olur ve nefesim boğazımda takılır. Onun bunu Gauntlet'te yapmasını görmek olağanüstüydü, ama tam yanımda ve bu kadar rahat bir şekilde yapması bambaşka bir şey.

Gözlerimi kapatıp içimdeki mor küreye ve etrafımızdaki havadaki enerjiye odaklanırken omurgamdan bir titreme geçer. "Havada bir rahatsızlık hissediyorum," diye mırıldanırım, sinir uçlarımda bir tür statik elektrik hissi titriyor.

"Bu, Zane'in sana yaklaşmış olmasından kaynaklanıyor olabilir mi? Öyle olsa da şaşırmam," diyor Creed ve bir an sonra, bacakları benim bacaklarımın iki yanında beliriyor. Oturmak için yer değiştirmiş, böylece ben onun açık bacaklarının arasında kalıyorum.

"Siktiğimin herifi," diye Creed'e homurdanır, dramatik bir şekilde geri çekilir ve ben sırtırım.

"Brax gargoyle'a dönüşürse, bu fiziksel bir değişimdir ve Raven için çok da tehlike arz etmez, bu yüzden bu pek yardımcı olmayabilir," diye devam eder Eldon, önümde serpiştirebilecekleri büyü listesini gözden geçirerek, benim hissedip hissetmediğimi kontrol eder.

"Creed?" Brax homurdanır ve ona yardım etmesi için başını sallar, ama sessiz ve gözlemci Bishop belirsizlikle ensesini ovuşturur.

"Son zamanlarda onun görüşünü kontrol ettim ve fark ettiği bir şey yoktu. Ayrıca, onu şaşırtmak yerine yaptığımız şeyin tamamen farkında olması da muhtemelen yardımcı olmuyor."

"Çünkü o da senin kadar dengesiz ve haklısın," diye işaret eder Eldon ve bu anı hatırlayınca dişlerim anında alt dudağıma batır, sonra Genie'nin bir şekilde ormana gizlice girip Creed ile benim aramdaki bir anı fırsat bilip yararlanmış olması gerçeği beni sinirlendirir. Ona bir yumruk daha atmayı hak ediyor, bu sefer yüzüne.

"Başka birine bir şey yapmayı dene, Raven hissedip hissetmediğini görebilir," diyor Zane. Creed bana bakıyor, onaylayıcı bir baş sallama bekliyor ve sonra dikkatini yanındaki Brax'a çeviriyor.

"Siktiğimin herifi," gargoyle'um içinden homurdanır, elleri kucağında sıkışır ve yavaşça gözlerini kırpar.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ikisi dışında her şey arka planda kayboluyor. Kollarımda karıncalanma hissediyorum ve

dizlerimin üzerine çöküp, kalbimin bir sonraki atışıyla onlara doğru sürünerek ilerliyorum.

İkisi arasında tam ortada durduğumda, onlara bakarken kollarımdaki tüyler de ensemdeki tüyler kadar diken diken oluyor. "Bir şey hissediyorum," diye fısıldıyorum, bunu nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Bundan eminim.

Yavaşça, elimi havaya kaldırıp ikisinin arasına uzanıyorum. Özellikle ikisinden birine değil, daha çok ikisi arasında hissettiğim enerjiye. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, ben de yavaşça yaklaşıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda, Creed'den Brax'ın zihnine sızan, ancak sihirli parçacıklar olarak tanımlanabilecek en ince mavi çizgiyi fark ediyorum.

Vay canına.

"Orada," diye fısıldarım ve parmak uçlarımla mavi parıltı arasındaki kalan mesafeyi ortadan kaldırmaya başlarken herkes sessiz kalır. Parmağım narin ipliklerin üzerinden geçmek üzereyken, bir gümbürtü yeri titretir.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar, elim kucağıma düşer ve kesintinin suçlusunu bulmak için dönerim.

Ari.

Yorgun görünüyor ve bunu fark ettiğim anda, o yorgunluğun ağırlığını kemiklerimde hissediyorum.

Hemen ayağa kalkıp ona doğru koşuyorum.

"Neredeydin?" diye sordu, kaşlarını şaşkınlıkla çatıştırarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tehlikede olduğunu biliyordum, paniğini hissedebiliyordum, ama çok zayıftı, sanki çok uzaktaydın ve sana ulaşamıyordum..." Geçen günü mü kastetti? Muhtemelen.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" İyi olmadığı belli ama bunu kabul etmesini istiyorum. Benim başım belada olduğu halde, beni merak edip buraya gelmiş.

"Burada başka bir adam için endişelenmem mi gerekiyor yoksa..."

"Ne?" Kafamı Eldon'a çeviriyorum, o da gergin bir çene ve kaşlarını çatmış bir şekilde Ari ile benim aramda bakışıyor.

"Ona aptallık yapmamasını söyle. O bir şekil değiştiren diye ben de öyle olduğum anlamına gelmez," diyor Ari zihnimde, beni sırtmaya zorlayarak.

"Bana, onun tam anlamıyla bir grifon olduğunu söylememi istedi. Dönüşüm falan yok. Sorun olur mu?" Eldon'a kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkerek pes etti.

"Onu duyabiliyor musun?" diye sorar Zane, ben de başımı sallayarak şakağımı okşarım.

"Burada, ama şu anda o beni aynı şekilde duyamıyor, yani bu tek taraflı bir konuşma," diye açıklıyorum ve bunu onlara söylemediğim için omurgamda bir suçluluk hissi belirliyor, ama hemen kendimi ikna ediyorum. Yanlış bir şey yapmadım ve bir familiar sahibi olmanın ne demek olduğunu öğreniyorum. Ayrıca, hayatımın her ayrıntısını anlatmam gerekmez, değil mi? Hiçbiri tekrar konuşmayınca, Ari'ye dönüyorum. "İyi misin? Gergin görünüyorsun."

"Bu yüzden sana ulaşamadım. Diğer grifonlarla birlikte yeniden yakalandım, ta ki profesörlerden biri beni senin familiarın olarak tanıyana kadar. Serbest bırakıldığımda doğruca buraya geldim."

"Serbest bırakıldın mı? Nereden?" Ari başını eğince içimde öfke yükseldi.

"Tesis."

Kampüs mü? Ne kampüsü lan?

"Göster bana."

"Göster mi?"

"Göster. Bana."

Bana doğru ağır adımlarla yürüdü, boynuma gagasını sürttü ve sonra dik durdu. "*Gel.*"

Sağ kanadı sanki bana yardım etmek istercesine aşağı iner ve ben hiç düşünmeden ona doğru ilerlerim.

"Ne yapıyorsun, Shadow?" Brax, Ari'nin sırtına tırmanırken sorar.

"Griffinler iradeleri dışında tutuluyorlar, durumu görmek istiyorum," diyorum, Ari'nin tüylerini gereğinden fazla sıkı tutuyorum, ama burada kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Creed öne çıkar, Ari ile bana bakarak iki adım atar ve parmağını griffinimin yüzüne doğrultur. "Onu tek parça halinde, kalbi atarak buraya geri getir, yoksa hepinizi tek başıma yok ederim, duydun mu? Ve onu indirme, yoksa bir tür savaş başlatır ve zaten başımızda bir savaş var gibi görünüyor."

Ari yavaşça başını eğdiğinde, ona geniş gözlerle bakıyorum.

"Onu sevdim," diye zihnimde seslendi ve ben gülümsedim, dişlerimi alt dudağıma batırarak bunu gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

"Ben de onu seviyorum," diye mırıldandım, Creed'in duyabileceğı kadar yüksek sesle, Ari bir adım geri atmadan önce.

"Hazır mısın?"

"Hayır."

Sanki cevabım kayda geçmemiş gibi, ya da benim kararsızlığım umurunda değilmiş gibi, çünkü bir saniye sonra ayakları yerden kesildi ve havada uçuyorduk.

Vay canına.

Bir şekilde daha sıkı tutunuyorum, yüzümü tüyelerine yapıştırıyorum, uyluklarım hayatım pahasına tutunmaya çalışıyor.

Hava etrafımızda uğuldarken midem ters dönüyor ve kusacak mıyım yoksa kusmayacak mıyım emin olamıyorum. Göz kapaklarımın sıkıca kapalı olduğunu fark ettiğimde, saçlarımın gevşek bukleleri yüzümü süpürüyor.

"Manzaranın tadını çıkarmayacak mısın?" diye soruyor Ari, sesinde bir eğlence hissediliyor ve ben, beni göremese de, kaşlarımı çatıyorum.

"Keyif alacağım bir şey olduğunu bilmiyordum," diye tersliyorum, gözlerimi açmaya çalışıyorum ama son anda vazgeçiyorum.

"Gözlerini açsan anlardın," diye homurdanıyor, biz gerçek dışı bir hızla gökyüzünde süzülürken, benim olduğum yerde iyi olduğumu onaylıyor.

Birkaç dakika geçer ve neredeyse sabit bir hızda ve aynı yükseklikte uçuyoruz gibi hissediyorum. Güvenim artar ve ona sıkıca tutunurken bir gözümü açmayı başarırım. Ben önce gökyüzüne odaklandığım için o fark etmez gibi görünüyor.

Bulutlar, çimlerde uzanırken gördüklerim gibi görünüyor ve bana tanıdık bir rahatlık ve biraz cesaret veriyor. Etrafımıza bakarken ağzım açık kalıyor. Dağların zirveleri, okyanus ve çeşitli renklerdeki ağaçlar etrafımızda uzanıyor.

"Çok güzel."

"Öyle. Sadece yüzeysel olması ve yüzeyin altına bakıldığında özünde o kadar da tatlı olmaması üzücü," diye cevaplar ve üzüntü beni kaplar.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve Ari bizi tesise götürürken onun sözlerine rağmen manzarayı takdir ediyorum. Omzumun üzerinden bakınca, uzakta, canlı manzaranın içinde yüksek ve karanlık bir şekilde duran akademiyi görüyorum.

"Sıkı tutun, iniyoruz."

Daha sıkı tutunmam imkansız, ama o yere doğru alçalırken bunu ona söyleyemiyorum. Boğazımda bir çığlık kalıyor, ama en azından gözlerimi açık tutmayı başarıyorum, o ormanın kenarına bir gürültüyle inerken.

Daha önce yaptığı gibi kanadını eğdi ve ben aşağı kayarak, ayaklarım yere değdiğinde biraz rahatladım.

"Nerede?" diye soruyorum, etrafa bakınıyorum ve o ormana doğru başını sallıyor. "Anlamıyorum, bu sadece bir..." Sözlerim, ağaçların öbür tarafında Ari'ye benzeyen bir grifon gördüğümde kesiliyor. "Onları tanıyor musun?"

"Evet."

Diğer griffin olduğu yerde kalıp Ari bir adım bile yaklaşmayınca, "Neden yaklaşmıyorlar?" diye soruyorum.

"Çünkü gelemiyor."

"Neden gelemiyor?"

Ari pençesini kaldırır ve bir tırnağını öne doğru uzatır, önümüzde havada bir dalgalanma oluşur.

Bir güç alanı. Ormanı çevreleyen güç alanı neden var? "Bu kompleks mi?"

"Evet."

Onun yanında ne kadar uzun durursam, o kadar çok şey görüyorum. Bize en yakın olan griffin tek değil ve uzaktaki devrilmiş bir kütüğün arkasında bir grup minotor da gördüğümünden eminim.

Ari'den gelen hüznün, önümde mahsur kalan büyülü yaratıkların görüntüsüyle birleşince, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bunu değiştirmeliyiz. Duymakla görmek çok farklı şeyler," diyorum, gözlerinde hüznün parıldayan Ari'ye bakarak. Bir şeyler yapılmalı. Bu şeytani bir şey. Dışarıdan bakıldığında yeterince rahat görünüyor mu? Elbette, ama yine de bu canlıların basit haklarını ellerinden alıyor. Onları hayvanlar gibi kafese kapatmak yerine diğer varlıklarla birlikte çalışsaydık, daha fazla düşman yerine müttefiklerimiz olurdu.

"Bu benim aşkım. Benim Gia'm."

En yakınımıdaki grifona bakıyorum ve aniden bir anlayış beni kaplıyor. Eğer bu ben ve adamlarım olsaydı, nasıl hissederdim? Gargoyle'um, ateş yakıcım,

görünmez kahkaha makinem ya da oniks gözlemcim olsaydı? Kalbim göğsümden kopardı. Bunu biliyorum.

Dik durarak, elimi onun yanına koyuyorum ve parmaklarımı yeleinde gezdiriyorum, bu his onun tüyleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Ne düşünüyorsun, Raven?"

Derin bir nefes alıp, başımı ona yaslayarak kalbimden geçenleri söylüyorum.

"Bir değişiklik geliyor ve biz bunun ön saflarında olacağız."

YİRMİ SEKİZ

RAVEN

İki gün geçti ve ben hâlâ trans halindeyim. Komplekste beni derinden sarsan duyguyu bir türlü atamıyorum; akademi ve çevresindeki manzara çok güzel, ama geçen her gün, başka bir şey daha karanlık ve daha kirli görünüyor.

Hafta sonu bir anda geçti ve Ari Gia'ya baktığında göğsümde hissettiğim acıyı hala unutamıyorum. Sevdiğin birini o durumda görmek ve hiçbir şey yapamamak çok acı verici.

Onlara yardım etmeliyim, hepsine yardım etmeliyim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bu da tam olarak kafamı tamamen meşgul eden şey. Eminim Bishoplar bunu hissedebiliyorlar, ama endişelerimi hafifletemiyorlar.

Birbiri ardına gelen olaylar üstüme üstüme geldi ve şimdi bu yükün altında ezilmeye çalışıyorum. Belki de Eldon'un gördüğü kuzgun ben değildim. Belki de bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu, onun bana karşı hissettiklerini değiştirir miydi? Bu, *hepsinin* bana karşı hissettiklerini değiştirir miydi?

Siktir.

Kendimi bu kadar sert bir şekilde sorgulamaya iten bu ani dürtünün nereden geldiğini bilmiyorum, ama bundan kaçınmak imkansız. Tıpkı bugün şimdiye kadar derslerime odaklanmamın imkansız olması gibi. Bir ders daha, kafamdan uçup giden bir sürü bilgi daha.

Düşüncelerimin ve çevremdeki olayların beni çok fazla etkilemesine izin veriyorum ve bu tehlikeli bir durum olsa da, başlangıçta bundan kurtulmak için pek de mücadele etmiyorum.

Öğrenciler koltuklarından kalkarken sandalyeler etrafımda zemini sıyrıyor ve beni dönen düşüncelerimden koparıyor. Profesörün söylediklerini sihirli bir şekilde not aldığım için şükürler olsun. Daha sonra göz atabilirim. Belki.

Her şeyi sırt çantama tıktırıp omzuma asıyorum ve dönüp Leila'nın bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı? Bilmediğim birçok şey olduğunu biliyorum, ama bugün gerçekten uzak görünüyorsun."

"Her zamankinden daha mı uzak?" diye yarı gülümseyerek soruyorum ve o bana gözlerini deviriyor.

"Soğuk mu? Belki. Uzak mı? Hayır. Sen her zaman odaklanmış ve uyanıksın, ama odada bir ateş topu patlasa bile farkına varmazsın," diyor ve ben kapıya doğru yürürken yanıma geliyor.

Etrafımda Bishop'ların olduğunu hissediyorum ve onların orada olduğunu bilerek, Leila ile olan konuşmama odaklanıyorum. "Simülatör egzersizi için Gauntlet'e girdiğimizde, bunun bizim için bir simülatör olduğunu, griffinler için değil, biliyor muydun?" Bu bir tuzak soru değil ve bilseydi de kızmayacağım, ama bunun genel bilgi olup olmadığını anlamak istiyorum. Kaşlarını çatması, ihtiyacım olan tek cevap.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, duygularım midemde kıvrılıyor ve midemi bulandırıyor. "Ama akademi arazisinde, Gauntlet'e veya başka bir yere götürülene kadar büyüleri yaratıkların tutulduğu bir tesis var. Ama onların iradeleri dışında tutuldukları için öğrencileri umursamadan götürmeleri şaşırtıcı değil." Saçmaladığımı biliyorum, ama beni dinleyecek yeni bir kulak varsa, bunu değerlendireceğim.

Benim üzüntüme rağmen Leila'nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir ve ben kaşlarımı çatarım, ama o hemen açıklamasını yapar. "Bu konuda çok tutkulusun, değil mi?"

"Evet. Ari orada tutuluyordu ve benim familiarım olduğu için dışarıda, ama bu onun aşkına yardımcı olmuyor, Gia. Ama daha da önemlisi, çevremizde bu kadar çok şey tehlikedeyse, neden bu yaratıkları araç olarak kullanmak yerine müttefikimiz yapmıyoruz?"

Koridorlardan birine sola dönüp bir sonraki dersimize yaklaşırken dudaklarını büzdü.

"Babamdan öğrenmemi ister misin?" diye sordu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Konu bu değildi. Bunu hiç düşünmemiştim, ama mümkünse, bu kaynağı kim reddedebilir ki?

"Yani, hayır demem, ama benim niyetim bu değildi."

"Biliyorum, o yüzden teklif ediyorum," diye cevaplar, yine samimi bir gülümsemeyle. "Daha sonra onunla konuşup ne söyleyebileceğini göreceğim."

İçimde bir umut dalgası yayılır ama fazla umutlanmak istemediğim için onu bastırırım. "Teşekkürler, Leila."

"Evet, teşekkürler Leila," diye ekliyor Zane, bir sonraki dersimizin kapısından geçerken yanıma yaklaşarak. Gülümsemesi genişliyor, ama ben daha fazla düşünmeden

daha fazla düşünmeden, bir rüzgar esintisi tüm gücüyle bana çarpar ve ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesilir ve duvara yapışırım.

Ne oluyor lan?

Etrafımda kahkahalar yükselir ve gözlerim yeni kurbanıma takılana kadar odanın içinde bakışlarım dolaşır.

Genie.

Kaslarımı hareket ettiremiyorum ama bu, adamlarımın ona saldırmasını engellemiyor. Brax saldırgan bir boğa gibi görünüyor ama ona ulaşacak mesafeye geldiğinde, bir şey onu durduruyor. Arkadaşları daha yüksek sesle gülüyor ve onun hemen arkasında üç kız olduğunu fark ediyorum. Onların büyüü de iş başında olmalı.

Beni tutan güce karşı savaşmaya çalışırken içim yanıyor. Daha da garip olanı, bana dokunan her santimetreyi hissedebiliyorum. Elimi hareket ettirebilseydim, kendime yardım edebilirdim.

Zane ve Creed de Genie'ye ulaşamayınca, bakışlarımı Genie'ye sabitleyerek derin bir nefes alıp, artan öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum.

Eldon diğerlerinin önünde durur, başını eğerek Genie'yi değerlendirir, Genie ise bakışlarını benden çekip ona bakar. "Yaklaş, Eldon," der, alt dudağını dilini çekici bir şekilde yalayarak, ve Eldon hiç tereddüt etmeden, Genie'nin istediği gibi ona yaklaşıncı, tüm vücudum daha da gerilir.

Creed, Zane ve Brax'ı atlatarak, onu engelleyen hiçbir sihir olmadan Genie'nin oturduğu masanın yanında durur. Kulağına fısıldamak için eğilirken, öfke boğazımı yakarken kusacakmışım gibi hissederim. Eli çenesini kavrar ve o bana göz kırparak sırtarak bakar.

Büyüye karşı savaşmaya çalışmaktan vücudum ağrıyor, ama nafile. Hiçbir yere gidemiyorum. Eldon'un şu anda neden onu eğlendirdiğini anlamaya çalışırken, her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor.

Sonra ciğerlerinden bir çığlık kopar, yüzü kızarır ve Eldon'un dokunuşundan geri çekilirken bana olan dikkati değişir. Ayaklarımın üzerinde sağlam bir şekilde durmaya hazır olamadığım için yere gürültüyle yığılırım.

"Seni öldüreceğim," diyorum, ayağa kalkmaya çalışarak sandalyeler ve masalar arasında koşarak bu kaltağı yakalamaya çalışıyorum.

Oraya vardığımda, Eldon onu bırakmış ve kız kontrolsüz bir şekilde ellerinin arasına gözyaşlarını saklıyor.

"Üzgünüm, biraz sıcak mı hissediyorsun?" diye sorar Leila, Genie'nin arkadaşları planlarının başarısız olduğu gerçeğine şaşkınlıkla bakarken, onun yanına yaklaşır. "Seni serinleteyim," der sırtarak ve Genie'nin yüzünü kapatan ellerini sıkar. Yüzünde buz parçaları oluşurken, daha da yüksek sesle çığlık atar.

"Yeter!" Profesör Figgins ciğerlerinin tüm gücüyle bağırır ve tüm oda sessizliğe bürünür. Genie'ye bakmaya devam ederken her nefes alışımında göğsüm inip kalkar. Eldon ve Leila'nın ona acı çektirmesi umurumda değil; ona da öfkemi tattırmaya hazırım.

Profesör olsun ya da olmasın.

"Yerlerinize oturun. Hemen."

Etrafımda insanların kıpırdadığını duyuyorum ama Zane yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyana kadar kıpırdamıyorum. "Hadi Dove," kulağıma fısıldıyor ve farkında olmadan dudaklarımın arasında tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Bu iş bitmedi. Daha bitmedi bile. Genie bana baktığında, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Koltuğuma oturuyorum ve Leila her zamanki yerime geçmek için yanıma geliyor, ama fırsat bulamadan Eldon onu yolundan çekiyor. "Benim yerime otur," diye homurdanıyor ve omzunun üzerinden Brax'ın yanındaki her zamanki yerini işaret ediyor.

Leila benimle koltuk arasında gergin bir şekilde bakışıyor ve tartışmamaya karar veriyor. Gerçi, şu anki ruh halimle, bunun izlemesi eğlenceli olurdu diye düşünüyorum.

"Raven," diye başlıyor Eldon, elini parmaklarımın üzerinde gezdirerek, ama ben ona başımı sallamışım bile.

"Yapma."

Ne istediğimi bilmiyorum; kafam çok karışık. Onu Genie ile görünce, kafamda en kötü senaryoyu hayal ettim ve şimdi bunu kafamdan atamıyorum. Bir dakika zamana ihtiyacım var.

Bir iç çekerek, şimdilik bunu kabul etmiş gibi görünüyor, sandalyeye yaslanıyor ve Figgins konuşmaya başlıyor. Eldon'un ne kadar yakın olduğunu, ama daha da önemlisi ne kadar kızgın olduğumu çok iyi fark ettiğim için, anında onu duymazdan geliyorum.

Şimdi o an geçtiğine göre, onun kadının istediği gibi yaklaştığını, ona sahte bir güvenlik hissi vermek için yaklaştığını görebiliyor ve neredeyse anlayabiliyorum.

. En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Ama içimi kaplayan kıskançlık dinmek bilmiyor ve ben bu duygudan kurtulamıyorum.

Ellerim kucacağında sıkışıyor. Profesörün söylediklerini takip edebilmek için eşyalarımı bile çıkarmadım, ama bunu düzeltmek için yeterince umursamıyorum.

Dakikalar geçiyor ama gerginlik azalmıyor ve bir şekilde rahatlamazsam beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Tekmelemek, yumruklamak, bağırmak ve bu lanet yeri yerle bir etmek istiyorum. İçinde insanlar olsun ya da olmasın.

Gözlerimi sıkıca kapatıp sakinleşmek için nefes almaya çalışıyorum ama nafiye. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama bu, hislerimin gerçekliğini değiştirmiyor. Bir çıkış noktasına, bir kanal bulmam lazım ama lanet olsun, şimdi ağzımı açarsam alevler içinde kalacağım gibi hissediyorum.

Kalbimin her atışında aynı kelime tekrarlanıyor.

Benim.

Kıskançlık bana yakışmıyor. Kesinlikle öyle hissetmiyorum, bu kesin. Beni çılgın bir deliye dönüştürüyor.

Buradan çıkmam lazım.

Gözlerimi açıp koltuğumda dik oturuyorum, masadan kalkıp gitmeye hazırlarken Eldon kolunu göğsüme uzatıp beni yerinde tutuyor.

"Gitmem gerek," diye fısıldarım, kimsenin duymasını umursamadan, Eldon ise bana başını sallar. Bu da beni daha da kızdırır.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sen..."

Beni görmezden gelir, arkamıza bakar ve bu ilgisizliği yüzüme yansıtarak kaşlarımı çatmamı sağlar. "Creed. Hareket yok, gözler yok, kulaklar yok. Bir tanesi hariç tüm duyular yok," diye başını sallar, ama ben ne olduğunu anlamıyorum. Çok kızgıyım.

Creed'e dönerek ona sertçe bakıyorum. "Beni böyle çaresiz bırakmaya *cüret* etme," diyorum, Profesör Figgins'in dudaklarından bir homurtu çıkıyor, ama ona siktir git demek için döndüğümde, onu koltuğunda başı eğik ve gözleri kapalı buluyorum.

"Kim senden bahsetti, Küçük Kuş?"

Eldon'a dönüp, kafam çok karışık bir şekilde, o da bana bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Odaya bakındığımda, odadaki tüm öğrencilerin

aynı pozisyonda o l d u ğ u n u fark ettim. Diğer herkes... Creed'in büyüünün etkisi altında mıydı?

"Anlamıyorum," diye isteksizce homurdanıyorum, o kolunu yavaşça benden çekirken öfkemi gizleyemiyorum.

"Yalan söylemeyeceğim Raven, kıskançlık sana çok yakışıyor."

Gözlerimi kısıyorum.

"Kıskanmıyorum," yalan söylüyorum ve o da bana gülme cüretini gösteriyor.

"Sen öyle diyorsan. Ders bitene kadar Genie'nin yanına geçeyim mi?" diye teklif eder ve ben hırlarım.

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin." "Ben de öyle düşünmüştüm."

İç çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Gitmem gerek." "Neden?"

"Çünkü öyle dedim." Neden ona kendimi açıklamak zorundayım ki?

"Senden dalgalar halinde yayılan gerginlik ve öfkeyi hissedebiliyorum Raven. Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana."

"Zaten söyledim," diye cevap verdim, gözlerimi devirerek. "Ve sen dinlemiyorsun. İçimde biriken öfkeyle patlamadan önce buradan gitmem lazım."

Koltuğuna yaslanıp yüzünde bir gülümseme belirir. "Bu daha mantıklı geliyor."

"Neye benziyor?" Bu adam beni delirtiyor.

"Duymak istediğim şey," diyor ve ayağa kalkıp avuçlarını masaya koyuyor.

"Ne..."

Aniden sandalyemi geri çekip belimden tutup beni masanın üzerine kolayca kaldırdıktan sonra, az önce olduğu pozisyona geri dönünce sözlerim kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanırım, bir anlık öfkem yerini kafa karışıklığına bırakır.

"Sana istediğini veriyorum."

"Neymiş o?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Yüzündeki şeytani gülümseme ilk ipucum olmalıydı, ama ben kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ona tam olarak dikkat edemiyorum. Elleri uyluklarıma kayıyor, eteğimin kenarından yukarı doğru kayıyor.

Şaşkınlıkla odaya bakıyorum, ama herkes son baktığımda olduğu gibi duruyor. "Eldon, ne halt ediyorsun?"

"Yanmamak için buradan çıkmak istiyorsun, değil mi?" Parmağı külotumun kenarını okşuyor, ben başımı sallarken içim sıkışıyor. "Bence *çıkarsan* kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Ona göz kırpıyorum, sözleri kafamda yavaşça işlenirken, tek bir hareketle amımı kapatan kumaşı çekip parmaklarını içime derinlemesine sokuyor. "Aman Tanrım... Siktir," diye inliyorum, düşmemek için ellerimi masanın iki yanına vuruyorum.

"İşte böyle, Küçük Kuş, hepsini dışarı çıkar," diye mırıldanıyor, parmakları beni sınıf masasında sikiyor.

Bu olamaz, ama oluyor.

Ona durmasını söylemeliyim ama bu sözler zihnimde bir yalan gibi geliyor, dilimde ise hiç önemi yok. Üstelik, amımı sıkılaştırdığı için gerginliğim hızla cinsel bir ihtiyaç haline dönüşüyor ve tam da istediği etkiyi yaratıyor.

"Eldon," diye nefes nefese, parmaklarımı masanın kenarına dolayarak birkaç santim geri çekilirim ve kendimi daha da açığa çıkarırım.

"İşte böyle, Raven. Elime boşalırken adımı söyle," diye homurdanıyor, eğilip eteğimi belime kadar kaldırıyor, böylece klitorisimi ağzıyla kavrayabiliyor. Siktir.

Vücudumda dolanan her damla öfke ve kıskançlık, her gram gerginlik, doruğa ulaştığımda dalgalar halinde ecstasy'ye dönüşüyor ve onun adını bir dua gibi mırıldanıyorum. Tamamen bitkin düştüğümde, dirseklerimin üzerine çöküp, sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum.

"Seninle işim henüz bitmedi, Küçük Kuş."

O pantolonunun fermuarını açıp, dikkat çekmek için yalvaran kalın penisini ortaya çıkarırken, ona hayretle bakıyorum. Penisini koruyucu bir kılıfla kaplıyor ve benden gözlerini ayırmadan ucunu girişime hizalıyor.

"Senin tatlı amını ilk kez tattığımda sana kime ait olduğumu söylemiştim. Unuttun mu?" diye sorar, ben onu daha derine almak için çaresizce hareket ederken, o sadece bir santim içeri girer, ama şu anda tüm güç onun elindedir. "Cevap ver, Raven."

"Hayır. Unutmadım."

"O zaman söyle, ben kime aitim?"

"Bana."

Bu sihirli kelime. Derinlerime giriyor, sınıfın geri kalanı farkında değilmış gibi etrafımızda otururken beni penisinin etrafında gerginleştiriyor. Bu beni tahrik etmemeli. Ama ediyor.

"Bir daha asla bundan şüphe etme. Anladın mı?" diye her kalça hareketiyle dişlerini sıkarak söylüyor ve gözlerinde benim içimdeki hayal kırıklığı ve hayal kırıklığını görüyorum. Ona göz kırpıyorum, başımı sallarken kelimeleri bulamıyorum, ama bu onun için yeterli değil. "Bir daha asla, Raven. Söyle bana." Her kelime, kalçalarının bir başka itişiyile vurgulanıyor ve masanın altımızda zeminde gıcırdamaya başlayacağından eminim.

"Bir daha asla," diye inleyerek ve inleyerek, onun kollarında bir kez daha parçalanmaya hazır bir halde söylüyorum.

"Güzel. Şimdi, bu odada, Bishop'lar dışında, şu anda söylediğimiz her şeyi duyabilen tek bir kişi daha var. Sence bu kim olabilir?" Beni bu kadar sert ve hızlı bir şekilde becerirken düşünemiyorum. Arkasına, Bishop'ların olduğu yere bakmayı başarıyorum, ama bu onun söyledikleriyle mantıklı gelmiyor.

"Bilmiyorum."

Kıkırdar. "Daha iyi düşün, Raven. Ben seninim, sen benimsin. Bu odadaki herkesten daha çok kimin bu gerçeği duymasını istersin, söyle bana?" Gözlerim büyür, yüzünde bilmiş bir gülümseme yayılır. "Söyle ona, Raven. Kime ait olduğumu söyle ona."

O beni tekrar tekrar sahiplenirken, ben ona şaşkınlık ve... şok karışımı bir ifadeyle bakarken, kalçaları hiç duraksamıyor. Emin değilim, ama her halükarda, dilimden kelimelerin akmasını engelleyemiyorum.

"Sen bana aitsin."

"Daha yüksek sesle, Küçük Kuş," diye bağırır, kalçaları acımasızca içime girip çıkarken.

"Bana aitsin," diye bağırıyorum, göğsüm yanarken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve başka bir orgazm vücudumu sararken, onun dokunuşuyla yanıp tutuşuyorum.

Kalçaları titrer, beni takip ederek uçurumdan aşağı atılır. Dudakları benimkileri ele geçirir, dünya etrafımızda dönerken inlemelerimi kendine saklar.

Birlikte nefes nefese kalırız, nefesimizi toparlamak için bir an dururuz, sonra o elini çeneme koyar, burnu burnuma değecek şekilde gözlerimin içine bakar ve içimden çekilir.

"Seni seviyorum, Raven. Yaptığım her şey senin için," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde, ve kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı. Eteğimi düzeltti, blazerimi düzeltti ve saçımı eliyle düzelttikten sonra kendini toparlayıp koltuğumu işaret etti.

"Külot giymedim."

"İyi," diye cevaplar göz kırparak ve koltuğuna oturur. Pislik.

"Bu çok seksi oldu Dove," Zane arkamdan düşünceli bir şekilde konuşur ve ben ona geniş gözlerle bakarken o sırtarak gülümser.

"Hiç abartmıyor," diye ekliyor Brax, Creed sırtınca bacaklarımın kasılmasına neden oluyor.

"Dünyanın geri dönmesine hazır mısınız?" Oniks gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda ve hayır demek istesem de başımı sallayıp öne dönüyorum.

Tüm öfke, tüm hiddet, tüm kızgınlık yok oldu. En azından benden.

Göz açıp kapayıncaya kadar, odada hareketlilik başlar ve Figgins hızla ayağa kalkar.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırır, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde odaya bakınır.

Genie koltuğunda dönerek, yüzünde tiksinti ifadesiyle parmağını bana doğru uzatır, ama bir şey söylemeden Creed koltuğundan kalkar.

"Ben."

"Sen mi?" Sesinde şaşkınlık belirgindir, ama yine de gözlerini kısarak kapıyı işaret eder. "Sınıfımdan defol. Hemen."

Bana göz kırpar, yüzünde sırıtişla ellerini ceplerine sokar ve etrafımızda kaos hüküm sürerken arkasına bakmadan odadan çıkar. Uyluklarımdaki sıcak avuç ve yanağıma değen yumuşak dudaklar olmasaydı, ben de neredeyse bu kaosa kapılacaktım.

Belki de yanmak artık her zaman kötü bir şey değildir.

YİRMİ DOKUZ

ZANE

Creed'i bulmak zor olmadı, çünkü Raven'ın içine girmiş olan kendisiymiş gibi Profesör Figgins'in sınıfından çıkıp gitmişti. Binanın ana girişinde, sırtını duvara dayamış ve ayağını duvara vurarak bekliyordu.

Raven ve Eldon arasındaki tüm gösteri muhteşemdi. Bunu başka bir kelimeyle ifade edemem. Onun zaman ayarlı bir bombadan kıvranan bir ihtiyaç yığınının dönüşmesini izlemek çok özel bir şeydi.

Dersin başlangıcı tam bir karmaşaydı. Kim böyle bir pusu kurar ki? Tabii ki Genie. Ama aslında neyi başarmaya çalışıyordu? Anlamıyorum. Sanırım hiç anlamayacağım da. O tam bir aptal.

"Eğlenceli bir şey kaçırdım mı?" Creed, bize yaklaşırken bizimle aynı hıza gelerek düşünür ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırım.

"Kim öldü de seni komik yaptı?"

Eldon yanımda kıkırdıyor ve Raven, Creed'in bakışları altında yanakları kızarıırken sırıtıyor.

"Ben de komik olabilirim," diye homurdanır, beni itip Raven'ın yanına geçer ve ben ona ters ters bakarım.

Orospu çocuğu.

"Hayır, olamazsın. Saçmalamaya kalkışma." Raven kıkırdayarak beni yumuşatırken, ben de omzumla ona hafifçe vuruyorum.

Öğleden sonra güneşinin altına çıkarak, arkanıza yaslanıp rahatlamak ve kız arkadaşımın çok ihtiyacı olan boş zamanımı geçirmek için hazırım.

"Hey, gidip babamı bulmam lazım, ama bu akşam için bir toplantı ayarlandığını zaten biliyorum. Saat on. Sizi almaya gelmemi mi istersiniz, yoksa yine merdivenlerde buluşalım mı?" Leila, sanki benim gece planlarımı mahvetmemiş gibi rahatça soruyor. Raven'la biraz zaman geçirebilirim, ama şimdi bu konu kafamızda asılı kalacak.

"Bizi al. Ya da biz sana gelebiliriz? Tek başına dışarı çıkma. Güvenli değil," diye cevaplar Raven ve Leila omuz silker.

"Şimdiye kadar gayet iyi idare ettim," diye düşünür. "Ama tabii, geç kalmamak için saat 10'dan yirmi dakika önce evinize uğrayacağım. Merak etmeyin, babama da yerleşkeden bahsedeceğim," diye ekler ve arkasına bakmadan uzaklaşır.

Beşimiz evimize doğru yolumuza devam ediyoruz, ama her zamanki gibi Raven'ın etrafında toplanmak yerine, biraz daha birbirimize yaklaşıyoruz. Brax'ın her zamanki gibi önden gitmemesi, bana onun aklında bir şey olduğunu hemen belli ediyor.

"Çıkar ağzındaki bakçıyı, koca adam," Raven, gargoyle'a keskin bir bakış atarak söyler. "Ona güveniyor muyuz şimdi?"

Raven düşünceli bir şekilde dudaklarını ovuşturur. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Kendimi iyi bir insan olarak tanımlamıyorum ve kesinlikle tüm cevapları bilmiyorum. Şu anda onu olduğu gibi kabul ediyorum. Guild'de kendini ifşa ettiğinden beri şüpheli bir şey yapmadı ve ben de bulabildiğim tüm müttefikleri kullanabilirim. Özellikle de Sebastian ve Genie bana oyun oynarken." Brax cevap vermezken ben anlayışla başımı sallıyorum.

O çok daha siyah-beyaz ve kesinlikle daha acımasız. Eğer onun arkadaşı olsaydı, Leila şimdiye kadar kesilirdi, hatta muhtemelen öldü. Raven'ın söylediklerine rağmen, onun zihnine girmediğine şaşırıyorum.

"Bana bir plan gibi geliyor," diyor Eldon ve Raven'ın omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

"Umarım öyledir."

Beşimiz yolumuza devam ederken sessizlik bizi kaplar, ilerledikçe kalabalık azalır. Ön kapı arkamızda kapanır kapanmaz, dünyadan kopmuş olduğumuz için rahat bir nefes alırım. Kısa bir süreliğine de olsa.

"Önümüzdeki birkaç saat için planın ne?" diye sordu Raven, odaya doğru ilerleyip bize dönerek.

"Sikimin amına eldiven gibi tam oturup oturmadığını görmek mi?" diye önerdim, o da sırtıttı, ama Creed boğazını temizleyerek şansımı mahvetti ve evin arkasındaki veranda kapısını işaret etti.

"Oradaki grifonun başka planları olduğunu hissediyorum."

Onun bakışlarını takip ettiğimde, gerçekten de bir grifon evi bekleyişle izliyor. Raven hiç tereddüt etmeden sırt çantasını bırakıp ona doğru koşar. Geri kalanımız da yavaşça onu takip ederiz.

Bir familiar sahibi olmak, değer verilmesi gereken nadir bir şeydir ve biz de ona öğrenmesi ve büyümesi için alan tanımaya çalışıyoruz, ama bu, onu başkalarıyla paylaşmak zorunda kaldığım için

başka biriyle paylaşmak zorunda olduğum için sinirlenemeyeceğim anlamına gelmez.

Cuma günü geri döndüğünde, kalbi kırılmıştı ve daha önce görmediğim bir yumuşaklık ortaya çıkmıştı, ama şimdi bu yükün ağırlığını üstlenmeye kararlı. Anlıyorum, gerçekten, ama kendini yıpratıyor.

Diğerleriyle birlikte dışarı çıkıp, onların tek taraflı konuşmalarını izleyip dinliyorum. Ari'nin kafasında böyle bir şeyin olması nasıl bir şey hayal edemiyorum, ama onunla etkileşimini izlemek beni eritiyor. O yumuşak, nazik ve şefkatli. Onun duygularını hissedebildiği için duvarları tamamen yıkılmış durumda ve ben de onunla bu düzeyde bir bağ kurmayı çok istiyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra Ari gökyüzüne uçarken Raven bize geri dönüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak, o kollarını göğsünde kavuşturup neredeyse arkasına saklanırken.

"Hayır. Görünüşe göre, üçüncü sınıflar bugün Gauntlet antrenmanı yapmış ve altı minotor kaybetmişler."

Üç gün öncesine kadar, dürüst olmak gerekirse, bu benim için önemli olmazdı, ama şimdi, yüzündeki acıyı görmek beni son derece öfkeliyor.

"Belki sen ve Ari bu hafta bize tesisi gösterebilirsiniz? Ve Fitch'ten gerçekten herhangi bir bilgi alamazsak, Lyra'yı falan deneyebiliriz," diye öneriyorum, yüksek sesle düşünerek ve bir şeylerin işe yarayacağını umarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, uzattığım kollarıma atlayarak başını göğsüme gömdü.

Daha önce yemin etmemiş olsaydım, şimdi yemin ediyorum.

Bu kadını ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Her zaman ve sonsuza kadar.

En sevdiğim siyah pelerinimi ve altın maskemizi giyerek, yine Leila'nın rehberliğinde akademi arazisinin gölgelerinde zorlu bir yürüyüşe çıkıyoruz. Kimseyi görmemiş olsak da, Leila her ihtimale karşı bizi ana yollardan uzak tutuyor.

Bu lanet olası Loncaya katılmamız gerekse de, biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Akademi binası gittikçe yaklaşıyor ve kısa sürede dar merdivenlerden aşağı iniyoruz. Herkesin siyah üzerine siyah savaş kıyafetleriyle beklediği Lair'e girerken, etrafımızda konuşma sesleri yankılanıyor.

Leila bizi uzak köşedeki bir masaya götürüyor, burada her birimiz için düzgünce katlanmış bir yığın giysi bekliyor. Büyümüzü kullanarak, gündelik kıyafetlerimizden, bize verilen siyah savaş pantolonlarına, uzun kollu siyah üstlere ve bağcıklı siyah botlara geçiyoruz. Son olarak, her birimize siyah örgü şapka veriliyor.

"Bu gece ne olacak?" diye sorar Raven, Leila'ya bakarak. Leila ise omuz silker.

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey önceden açıklanmaz. Her şey güvene ve bu çılgınlıkta körü körüne yönlendirilmeye bağlı," diye cevaplar Leila, elini sallayarak.

"Harika." Raven saç bağını yeniden takarken iç geçirir.

"Babamdan, büyüleri varlıkların bulunduğu alanı yöneten kişinin Profesör Figgins olduğunu öğrendim. Fazla bir şey değil, ama olumlu bir gelişme, değil mi?"

Raven sıkı bir gülümsemeyle, "Teşekkürler. En azından kime dikkat etmemiz gerektiğini biliyoruz," der. Daha önce konuştuğumuz gibi Lyra ile de konuşacağımızı söylemez, ama yardımını kabul eder. Sanırım birini uzak tutmak böyle bir şey.

"Herkes buraya gelsin." Burton'ın sesini takip ederek odanın ortasına, diğerlerinin beklediği yere gideriz. Genie ve Sebastian grubun diğer tarafında fısıldaşırken, diğer üyeler Burton'a odaklanmıştır. "Herkes kılıcını çağırсын lütfen."

İsteği beni şaşırtır, ama diğerleri gibi ben de yaparım. Elimdeki metale kaşlarımı çatarak bakarım ve bunu en son Shadowmoor saldırısının olduğu gece tuttuğumu fark etmem bir saniye sürer. Sanki bir ömür önceymiş gibi gelir, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi de gelir. Tuhaf bir his.

"Figgins'in derslerinde, karakoldaki o geceden beri bunları hiç kullanmadığımızı tuhaf bulan var mı?" Raven, kılıcına kaşlarını çatarak mırıldanır ve ben de bunu fark edince gözlerimi kocaman açarım.

"Bu günlerde her şey tuhaf geliyor bana," diye homurdanır Eldon, bu duruma rağmen gülümsememe neden olur.

"Belki de fazla abartıyoruz," diyor Creed ve Raven onaylayarak mırıldanıyor, ama bu, gözlerinin arasındaki kırılganlığı gidermiyor.

"Beni takip etmek isterseniz, bu gece savaş eğitimi yapacağız," der Burton, yanında bir geçit belirirken. Önce o geçitten geçer ve öncülük eder.

"Sloganlar beni de karıştırıyor," Raven yanımda dururken mırıldanır.

"Hangi sloganlar?"

"Burton okulda her toplantıdan sonra ne diyor?" "Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağa daha hayatta kal."

"Peki aynı adam, Nightmares Guild'e girdiğimizde bize ne dedirtiyor?" diye ısrar eder ve ben de geçitten geçerken bir saniye durup ne dediğimi hatırlamaya çalışırım.

"Kalbini takip et, gölgelerde huzur bul ve şafağı yok et."

Onaylayarak başını sallar. "Annem, beni tıp merkezine zorla götürüp büyülü bariyeri kaldırdıkları gün bana tam olarak bu sözleri fısıldadı. O zaman anlamamıştım ve dürüst olmak gerekirse, şimdi de anlamıyorum, ama Burton'ın okulu bir sloganla yönetirken, aynı zamanda çok farklı hissettiren benzer sözlerle bizi Loncaya yemin ettirmesi bana tuhaf geliyor."

Haklı. Cevabı bilmiyorum ve o da bunu biliyor. Sadece bana dert yanıyor, ama yine de içimde bir heyecan uyandırıyor.

Etrafımıza baktığımızda, kilometrelerce uzanan mükemmel kesilmiş yeşil çimlerden başka bir şey yok. Ay ışığının üzerimize parladığı dışında, ağaç, çalı, ev veya başka bir şey görünmüyor.

"Bu gece, dördüncü sınıfların Lonca'nın daha genç üyeleriyle eşleşmelerini istiyorum. Daha önce konuştuğumuz savaş sekanslarını yapacağız," diyor Burton ve yakındaki dördüncü sınıflar onaylayarak başlarını sallıyor.

"Sen, benimle gel," diye bir kız Raven'a fısıldadı ve sırtım anında gerildi. Bu onu bizden uzaklaştırmak için bir oyun mu? Bunu düşünen tek kişi ben değilim. Brax, Creed ve Eldon da öne çıktı.

"Hey, sen üniforma mağazasında çalışan kız mısın?" Raven, etrafındaki endişeyi hiç fark etmeden sorar ve kız başını sallar.

"Seni de hatırlıyorum. Raven, değil mi?"

"Evet. Ne kadar zaman önce mezun oldun?"

"İki yıl önce. Kendimi Loncaya adayabilmek için sıradan bir işe girdim."

"Güzel, adın neydi?"

"Genelde bunu söylemem, nedeni malum," dedi kız, elini sallayarak. "Ama görünüşe göre sen de artık Loncaya katıldın. Benim adım

Florentine."

"Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum, Florentine. Beni dövmek üzere misin?"

"Buna inansen iyi olur."

Raven yeni bulduğu arkadaşıyla uzaklaşırken, dördümüz şaşkınlıkla ona bakakaldık.

"Siz pislikler bu gece gerçekten iş yapacaksanız, birinizi alacağım. Gidelim."

Kaşlarımı çatarak, bu alaycı yorumun kaynağını bulmak için etrafa bakındım ve o gece Leila ile dans eden adamı gördüm. Söz konusu kızı aradım ama o, dördüncü sınıf bir kızla birlikte çoktan kaybolmuştu, ben de o pislüğün teklifini kabul ettim.

Kılıcımın sapını çevirerek, diğerleri de çiftler halinde ayrılırken onun peşinden gittim. Aramızda yeterli mesafe açıldıktan sonra, bana doğru dönerek kılıcını bana doğrulttu.

"Kılıç kullanma becerin nasıl?"

"İyi," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdim ve o sırttı.

"Bunu göreceğiz, değil mi?" Bir saniye bile kaybetmeden bana doğru hücum eder, kendimi savunmam için neredeyse hiç fırsat vermez, ama ben savunurum, onun büyük hayal kırıklığına uğrayarak.

Bir adım geri çekilip, ayaklarım omuz genişliğinde açarak kılıcımı sıkıca kavradım. Bu sefer, bana doğru geldiğinde hazır ve dengeliydim. Kılıçlarımız tekrar tekrar çarpışırken, metalin metale çarpması sesi etrafımızda yankılandı. O hızlıydı, ama ben daha hızlıydım ve yüzü kızardıkça hareketleri daha da dikkatsiz hale geldi.

Kılıcını kaldırması biraz uzun sürene kadar hareketleri, ayak hareketleri ve her şeyi ona bırakıyorum ve bunun yerine kılıcımı ona doğru savuruyorum. Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle savuşturuyor, her darbeyi savuştururken duyguları açıkça onu ele geçiriyor. Kılıcımın ucu, onun açıkta kalan boynuna değmesi uzun sürmüyor ve o, bana dik dik bakarken, gırtlığı çalışıyor.

"İyi olduğunu söylemiştin," diye homurdanıyor, elinin kenarıyla kılıcımı itiyor ve ikimiz de birkaç derin nefes alırken kılıcımı yanıma bırakıyorum.

"Öyleyim," diye homurdanıyorum, ter damlaları omurgamdan aşağı dans ediyor ve bununla birlikte bir heyecan dalgasının da geldiğini inkar edemiyorum.

"Hayır, bu olağanüstüydü. Ben Lonca'nın en iyi kılıç ustasıyım. Adın neydi?"

Ona bakarken dudaklarımın köşesinde bir şaşkınlık belirir. "Zane, Zane Denver."

Bu sefer şok olan taraf o oldu. "Monarch Denver gibi mi?" "O benim babam," diye başımı sallayarak cevap verdim, o da beni taklit etti.

"Ben Grave. Benim de ailemden birisi Monarşi'nin bir parçası. Lütfen bana, sana da küçük yaştan itibaren kılıç verdiklerini ve bunun sadece benim ailem için garip bir geçiş ritüeli olmadığını söyle," diye mırıldanır ve beni gülümsetir.

"Bu doğru bir değerlendirme. Senin büyükbaban, değil mi? Monarch Richardson."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nereden biliyorsun? Bunu kamuoyuna açıklamadım."

"İşte bu yüzden ben de bunu biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Monarşiye olan soyunu övünen kimse benim gözümde bir bok bile etmez. Gerçi, bir kızla yatıp *bunu* övünen biri de totem direğinde alt sıralarda yer alır." Leila ile en iyi arkadaş olup olmadığımız umurumda değil. Bu adamın böyle şeyler yapıp benimle aynı olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Ne? Ne zaman yaptım bunu?" Gerçekten kafası karışmış bir şekilde ensesini ovuşturur. En azından benim ondan bahsettiğimi anlamıştır.

"Leila Fitch."

"Bir dakika, ne? Hayır, yapmadım. Kimse bunu nereden biliyor ki?"

Gözlerimi kısıyorum. "Belki yanlış duymuşumdur, ama geçen hafta sonu partiden sonra senin hakkında konuşurken öyle geliyordu. Sonrasında herkesin bunu bildiği anlaşıyordu."

"Ama ben sadece onunla dans ettim. Gördün mü? İşte bu yüzden kendime saklanıyorum ve başkalarının saçmalıklarıyla uğraşmıyorum dostum." Gerçeği gözlerinde görebiliyorsun. Dudaklarımdan dökülen dramaya tamamen şaşkın ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Beni dinleme, ne dediğimi bilmediğim belli." Teklifi kabul ediyor ve sırayla hücum ve savunma yaparak başka bir saldırı dalgasına giriyoruz. Her pasla daha sert ve daha uzun süre itiyoruz ve doğru: Onunla eşleşmişim.

Bir ara daha verip, mümkün olduğunca çok su içtiğimizde, Guild'in varlığını öğrendiğimizden beri aklımda olan bir soruyu sormaya karar verdim.

"Bir Şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Neden Kabislar Loncası deniyor? Neden Kabislar?"

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirir. "Çünkü biz, bizim alemimizdeki ve ötesindeki kabus yaratıklarına kabuslarını yaşatan Lonca'yız."

OTUZ

RAVEN

Bu alemde, beni sihirli bir şekilde daha az yorgun hissettirecek bir yetenek neden yok? Son zamanlarda tek hissettiğim şey bu: yorgunluk, bitkinlik, tükenmişlik. Hepsi aynı anlama geliyor ve kesintisiz bir uyku uyuyamadıkça tamamen çözümsüzler, ki bu da şu anda uzak bir anı gibi geliyor.

Odama işgal eden gölgeler sakinleşmiş gibi görünüyor, ama şimdi gecelerimiz Kabuslar Loncası tarafından bozuluyor.

Dün geceki antrenmandan sonra, bu gece ve bundan sonraki çoğu gece için başka bir seans daha olacağına dair söz verildi. Bir şey açık, ufukta bir şeyler oluyor. Eğer öyle değilse, o zaman bir şeyden korkuyorlar, bu yüzden antrenmanlar öngörülebilir gelecekte bir veya iki kademe yukarı çekilmiş gibi görünüyor.

Onları bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu biz bilmiyoruz. Bu bilgiye asla erişemiyoruz, ama yine de bunun için antrenman yapıyoruz. En azından dün gece Florentine ile bir bağ kurdum. O, tabii ki Piskoposlar ve Leila dışında, Lonca'da benim en yakın müttefikim.

Krallıkta daha fazla gelecekte vazgeçip kendini Guild'e adanmış olması, bu davaya gerçekten inandığının açık bir göstergesi. Orada yeni bir arkadaş edinen tek kişi ben değildim. Zane'in ortağı Grave, işimiz bittiğinde el sıkışıp beşlik çaktı ve Zane de onu oldukça sevmiş görünüyordu.

Brax birlikte çalıştığı adamdan bahsetmedi, ama bu sürpriz olmadı. Creed de bahsetmedi, ama Eldon, dördüncü sınıfta eşleştiği adamın odaklanmış ve kararlı, ama ayrıldıklarında kolay anlaşılan biri olduğunu söyledi.

Aktif olarak müttefikler arayacağımı hiç düşünmemiştim, ama önümüzde neyin beklediğini gerçekten bilmediğimiz açık ve bize karşı olanlardan çok, bizim tarafımızda olanların sayısı hayati önem taşıyor.

Saçlarımı arkaya ördürdüm, üniformamı çıkardım ve zümrüt yeşili bir süveter ve Guild'den yeni aldığım savaş botlarıyla bir çift tayt giydim. Salona çıktığımda, beni bekleyen adamlarıma bakınca durdum.

Brax en uzakta oturuyor, gri eşofman ve sade beyaz tişört giymiş, her zamanki gibi düşünceli bir ifadeyle. Eldon onun yanında, koyu renk kot pantolon ve siyah kapüşonlu sweatshirt giymiş, koltuğuna yaslanmış. Creed kanepede, onlara dönük, gözlerini daha da koyu gösteren siyah eşofman giymiş, Zane ise onun yanında gri şort ve ona uyan sweatshirt giymiş oturuyor.

Hepimiz aynı yere gidiyoruz, ama bu durum için giydiğimiz kıyafetler o kadar farklı ki, neredeyse komik. En önemlisi, söyledikleri gibi burada oturup beni bekliyor olmaları.

Göğsüm sıkışıyor. Ne zaman geleceklerini söyledilerse, geldiler. Verdikleri her sözü tuttular. Hissettiğim her duyguyu, ne kadar derin olursa olsun, onayladılar. Her seferinde, sadece sözlerle değil, eylemleriyle de konuşuyorlar ve ben duvarlarımı örüp dünyanın gerisinde saklanmayı ne kadar sevsem de, onlardan saklanmamı imkansız hale getirdiler.

Boğazımı temizleyince, dört çift göz bana doğru dönüyor. "Sizlere minnettarım. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Onların şaşkın ifadeleri kaşlarını çatmaya ve kafalarının karışmasına dönüşürken, ben gergin bir şekilde parmaklarımı oynatıyorum.

"Bu da nereden çıktı?" Eldon, çenesini kaşıyarak bana bakmaya devam ederken soruyor.

Omuz silkiyorum. "Buraya gelip dramamla her şeyi alt üst ettiğimi hissediyorum, ama sizler sanki sorun yokmuş gibi her şeye uyum sağlıyorsunuz. Benim için yaptığınız her şeyi gördüğümü ve minnettar olduğumu bilmenizi istedim." Yanaklarım onların ilgisi altında kızarıırken, keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum.

"O zaman buna değdiğin için şanslısın, değil mi?" Zane sırtarak ayağa kalkar ve bana doğru yavaşça yürür. Gözlerimi deviririm ama o beni kollarına alıp sıkıca sarılırken bu çabam boşa gider.

Gözlerim kapanıyor ve ben de onu aynı şekilde sıkıca sarıyorum, sonra o yavaşça bir adım geri çekiliyor.

"Peki, Ari olmadan, tesise nasıl gideceğiz?" Creed soruyor, Zane elimi tutup beni kanepelere doğru çekiyor. Ama bizi oturtmuyor. O da bizim kadar buradan çıkmak istiyor. Ama bu, Ari ile ikimiz tek başımıza gittiğimiz son seferki kadar kolay olmayacak, çünkü beşimizin hepsinin onun sırtına sığması imkansız.

"Brax bizim için bir geçit açarsa daha kolay olur," diyorum ve ben devam etmeden önce o hemen başını sallıyor.

"Oraya gitmedim, nereye gideceğimi bilemem."

"Biliyorum, o zaman ya Ari'ye ikimizi götürmesini söyleyip buraya bir geçit açmasını sağlayabilirim ya da..." Sözlerim yarım kalır, sinirlerim bozulur.

"Ya da..." Bütün vücudumu ona doğru çevirip derin bir nefes almadan önce, alternatif seçeneği söylemeden önce kaşlarını kaldırdı.

"Düşüncelerimden görüntüyü alabilirsin."

Sözlerim üzerine odada sessizlik yankılanır, kaşları çatılır ve ben bu seçeneği geri çekmeye hazırken, belirsiz bir ortama doğru uzanır.

"Zihnine girmemi mi istiyorsun?" diye sorar ve ben gergin bir gülümsemeyle cevap veririm.

"Sana güveniyorum." Bu sözler göğsümü ısıtıyor ve her bir kelimesinin içten geldiğini şimdiye kadar hiç olmadığı kadar doğruluyor. İlk geldiğimde, iznim olmadan düşüncelerime girmeye çalıştığımda, bu düşünce bile kendimi ihlal edilmiş hissetmeme neden olmuştu, ama şimdi bu benim seçimim, benim teklifim. Tamamen farklı bir his.

Rıza gibi küçük bir şeyin bir durumu iyi bir fikir gibi hissettirebilmesi ne kadar da komik.

"Güvenebileceğin hiçbir şey olmayacak," diyor Brax, ayağa kalkıp yavaş, ölçülü adımlarla bana doğru yaklaşıırken. "Eğer aklında sadece bunu tutarsan, diğer her şeye dokunmayacağıma yemin ederim."

O benim önümde durduğunda, omurgamdan bir titreme geçer. Vay canına. Benim düşüncelerimin derinliklerine inmek onun için gerçekten bu kadar basit olabilir mi? Ama söylediklerimde ciddiydim. Ona güveniyorum ve sadece ihtiyacı olanı göreceğine daha da çok güveniyorum.

Yaklaşıyor ve diğer adamlarımın her hareketimizi izleyen gözlerini hissedebiliyorum. Elini kaldırıp çenemin altını okşuyor, bu basit dokunuş beni hiç çaba sarf etmeden sakinleştiriyor. Oradan parmak uçlarını yanağıma doğru kaydırıyor ve şakaklarıma yerleştiriyor.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve kompleksin canlı görüntüsü aklıma geliyor. Her şeyi görüyorum. Ağaçlar, hapsedilmiş yaratıklar, çalılar, hepsini. Onu zihnimde hissedebiliyorum, garip bir şekilde yumuşak bir okşamaya benziyor ve iniltiyi geri tutuyorum. Kimse bunun... iyi hissettireceğini söylememiştii.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, alnını alnıma dayayarak.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bekleyen görüntüyü bulmam gerekiyor, ama sanki onu doğrudan zihnime yansıtıyorsun." Geriye yaslanır ve ben gözlerimi açarım.

"Anlamadım?" Ne yaptığımı gerçekten bilmediğim için bu bir soru gibi geliyor, ama onun kızgın olup olmadığını da anlayamıyorum. Yanlış bir şey yaptıysam, niyetim yoktu.

"Özür dileme, Shadow. Bu daha önce hiç olmamıştı." Kaşlarının arasındaki çizgiler cildini bozuyor. Biri kahverengi. Biri yeşil. İkisi de benim mavi gözlerimin içinden ruhuma meraklı bir şekilde bakıyor.

"Hâlâ tekrar özür dilemem gerektiğini hissettiriyorsun," diye mırıldandım ve o başını salladı.

"Ne hayal ettiğimi tam olarak biliyorum, yani görevi tamamladık, ama bu görüntüyü Eldon'a da verebilir misin?"

"Neden?"

"Bu sihirli bir yetenek olabilir, Raven." Gözlerime bakınca sesi yumuşar ve ben başımı sallarım. Her küçük şey beni o kadar karıştırıyor ki, bunun bir seçenek olabileceğini bile düşünmemişim. Bir dakika sonra Eldon yanıma gelir, yaklaşırken yüzünde nazik bir gülümseme vardır. "Benim yaptığım gibi ellerini onun şakaklarına koy, Eldon," der Brax ve Eldon da öyle yapar.

Gözlerimi kapatıp, geçen sefer yaptığım gibi zihnimde bileşiği canlandırıyorum, ama birkaç dakika geçtikten sonra Eldon ellerini indirip bir adım geri çekiliyor.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye itiraf eder ve ben ona bakarım, yüzümde hafif bir hayal kırıklığı belirir. Elbette, başka bir sihirli yetenek bulmak o kadar kolay olmazdı.

"Üzgünüm," diyorum, sonra eller yanlarımı sıkıp beni yerden kaldırıyor.

"O bizi ölümüne özür dilemeden gidelim," diyor Zane kıkırdayarak ve diğerleri de gülüyor. Bu sefer gözlerimi deviriyorum ve ciddiylim. Pislik. Beni yere indiriyor, başımı geriye eğip gözlerime bakıyor ve dudaklarında bir sırıtış var. "Korkunu yen, Dove. Halledeceğiz. Bazı şeyler zaman alır."

İç çekiyorum, kendime yüklediğim stresi eritmeye çalışıyorum. Ona teşekkürlerimi dudaklarımla söylüyorum ve o da göz kırpmıyor, sonra bizi Brax'ın yarattığı geçide doğru yönlendiriyor.

Creed ilk olarak içeri girer, ardından Eldon gelir ve ben de gizlice içeri sızarım, Zane ve Brax hemen arkamdadır. Brax'ın bizi geçen sefer durduğum yere getirdiğini fark edince gözlerim şaşkınlıkla açılır. Sanki hafızamın bana gösterdiği yere bizi tam olarak yerleştirmiş gibidir.

Tesis, bıraktığım gibidir ve tanıdığım kişi, olacağını söylediği yerdedir. Onu sol tarafta, bariyerin yakınında görebiliyorum.

"Kafese benzemiyor," diyor Zane, Ari'ye doğru ilerlerken, ben de ben de başımı sallıyorum.

"Bu durumun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum, ama onlar için yine de bir hapishane . Temelde öğrenciler tarafından kesilmek üzere sığır gibi tutuluyorlar," diye mırıldanıyorum. Eminim aynı şeyi tekrarlamamdan bıkmışlardır, ama Ari'nin bu durumdan duyduğu acıyı ve kederini hissedince bunu yapmamak zor. Özellikle de Gia içerideyken.

Ari'ye doğru kalan adımları koşarak atıyorum, yüzümü tüylerine gömüyorum ve aramızda tek bir kelime bile konuşmadan göğsünü okşuyorum. Her zamanki gibi başımı eğiyor ve ben derin bir nefes alıp kalp atışlarımı onunkıyla uyumlu hale getiriyorum.

"Yeni bir şey var mı?" diye soruyorum ve ben bir adım geri çekilirken o başını sallıyor. Bishoplara ile benim tanıdığım kişi arasında neredeyse bir gariplik hissediyorum, ama bunu nasıl düzelteceğimi gerçekten bilmiyorum. Ari benimle konuştuğu gibi onlarla konuşamıyor, bu yüzden anlık iletişim kuramama durumu pek yardımcı olmuyor.

"Şuradaki kim?" diye soruyor Creed ve ben kaşlarımı çatarak onun bakışlarını takip ediyorum ve akademiden iki personelin ormanın yanındaki bariyerden geçtiğini görüyorum.

"Onlar birkaç günde bir herkesi kontrol etmeye gelen personel," diye açıklıyor Ari ve ben de bu bilgiyi diğerlerine aktarıyorum.

"Sadece onlar mı girebilir, yoksa herkes mi?" diye sorar Eldon, cevabı Ari'den bekler.

"İnsanlar istedikleri gibi gelip gidebilirler." Mesajı tekrar iletirim ve Brax kaşlarını çatır.

"Bariyer nasıl ayrımı yapabilir?" diye sorar ve Ari iç çeker.

"Emin değilim. Her zaman insanların durmadan gelip gittiğini gördüm."

Benim tanıdığımın sözlerini tekrar ettiğimde, Zane başını sallıyor. "Bu konuda ona güvenebileceğimi sanmıyorum. Oraya girersen, çıkamayacağından endişeleniyorum, Raven."

"Ona güveniyorum, Zane. Onu burada hissediyorum," diye açıklıyorum ve elimi göğsüme bastırıyorum.

"Ben önce girip kontrol edebilirim," diyor Eldon ve ben reddedemeden, söylediği gibi, dirençle karşılaşmadan tesise giriyorum.

"Hepsine karşı hisler besleyeceksen, ben de favorilerimi seçebilir miyim?" diye sorar Ari, beni güldürür, ama Eldon'un sorunsuz bir şekilde tesisten çıkmasını izlerken cevap veremem. Rahat bir nefes alırım. *"Öyleyse, şu anda kesinlikle benim bir numaram o."* Ari'ye gözlerimi deviriyorum ve Creed kaşlarını kaldırıyor ama ben elimi sallayarak onu susturuyorum. Ari'nin günün favori Bishop'u yerine odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var.

"Yani oraya mı gidiyoruz?" diye sorar Zane, tesisi işaret ederek, ve ben ben başımı sallıyorum.

"Evet, kendi gözlerimle görmek istiyorum, karşı karşıya olduğumuz koşulları görmek istiyorum

"Oraya girdiğinde Gia'ya dokun. O, bizim bağlı olduğumuzu bilecek, çünkü o ve ben ö

"Oraya girdiğinde Gia'ya dokun. O da benim gibi bizim bağlantılı olduğumuzu anlayacaktır. Sana yardım edecektir," diye açıklıyor Ari, ama ben tereddütte burnumu kırıştırıyorum. *"Güven bana. Bir saatin var. O zamana kadar çıkmazsan, seni kendim bulmaya gelirim."*

"Bizi bulmaya gelemezsin. Gelirsen, tekrar tesise hapsolursun," diyorum.

"Ne diyor?" Brax, Ari ile bana bakıyor.

"Bir saat içinde girip çıkmamız gerektiğini söylüyor, aksi takdirde beni aramaya gelecek, bu da onu tesise hapsedecek olsa bile." Griffin'ime keskin bir bakış atarım ama o sadece gözlerini kırpar.

"Güzel. Bir familiarın olması gereken budur. Senin bir uzantın, seni güvende tutmak için sonuçları umursamayan, tıpkı senin onun sevdiği kişi ve gururu için yaptığın gibi." Brax haklı, ama bunu söylemiyorum.

"Belki bugün iki favorim olabilir."

Ari'ye parmak hareketiyle cevap verip, onun ukala sözlerine aldırış etmeden bariyere doğru dönüyorum. "Gidelim."

"Dikkatli ol."

"Başka ne olabilir ki?"

"Duydum."

Ona dönerek, gözlerimi kocaman açıp çenemi gevşetiyorum, kalbim hızla atıyor. Adamlarımın beni izlediğini hissedebiliyorum, ama hiçbirisi Ari ile aramızdaki tuhaf bakışma yarışını bölmüyor. Birkaç saniye sonra, uzun boylu ve gururlu griffin bana başını sallıyor, ben de aynısını yapıp tesise giriyorum.

Büyü baştan ayağa beni sarar, bir an için titrememe neden olur, sonra sakinleşir. Güneş daha sönük, rüzgâr daha sert, botlarımın altındaki çimler daha nemli gelir.

"Nereye gidiyoruz?" Creed, etrafımızı çevreleyen ağaçlara ve doğaya bakarak sorar.

"Bilmiyorum. Kimseyi kızdırmak istemiyorum, sadece etrafa bakmak istiyorum. Oradan başlayalım."

Brax her zamanki gibi önüme geçip liderliği üstlenir, Zane ise arkada kalırken Creed ve Eldon yanlarımda yer alır. Attığım her adımda dikkatliyim. Dallar, devrilmiş ağaç gövdeleri ve çıkıntılı kökler etrafımızda bir engel parkuru oluşturur.

Uzaklardan gelen bir hırıltı bizi durdurur ve sola dönüp devrilmiş bir ağacın arkasında toplanmış üç minotor görürüm. Bizi gördüklerine pek sevinmiş görünmüyorlar, ama hemen üzerimize saldırmadıkları için yoluma devam ederim ve neyse ki bizi rahat bırakırlar.

Uzakta düşen su sesi ve kıkırdamalar kulaklarımı tırmalıyor ve o yöne doğru gitmeyi düşünüyorum, ama Gauntlet'teki sirenlerin hatırası beni ters yöne yönlendiriyor.

"Duyuyor musun?" diye sorar Creed, durarak, hepimiz onunla birlikte dururuz. "Neyi duyayım?"

"Küçük kanatlar gibi geliyor," diye açıklıyor Creed ve ben gözlerimi kısarak, onun bahsettiği şeyi duymaya çalışırken etrafımıza bakıyorum. Ona saçmaladığını söylemeden hemen önce, rüzgârın sesinden zar zor duyulabilen küçük bir kanat çırpma sesi duyuyorum.

"Yukarı bak," diye fısıldadı Eldon ve ben başımı geriye eğip şaşkınlıkla baktım.

Halk hikayeleri ve masallardan çıkan bir başka büyülü yaratık. Pixieler, altında durduğumuz dev ağacın dallarında sıralanmışlar. Kendi hayatlarını yaşarken bize hiç aldırış etmiyorlar.

Vay canına. Sadece vay canına.

"Ari Raven'ı avlamaya gelmeden devam edelim, yoksa bu konuyu hiç bitiremeyiz," diyor Brax ve ben, neredeyse görünmeyecek kadar hızlı çırpınan küçük kanatlarını hayranlıkla izlemek için bir saniye daha duruyorum.

Çalıların etrafından dolaşmaya devam ederken, bir gürültü bizi bir kez daha durdurur. Yavaşça sağımıza dönerken, en az bir düzine grifon görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Vay canına," diye mırıldanır Zane ve ben özel birini aramak için her birine bakarım.

Onun olduğunu anında anlıyorum. Geçen sefer uzaktaydım belki, ama o bize doğru iki adım atarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir sonraki nefeste ona doğru ilerliyorum, birkaç metre uzaklaşana kadar durmuyorum.

"Raven," Brax endişelenerek beni uyarır, ama ben güvende olduğumu biliyorum.

"O," diye açıklıyorum, sanki bu yeterliymiş gibi, ve başka bir şey yapamadan, hayranlıkla onun pençesini öne doğru uzatıp başını eğmesini izliyorum. Bir saniye geçiyor ve kalan grifonlar da aynısını yapıyor, kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Ne oluyor?" diye sorar Zane, ama ben cevabı bilmiyorum. Bunun yerine, Gia'ya doğru kalan adımları atar ve elimi gözlerinin arasına götürür, avucumu gagasının hemen önündeki küçük çukura koyarım.

"Ari bana senden çok bahsetti."

Kafamın içindeki yumuşak ve şehvetli sesine şaşırarak nefesimi tutuyorum, sonra sesimi buluyorum. "Düşünmek bile istemiyorum." O bana bakarken, zihnimde bir kıkırdama yankılanıyor.

"Bize yardım et, Raven. Sana inanıyoruz," diyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Gözlerinde acı, kalbinde keder ve daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlik var.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum.

"Biz de senin için elimizden geleni yapacağız."

"Benim için mi? Gerek yok," diye ısrar ediyorum ve o başını sallıyor.

"Gerekli olacak. Karanlık geliyor."

OTUZ BİR

CREED

Vücudumun her yerinde donuk bir ağrı hissediyorum ve iç çekerek sırt üstü yatıyorum. Bir gece daha, bir antrenman daha. Dün geceki silahımız sopaydı. Tahta bir sopayla verebileceğiniz hasar neredeyse etkileyici. Ama sanırım asıl amaç da bu, elimizdeki her şeyi kullanmak.

Bunun ardındaki mantık, bizim için hala anlaşılmaz.

Havada bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum ve bu, geleceğin ne getireceği konusunda beni endişelendiriyor. Akademide, daha büyük bir iyilik için savaşta hayatını kaybeden ebeveyni olan tek öğrenci ben değilim, ama bu, bu düşüncenin omuzlarımda ağır bir yük oluşturmasını engellemiyor.

Ne olursa olsun, savaşmak için bir nedenim var. Ne olursa olsun, pes etmemek için bir nedenim var.

Raven.

Her şeyin bir nedeni olduğuna hep inanmışımdır. Küçük yaşta bile, beynim babamın kaybını güçlü ve kararlı olmak için bir neden olarak yorumladı ve şimdi, hayatımdaki her şeyin beni tüketen bu çılgın kadına hazırlamak için olduğunu biliyorum.

Kampüste kimsenin umursamadığı bir tesisi araştırmak da dahil olmak üzere, elimden gelen her şeyi yapacağım. Raven umursuyor ve önemli olan da bu.

Salondan kahkahalar yankılanıyor, Raven'ın tiz melodisi beni yataktan kaldırıyor ve onlara katılmak için aceleyle hazırlanıyorum. Guild ile gece aktivitelerimiz yeterince yoğun geçtiyse, bazı sabahlar antrenmanları atlıyoruz, ama yine de en son kalkanlardan biri olmak bana göre değil.

Duş alıp üniformamı ve ayakkabılarımı giyiyorum. Odamdan çıkıp salona girdiğimde, Raven ve Zane yemek masasında oturmuş, aralarında gülüşüyorlar. Onu bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama o ona yaklaşıp ağzının köşesine yumuşak bir öpücük kondurduğunda, yüzündeki memnuniyet kalbimi ısıtıyor.

Her gün duvarlarını biraz daha indiriyor ve bizi biraz daha içeri alıyor, bu da tüm bunların olması gerektiğine dair inancımı pekiştiriyor. Hepimiz kayıp, umut ve şimdi de sevgiyi hissettik. Sevgi her şeyi yenecek.

Onlara doğru ilerlerken, Eldon ve Brax da yatak odalarından çıkıyorlar, ama bu Zane'in Raven'ı kendine saklamasını engellemiyor, biz diğerleri yerlerimize otururken onu kucağına çekiyor.

"Merhaba," Raven gülümseyerek mırıldanıyor, üçümüze bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Günaydın, Raven."

"Hazır mısınız?" diye sorar, sanki onun onayını beklermiş gibi omzunun üzerinden Zane'e bakar ve o başını sallayınca tekrar masaya odaklanır. Bir dakika sonra, Brax, Eldon ve benim önüme tabaklar gelir. Her biri yumurta, pastırma ve kreple doludur.

"Bu sefer tabak bile aldın. Ne kadar da kraliçesin, Küçük Kuş. Teşekkürler," diyor Eldon kıkırdayarak ve ona dilini çıkarıyor.

"Neden bu kadar keyiflisin?" diye sorar Brax, tabağındaki yemeği yemeye başlarken, ben de onu taklit ederim.

"Hiçbir şey, sadece bir değişiklik olsun diye uyudum. Yenilenmiş ve güne hazırım." Neredeyse Zane'in kucağında zıplıyor. Ne yaptıysa, ona eksik olan enerjiyi kesinlikle vermiş.

"Hâlâ bugün Lyra'yı bulmak istiyor musun? Bize kompleks hakkında bilgi verebilir mi diye bakmak için?" Zane kulağına fısıldayarak sorar ve kız hevesle başını sallar.

"Lütfen."

Siktir, lütfen demesine bile gerek yok. Eğer isterse, onu dünyanın sonuna kadar takip ederiz ve her şeyi yakıp yıkarız.

Çok çabuk, masa boş tabaklarla doldu ve gitme zamanı geldi. Sırt çantamı alıp kapıda buluşuyoruz ve gri ve berbat havaya çıkıyoruz.

Yolun sonuna geldiğimizde Raven durur ve başını geriye eğerek gökyüzüne bakar. "Gökyüzü sana da garip geliyor mu?"

Onun kadar dikkatimi vermeye çalışıyorum. Yağmur yağmıyor ve gökyüzü tamamen kara bulutlarla kaplı değil... sadece çok karanlık. Öyle ki, erken gelmediğimizden emin olmak için saati tekrar kontrol etmeyi düşünüyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandım, ama bunun gerçek bir açıklaması yoktu.

Raven gözlerini kapatırken dudakları kıvrılır.

"Cildim karıncalanıyor, hava elektrikli ve sanki dilimde garip bir tat var gibi."

Kaşlarımı çattım, ama ben konuşmadan Zane konuştu. "Bu ne anlama geliyor, Dove?"

Gözlerini açar ve yavaşça başını eğerek bize bakar. "Bilmiyorum, ama omurgam sertleşmiş ve ensemdaki tüylerim hoşnut değil," diye açıklar, ama bu hala pek mantıklı gelmiyor. "Endişelenme. Geç kalmadan devam edelim."

Brax önden gider ve biz de akademi binasına giden ana yolda bulunan öğrencilere katılırız. Ölümcül bir sessizlik vardır. Arkadaşlar arasında fısıltılar, dedikodular yoktur. Hiçbir şey yoktur. Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu gerçekten de yaşadığımız en tuhaf ve en ciddi sabah gibi hissettirir.

Çift kapıya yaklaşırken, üç profesör bizi bekliyor ve içimde ağır bir his yerleşiyor. Grubun arkasında durduğum için, Profesör Figgins konuşurken Raven'a bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu sabah bir toplantı var. Herkes hemen avluya gitsin," diyor ve Raven omzunun üzerinden bana bakıp gözlerini kocaman açıyor.

Ona verecek bir cevabım yoktu, ama bir an sonra Leila koridorda belirir ve Raven'ın adını haykırır.

"Ne oluyor?" diye sorar Raven, arkadaşının yanına yaklaşarak.

"Bilmiyorum, babam bir duyuru olacağını söyledi ama mutlu görünmüyordu. Hatta biraz... endişeli gibiydi. Onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim, Gauntlet'te benim için endişelendiğinde bile," diye itiraf ediyor. Üçüncü sınıfların çukura girmeye hazırlandığı sırada kızı için endişelendiğinde yüzündeki sertlik ve çenesinin gerginliğini ben bile hatırlıyorum. Kızının gerçekten çukurda olduğu zamanları saymıyorum bile.

"Bugün gökyüzü tuhaf görünüyor mu sence?" Raven, kalabalığın peşinden avluya doğru ilerlerken sorar ve Leila kaşlarını çatar.

"Yani, gerçekten karanlık görünüyor..." diye itiraf eder ve Raven isteksizce başını sallar.

O ne hissediyorsa, geri kalanımız hissetmiyor gibi görünüyor.

Avluya girdiğimizde, Burton'ın orada bizi beklediğini görmek sürpriz olur. Her zamanki gibi onun bir yansıması bile değil. O, burada,

"Neden bu kötü bir alamet gibi geliyor?" diye Eldon'a mırıldanıyorum, öğrenci kalabalığının ortasında durduğumuzda.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama ne demek istediğini anlıyorum," diye cevaplar.

Dudaklarımı büzerek, Burton'ın yanında duran erkek grubuna bakıyorum, ama hepsi bize sırtlarını dönmüş durumda. İçlerinden biri diğerlerinden daha uzun, omuzlarına kadar uzanan kürk bir pelerin giymiş ve kafasında bir taç var gibi görünüyor, ama emin olamıyorum. Diğerleri siyah giyinmiş, omuzlarında kahverengi çantalar ve bellerinde kınlar var. Sanki savaşa hazırlanmış gibiler, ama öyle olsaydı, burada bu kadar rahat durmazlardı... değil mi?

Her zamanki tertemiz takım elbisesi ve geriye taranmış saçlarıyla Burton'ın yanında tamamen yerinden çıkmış görünüyorlar. Onunla ilgili tek fark, omuzlarının ne kadar gergin olduğu. Bize hitap etmek için dönüyor ve konuşurken baştan ayağa sakinlik maskesi takınıyor.

"Günaydın öğrenciler. Bugün beklenmedik bir ziyaretçimiz var, ama harika bir ziyaretçi." Gülümserken ağzının köşesinin seğirmesi bana yalan söylediğini gösteriyor. "Sizi Erikel ile tanıştırmak istiyorum. Basilica Realm'den ziyarete geldi."

Kimse nefesini tutmuyor, kimse irkilmiyor, kimse paniklemiyor. Çünkü lanet olası Lonca dışında kimse Basilica Realm'in ne olduğunu bilmiyor. Duvarın güneyinden gelen bir adam neden burada? O yerin adı geçince, zihnimde titreyen alevler ve yanan lavların görüntüsü beliriyor.

Dikkatimi çekmeden görebildiğim tek kardeşim olan Brax'a bakıyorum ve yüzündeki ifade her zamanki gibi sinirli görünüyor. Ama onun arkasında Grave'i gördüğümde, çenesindeki gerginliği hemen fark ediyorum.

Evet. Burton'ı kesinlikle doğru duydum. Ne oluyor lan? "Profesör Burton, beni utandırıyorsunuz," diyor adam, sesi alçak ve burunlu bir sesle, bize dönerek, kollarını geniş bir hareketle açarak. "Ben Erikel, Bazilika Krallığı'nın Kralı. Ayrıca hükümdar unvanını da alacağım, Majesteleri, Ekselansları, Ekselansları, ne uygunsa." Yüzünde, yanaklarını ve çenesini kaplayan sakalların çoğunlukla gizlediği bir gülümseme yayılıyor. Sol gözünün altındaki deride bir yara izi var. Buradan bakıldığında öfkeli, ateşli ve sert görünüyor, ama aynı zamanda zamandan daha yaşlı da görünüyor.

"Bu adamı sevmiyorum," Raven önümdeki yerinden fısıldıyor ve ben elimi belinin altına koyarak sessizce onu teselli etmeye çalışıyorum. "Tabii ki, Kral Erikel," Burton ellerini birleştirerek düzeltir. "Erikel bu sabah elit akademileri Shadowgrim Enstitüsü'nden bazı öğrencilerle birlikte geldi. Silvercrest Akademisi'nin açıldığı zamanki orijinal yönergelerimizde, herkesi memnuniyetle karşıladığımız belirtilmiştir." Son cümle dişlerini sıkarak söylenmiş gibi geliyor, ama Erikel bunu fark etse bile, farkında değilmiş gibi davranıyor. "Bunu göz önünde bulundurarak, Erikel ve öğrencileri hafta sonuna kadar burada kalacaklar ve akademimizin akademimizin nasıl işlediğini ve öğrencilerimizin nasıl başarıya ulaştığını inceleyecekler."

Shadowgrim Enstitüsü'nün adı geçince, siyah üniformalı altı adam somurtkan yüzlerle arkalarına döndüler. Kalabalığa bakarken etrafımdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum, ama yine de bu tür olumsuz tepki gösterenler sadece Lonca üyeleri gibi görünüyor. Diğer herkes yeni gelenlere sadece ilgi duyuyor gibi görünüyor.

Birkaç hafta önce, Guild'in varlığından habersizken bu kadar naif ve bilgisiz miydik?

Siktir.

"Sınıflarınızda bazı öğrencileri görebilirsiniz. Lütfen, gerektiğinde onlara yardım ettiğinizden emin olun. Onların kendilerini olabildiğince rahat hissetmelerini istiyoruz. Ayrıca, Cuma akşamı bir veda balosu düzenlemeye karar verdik. Başka bir alemden ziyaretçileri ağırlamayalı çok uzun zaman oldu, bu vesileyi kutlamak uygun olur. Umarım hepiniz aynı fikirdesinizdir, çünkü tüm aileleriniz ve Monarşi de baloya katılacak."

Bu saçmalığı haykırmadan önce ağzımı kapalı tutmaya çalışırken dişlerimi dilime batırıyorum. Genelde sessiz ve gözlemci biriyimdir. Ben zorlanıyorsam, Zane ve Raven'ın nasıl dayanabildiklerini hayal bile edemiyorum.

"Şimdi, günün geri kalanının tadını çıkarın, güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın."

Silvercrest Akademisi'ne geldiğimden beri ilk kez, kardeşlerim, Raven ve katılan diğer tüm öğrencilerle birlikte bu sözleri aynen tekrarlıyorum.

"Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağı daha atlat."

Grave bizi kapıda karşılarırken, "Eğitimin devam edip etmeyeceğinden emin değildim," diye itiraf ediyorum. Bugün tamamen berbat geçti ve bunun bu akşamki buluşmayı etkileyeceğini gerçekten bekliyordum, ama başını sallama şekli bana yanıldığını gösteriyor.

"Ciddi misin? Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var," diyor ve içimdeki adrenalin patlamasını artırıyor. Elimi sıkıyor, sonra kardeşlerimin sırasını geçip Raven'ın önünde duruyor. "Onun elini sıkabilir miyim, yoksa elimi kaybeder miyim?" Brax'a herkesten daha fazla bakıyor ve Raven, biz cevap veremeden onun elini sıkarken gülümsüyor.

"Ben buradayım Grave. Bana kendin sorabilirsin." Ona keskin bir bakış atıyor ve o omuz silkiyor.

"Biliyorum, sadece bu çılgın heriflerden kendimi korumaya çalışıyorum. Özellikle de bu herifin kılıç kullanışını gördükten sonra." Zane'i işaret ediyor, Zane gururla sırıtıyor.

"Erikel'le ilgili bu lanet olası şey de ne?" Brax, konuşmanın yönünü değiştirerek sorar ve Grave'in yüzünde kasvetli bir ifade belirir.

"Hepimizin bir sürü sorusu var ve cevapları bulmak için can atıyoruz, ama gerçek şu ki, kimse pek bir şey bilmiyor. Bazilika Krallığı'ndan birini akademimize neden kabul ettiğimizi öğrenmek için sol testisimi bile verirdim. İzinsiz girmekten dolayı öldürülmeden buraya nasıl geldiler ki?"

Onun düşüncesine tamamen katılarak hevesle başımı sallarım, ama cevap veremeden arkamdan biri boğazını temizler. Omzumun üzerinden baktığımda, Profesör Fitch'in yanında Leila'yı görürüm.

"Burton'ın da dediği gibi, Erikel akademi için eski belgelerle ortaya çıktı ve yasal boşluklardan yararlanarak zorla içeri girdi. Niyetini bilseydik, bunu sizinle paylaştık, ama şu anda, her an tetikte ve harekete geçmeye hazır olmalıyız." Fitch, onu dinlemek için etrafımızda toplanan Lonca üyelerinin her birine sert bir bakış attı. Bizi başından savmak istiyor gibi görünüyordu, ama iki adım atmadan, Leila ona daha fazla soru sordu.

"Hayır diyemezdik mi? İlk olarak kime girmesine izin vermesi için yaklaştı? Hiçbiri mantıklı değil. Şimdi başka bir akademiden gelen, yetenekli olup olmadıklarını hiç bilmediğimiz adamlarla kaynaşmak zorundayız." Ay ışığı, herkesin önünde babasına soru sormaktan açıkça endişe duyan kızıl yanaklarını ortaya çıkarıyor, ama şaşırtıcı bir şekilde, babası sesini yükseltmiyor ya da sinirlenmiyor. Sadece omuz silkiyor.

"Mesele de bu, o zaten içerideydi. Sanki etrafında sihirli bir güç alanı yokmuş gibi akademinin lanet olası çift kapısından içeri girdi." Kahretsin. Bu nasıl mümkün olabilir ki? "Şimdi, buraya gelme amacımıza devam edelim, olur mu?" Bu sefer dönüp gitmek istediğinde kimse onu durdurmadı. "Bu gece savunma büyüsü üzerinde çalışacağız," diye açıklıyor, kapıdan yeterince uzaklaştığında bize dönerek. "Hepiniz saldırmayı biliyorsunuz, ama engelleme ve savunma yeteneği de en az saldırma yeteneği kadar önemlidir. Bu yetenek, sıradan işler kadar basit bir şekilde kullanılabilir. Dördüncü sınıflarla eşleşin; sizi hızla hazırlayalım."

Geçen gün birlikte çalıştığım dördüncü sınıf öğrencisi Dalton bana el sallıyor ve ben de teklifini kabul ediyorum. Sessiz çalışıyor, tam benim tipim. Oyalanmıyor, hemen işe koyuluyor. "Hayal etmeniz gereken şey, boyutunu ve şeklini değiştirebileceğiniz bir balon veya kalkan gibi bir şey. Kendinizi veya sizin için önemli olan her şeyi korumaya odaklanın, o zaman oluşmaya başlayacaktır. Önce temel bilgileri öğrenelim, sonra bunu aramızda kullanmaya başlayabiliriz."

O gibi ellerimi önümde tutuyorum ve kendimi korumayı düşünürken balon benzeri bir yapı hayal ediyorum. İlk başta çok az şey görüldüğü için sinir bozucu ama devam etmeye çalışıyorum.

"Bu alemde her şeyden önce neyi koruyacağını düşünüyor musun?" diye sorar Dalton ve ben başımı sallarım. "Belki de ona odaklanmalısın. Benim için işe yarayan şey bu."

Başımı sallıyorum, Raven'ı korumak için neye ihtiyacım olacağına odaklanırken, uzuvlarımdaki gerginliği gidermek umuduyla iç çekerek kollarımı sallıyorum. Göz kapaklarım kapanıyor ve avuçlarımın arasında anında sihir hissediyorum. Kirpiklerimin arasından bakarak, bana hayal etmemi söylediği şeyi tam olarak bulmaya çalışıyorum.

"İşte bu. Şimdi bırak ve tekrar yap. İstedğin zaman bunu yapabilmeni istiyoruz." Neredeyse onun kadar hızlı yapana kadar bu işlemi tekrar tekrar yapıyorum. "Mükemmel. Şimdi birbirimizle denemeye başlayalım. Gerçek saldırılar da hızını artırmaya yardımcı olabilir."

Bizi daha az kalabalık bir yere yönlendirir, ama Raven ve diğerlerini kontrol ettiğimden emin olurum ve onların da başardığını görünce rahatlarım. Raven her seferinde kendinden memnun bir şekilde sırtıyor ve bu benim küçük kara kalbimi ısıtıyor.

Onlardan uzaklaşarak Dolby'ye odaklanıyorum ve geleceğini bildiğim saldırıya hazırlanıyorum. "Benim buz büyüm var. Senin fiziksel büyün var mı yoksa bu kısım için silah kullanman mı gerekiyor?"

"Kılıcımı çağırabilirim," diyorum, ona sihrimi açıklamadan, ama o eliyle beni uzaklaştırıyor.

"Önce birkaç kez blok yapmayı çalışalım, sonra sırayla yapmaya başlayabiliriz."

İlk seferinde bana buz patlamasının geleceğini söyler ve ben de tam zamanında onu engellemeyi başarırım. İkinci seferinde, beşten geriye doğru saymaya başlar ve beşinci sayıya geldiğinde, büyüü yeterince hızlı yapamadığım için koluma buzla vurur.

"Siktir," diye homurdanırım, her şeyden çok sinirlenmişimdir, o ise elini uzatarak bana yardım etmek için üzerime eğilir.

"Yine önemli şeyleri düşünmüyorsun. Bana odaklanmaya çalışma. Ona odaklan," diyor, ben omuzlarımı ovuştururken, onaylayarak homurdanıyorum.

Yine ona dönerek durdum ve karşıdan gelen bir gürültü duyunca kaşlarımı çattım. Gürültünün kaynağını aradım ve çimlerin üzerinde yayılmış pembe saçları görünce Raven'ın sırt üstü yattığını fark ettim.

"Ne oluyor lan?"

Müdahale edip etmemeyi karar vermeden harekete geçiyorum, ama kaza olsa bile, birini yere sermek üzereyim. Yaklaştığımda, Raven'ın birlikte çalıştığı dördüncü sınıf öğrencisinin yerde hareketsiz yattığını fark edince kaşlarımı çatıyorum.

Raven ayağa kalkarken, Sebastian ve Genie arasında sıkıştığı hemen anlaşılıyor. Bu nasıl oldu?

"Sola sen, Creed, ben sağa bakarım," diye bağıyor Zane, ama ben onun nerede olduğunu bakmaya bile zahmet etmiyorum. Gözlerimi Raven'dan ayıramıyorum. Brax ve Eldon'un da onlara doğru geldiğini ummak zorundayım, çünkü bu pisliklerin durdurulması gerekiyor.

Sebastian'a yaklaşırken, Raven'a büyük bir rüzgar estirir ve onu hiç duraksamadan yere devirir, ben de hırlar. Ona odaklanarak nefes veririm, büyümü kanalize ederim ve bir saniye sonra, o hareketsiz kalır, elleri yanlarına düşer ve çenesi göğsüne çarpar.

Onun ona daha fazla zarar vermesini engellemek bir şey. Onun bunun bedelini ödeyeceğinden emin olmak ise tamamen başka bir şey. O pisliğin dudaklarından yürek parçalayan bir çığlık kopar, dizlerinin üzerine çöker, başını ellerinin arasına alır, acı içinde kıvrılırken saçlarını çeker.

"Creed," diye bağıır Brax, ve onu görmezden gelip o pisliğı öldürmeyi neredeyse düşünürüm, ama Raven'ın bana ihtiyacı varsa, bunun daha önemli olduğunu biliyorum. Onu acı içinde bırakarak, pembe saçlı kızı ararım ve Raven'ın dördüncü sınıf arkadaşı yanlarında yerde yaralı yatarken, Genie'nin üzerinde durduğunu görürüm.

"Neyi kaçırdım?" diye homurdanırım ve Eldon'la birlikte onlara doğru aceleyle yürürken adımlarımı ona uydururum. Tüm antrenman, bu dramayı izlemek için durmuştur. "Raven," diye fısıldarım, ona ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde. Ama ona dokunmam. Hareketsiz duruyor, alnında karışıklığın izleri belirgin. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bana taş atmak için sihrini kullandı," diye açıklıyor, Genie'nin yanındaki nesneyi işaret ederek. "Ona dokundum Creed, ve bir saniye sonra onu ona fırlatıyordum." İtirafıyla sesi alçalıyor, böylece Eldon ve ben dışında kimse duyamıyor.

"Bütün bunların anlamı ne? Kapımızın önünde bir savaş başlamak üzereyken birbirimize saldırmamalıyız," diye homurdanır Fitch, Genie'den Raven'a, sonra da acı içinde çığlık atan Sebastian'a bakar. İsteksizce, onun zihninden çıkarım ve gürültü kesilir, Fitch rahat bir nefes alır. "Bu gecelik bu kadar. Herkes evine gitsin," diye homurdanır ve kimseyi kontrol etmeden uzaklaşır. "Leila. Hemen."

Tüm dikkatimi Raven'a çevirirken, Brax ve Zane yaklaşarak kızımızın etrafında koruyucu bir çember oluştururlar. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye mırıldanır, neden saldırdıklarından çok az önce yaptığı şeye odaklanarak. Bu onların için yeni bir şey değil, sadece Guild ile antrenman yaparken bunun olmasını beklemiyordum.

Siktiğimin herifleri.

"Yani onun büyüüne dokundun mu?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Ve Brax zihnine girmeye çalıştığında, sen onun zihnine girdin, değil mi?"

"Evet."

"Bu, Eldon'da neden işe yaramadığını açıklıyor," diye yüksek sesle düşünürüm.

"Ne açıklardı?" diye sordu Raven, kaşlarını çatarak ve mavi gözlerinde endişeyle bana döndü.

"Ayna büyüü."

"Ayna büyüü mü?" Rhys'in bahsettiğı şey bu değil miydi...

"Evet. Sanırım çevrendeki insanların büyüünü kopyalayabilirsin."

OTUZ İKİ

RAVEN

Her sabah, gündemimde yeni bir şeylerle uyanıyorum. Her sabah, önceki günden daha uzun bir yapılacaklar listesiyle uyanıyorum. Her sabah, uyanıp uyanmayacağımı merak ediyorum. Ama her şeyden öte, her sabah önceki günden daha fazla ve daha çaresizce erkeklerimi arzulayarak uyanıyorum.

Creed dün gece ayna büyüsünden bahsettikten sonra eve geldik ve Eldon'la yatakta sızdım. İyi geceler öpücüğü için dudaklarımı uzattığımı bile hatırlamıyorum, sadece bitkin düşmüştüm. Işıklar söndü. Ama yine de gölgeler yok, bu yüzden elimizden geldiğince kazançları alıyoruz.

Bugün dersler bittikten sonra, yapılacaklar listemdeki ilk şey, Creed'in teorisinin doğruluğunu test etmek için ayna büyüsü fikrini denemek. Sonra Lyra'yı bulup, o bileşik hakkında bilgi alabilir miyiz diye bakmalıyız. Ayrıca, umurumda bile olmayan bir adamın ayrılığı için katılmak istemediğim bir balo için yeni kıyafetler almaya da gitmeliyiz. Önce dersleri atlatmam lazım. Sanki bu tek başına yeterince yorucu değilmiş gibi. Sonra da harika ailemle vakit geçireceğim. Beni sürekli mahveden aynı ailemle.

Sihirimi kullanarak, makyajımı yapıp saçlarımı omurgamdan aşağı sarkıtmadan önce tembelce üniformamı giydim. Saçını çok sıkı bağladığın için kafa derinde oluşan ağrıyı hiçbir sihir geçiremez, bu yüzden bugün yüzümün etrafındaki bu rahatsızlıkla başa çıkmak zorundayım.

Sırt çantamı omzuma asarak salona girdiğimde, adamlarım sabırla bekliyorlardı. Ama hiçbiri dikkatini başka yere vermemişti. Hepsi kanepenin arkasına yaslanmış, bakışlarını benim durduğum yere sabitlemişlerdi. Zane'in şaşkınlıktan kaşlarını çok yükseğe kaldırması, beni sinirli bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçmeye zorladı.

"Ne oluyor?" Artık dayanamayarak soruyorum.

"Ne demek istediğini anlamadım," diyor Eldon, ensesini ovuşturarak, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Yüzlerinizdeki o bakışları *kastediyorum*." Onlara sert bir bakışla ellerimi salladım ve ilk olarak Creed pes etti.

"Şey, daha sonra elbise alışverişine çıktığımızda, dışarıdayken bir şeyler yemenin iyi bir fikir olabileceğini düşündük."

Gözlerim şaşkınlıkla açılır. Onun söyleyeceğini düşündüğüm onca şeyin arasında bu yoktu. "Oh, tamam."

"Randevu gibi," diye açıklıyor Eldon, göğsümü şaşkınlık ve heyecanla dolduruyor.

"Randevu," diye aptalca tekrarlarım, Brax kanepenin arkasından kalkıp bana doğru bir adım atarken.

"Evet." Önümde durur ve ben heyecanla başımı sallarım. "Kulağa hoş geliyor."

Yüzünde bir sırıtış yayılır ve her zamanki somurtkan ifadesini tam beş saniye boyunca değiştirir. "Mükemmel." Çenemi avuçlar ve bir sonraki nefesim boğazımda takılır. "Bugünkü dersleri bitirelim de, asıl eğlenceye geçelim, olur mu?" O dudaklarını benimkilere bastırıp, akademinin verdiği ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırtan derin bir öpücük verirken, ben yine başımı sallayamam.

Çok çabuk çekilir, ama bıraktığı boşluğu Creed hızla doldurur. Gözlerinden saçlarını silkelirken diğer yanağımı avuçlar ve beni ateşli bir öpücükle sarar, bu da vücut ısıyı aniden yükseltir. Çok çabuk çekilir ve bana sırtıtarak başımı döndürür.

Eldon ve Zane birbirlerini iterek bana ulaşmaya çalışırlar ve ben onların arasında sıkışıp kalırım, Eldon önümde, Zane arkamda. İkisi de dudaklarını yüzüme yapıştırır ve ben inleyerek Eldon'un blazerinin önünü ellerimle sıkıca tutarım.

"Tamam, pislikler. Geç kalmadan gidelim," diye emrediyor Creed, ama ikisi de kıpırdamıyor ve ben onların arasında nefes nefese kalıyorum. Her şeyi boşverip burada kalmaya hazırım. Onların kollarında parçalanmak istiyorum. Çaresizce.

"Yakında, Dove," Zane sanki düşüncelerimi duymuş gibi kulağıma fısıldadı. Parmakları belimde gerildi, içimdeki arzuyu daha da sıkılaştırdı, sonra ortadan kayboldu, Eldon da öyle. Beni çaresiz ve umutsuz bir şekilde toparlanmaya bırakarak, aramızda bir randevu vaadi havada asılı kaldı.

Dışarıda gökyüzü hala karanlık, karanlığın içinden güneşin parıltısı bile görünmüyor ve sanki omuzlarıma ağır bir yük binmiş gibi hissediyorum. Bu hissi değiştiremiyorum ve bu da beni daha da sinirlendiriyor. Belki de buraya geldiğimden beri kendimi neşelendirmek için güneş ışığına ne kadar bağımlı hale geldiğimi fark etmemişim. Gökyüzü bana Shadowmoor'u hatırlatıyor ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

Sabah boyunca Erikel ve öğrencilerinden kaçınabildiğimiz için şanslıydık, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Benim o kadar şansım yok. Benim şansım daha çok "yay, henüz ölmedin" türünden. Garip ve rahatsız edici durumlar bir kehanet gibi peşimden ayrılmıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Eldon, öğle yemeğimin bir lokmasını daha alırken omzuma hafifçe dokundu.

"Özellikle bir şey değil, sadece kasvetin tadını çıkarıyorum," diye itiraf ettim ve o da tısladı. "Hayır, benim gözetimimde olmaz. Benim küçük kuşumun kafası açık olmalı.

tüm bu boktan durumun bizi yıpratmasına izin verirsek, hayatta kalma şansımız kalmaz, başarıdan bahsetmeye bile gerek yok." Kaşlarını kaldırır ve ben ona gözlerimi deviririm.

Haklı olduğunda nefret ediyorum. Kendini beğenmiş olduğunda daha da nefret ediyorum. Bu yüzden cevap vermek yerine, tabağımdaki son risottoyu ağzıma tıktırıyorum, ama o çoktan kazandığını biliyor.

"Öğle yemeği bitmeden Lyra'yı yakalayabilecek miyiz?" Creed masanın diğer tarafından sorar ve ben başımı sallarım, zihnimde bugün yapılacaklar listesinden bunu silmeye hazırdır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Leila, endişeyle kaşlarını çatarak bana bakar.

"Evet, sadece kompleksle ilgili birkaç sorum daha var ve umarım o bana biraz bilgi verebilir. Eğer veremezse, konuşacağım bir sonraki kişi Figgins olacak. Bu konuyu onunla konuşmak en zor olacak gibi geliyor, çünkü kompleksi o yönetiyor gibi görünüyor."

"İyi fikir. Ben de gelmemi ister misin?" diye teklif ediyor, ama ben cevap veremeden, babası acil bir şekilde onu çağırıyor. Panik içinde odaya bakınıyorum ve onu koridorun diğer ucundaki çift kapının yanında görüyorum. Leila'ya onu gösteriyorum ve o hemen ayağa kalkıyor. "Boş ver, üzgünüm," diye mırıldanıyor, sırt çantasını alıp ona doğru koşuyor.

Ona teklif ettiği için teşekkür etmek istiyorum ama o çoktan gitmiştir.

"Acaba ne oldu?" diye düşünür Zane, bana dönerek, ben de omuz silkiyorum.

"Endişeli görünmüyordu, onu rahat bırakacağım ve şu anda kendime başka bir yük daha eklemeyeceğim," diyorum ve Zane anlayışla başını sallar.

"İyi plan." Bardağın kenarından beni gözlemleyen Brax'a bakıyorum, ama o başka bir şey söylemiyor, ben de öyle. Bardağı masaya koyduğu anda, beşimiz tek kelime etmeden ayağa kalkıyoruz. Bazen, bu kadar doğal bir şekilde uyum içinde olmamız garip geliyor, ama sanırım bunun nedeni, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş olmam.

Brax öne geçer, bir görevi olan adam gibi yemek salonundan geçer ve ben ona yetişmek için acele ederim, Creed ve Eldon yanımda, Zane ise bir adım arkamda. Odayı taradım, Genie'yi ve bana yapabileceği saçmalıkları aradım, ama onu göremedim. Sebastian'ı da göremedim. Belki birbirlerini eğlendiriyorlardır, ama bu düşüncüyü hızla bastırdım, çünkü ağzıma bir parça safra dolmak üzereydi.

Çoğu öğrenci hala yemek salonunda olduğu için koridordaki öğrenci kalabalığı azdır ve ana girişe vardığımızda etrafta kimse kalmamıştır. Umarım bu, Lyra'nın çok meşgul olmadığı anlamına gelir.

Ofisinin kapısına yaklaşırken kaşlarımı çattım, kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettim. Daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Her zaman kapalıdır. Yine de elimi kaldırıp kapıyı çalmak istiyorum, çünkü bir iyilik istemek için geldiğimi gösterip, daha başlamadan onu kızdırmak istemiyorum. Ama parmaklarım kapıya değmeden önce Brax bileğimi tutuyor. Ona somurtarak bakıyorum, o da başını sallayıp boş eliyle kulağına dokunuyor.

Dinle, diye dudaklarını oynatıyor ve ben, kalbimin güm güm atışını bastırmak için kulaklarımı dikiyorum, o da yavaşça elimi bırakıyor.

"Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey bu."

"Elbette."

Diğer tarafta iki kişi konuşuyor, iki tanıdık ses, ama ikisi de Lyra'ya ait değil. Sanırım... bu...

"Sebastian," Creed kulağıma fısıldadı, adrenalın damarlarımdan akıyordu. Öyleydi, ama kiminle konuşuyordu?

"Her şey yerli yerinde. Plan kusursuz. Şimdi hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız evlat, gerisi tam da olması gerektiği gibi olacak." Evlat mı? Ama bu babamın sesi gibi gelmiyor.

Omzumun üzerinden bakınca, Zane ile göz göze geliyorum ve o, benim gerçekten söylememesini umduğum tek kelimeyi söylüyor.

Erikel.

Kardeşimin kötü bir şey peşinde olduğunu bilmeliydim. Ellerim yanlarımda sıkışır ve öfkeyle burun deliklerim genişler.

"Peki ya diğer konu?" diye sorar Sebastian, beni kapıya daha da yaklaştırarak gerginliğimi artırır.

"Her şey hazır. Sana söyledim; beni buraya getir, ayaklarının dibinde sonsuz bir güç olacak. Ben sözümün eriyim."

Gerçeğin farkına vardığımda dehşetle çenem gevşedi. Sebastian. Onları içeri mi aldı? Nasıl? Ve daha da önemlisi, neden? Bu ne anlama geliyor?

"Güzel, ama unutma, babamın bilmemesi gerekiyor," diye ısrar ediyor Sebastian, dilimde biriken bir sonraki soruyu yok ederek. Sebastian bu adamla iş birliği yapıyorsa, Abel'in de öyle olacağına emindim, ama olamaz.

Sebastian neyin peşinde?

Kapıyı kırıp cevaplar talep etmeye hazırım, ama aniden eller belimi kavrar ve beni yerden kaldırır. "Şimdi değil, Shadow. Henüz değil," der Brax, kapıdan bir adım geri çekilir, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha.

Onunla kavga etmek, tekmelemek ve bağırarak beni yere indirmesini talep etmek istiyorum, ama içten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Onun haklı olmasını istemememe rağmen.

Siktir.

Köşeyi dönene kadar beni bırakmıyor, diğer öğrencilerin varlığı benim ayaklarım yere basarken ona tampon görevi görüyor.

"Ona kızma Dove." Zane'e bakıp derin bir nefes alıyorum. "Hiçbirinize

kızgın değilim ve Brax'ın doğru şeyi yaptığını biliyorum."

Elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. "Sebastian'ın bunu yapmaya cüret etmesine kızgıyım. Onun ne yaptığını ve neden yaptığını bilmediğim için kızgıyım, ama en çok da onunla akraba olduğum için kızgıyım. Onun kanı benim damarlarımda da akıyor ve bu beni çileden çıkarıyor." Her nefes alışımda göğsüm sertçe yükseliyor ve bunu kontrol edemiyorum.

Lyra'ya gidip umarım bazı cevaplar alırım diye umut etmek yerine, daha fazla soru ile kaldım. Bu benim lanet hayatımın hikayesi.

Uzakta bir zil çalar ve herkes etrafımızda hareketlenmeye başlar, bir sonraki derslerine doğru yönelirler ve ben de isteksizce onlara ayak uydururum. Bugünlük bu kadar yeter.

Fitch'in dersine doğru ağır adımlarla yürürken, fazla enerjimi yakmak için spor kıyafetlerimi giyip antrenmana hazırdım, ama şaşırtıcı bir şekilde, oraya vardığımızda, herkesi bir sınıfa yönlendiriyordu.

Leila çoktan yerine oturmuş, ben de yanına oturuyorum ve çantamı yere bırakıyorum.

"Lyra'yı bulabildin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Orada değildi," diye açıklıyorum ve kapıyı işaret ediyorum. "Bugün neden buradayız?"

Yüzünü buruşturur. "Babam bu yüzden beni çağırdı. Antrenmanımızı görmelerini istemedi, bu yüzden ders çalışacağız." Sınıfın en soluna doğru başını sallar ve ben kaşlarımı çatarak o tarafa dönerim. Erikel ve öğrencileri görünce kaşlarım daha da çatılır.

Hayatım.

OTUZ ÜÇ

RAVEN

Leila'ya Sebastian'dan neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Bunun nedenini, sınıfımıza yeni gelen öğrencilerin dikkatimi tamamen dağıttığına bağlamak istiyorum, ama içten içe, itiraf etmek istemediğim kadar ondan çekindiğimi biliyorum.

Lyra ile tekrar karşılaşma girişimim yine sonuçsuz kalır ve Sebastian'ın durumunu konuşmak için Burton'ı aramak daha da zordur. Görünüşe göre ikisi de okulda değildir ve bu durum göğsüme ağır bir yük bindirir. Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini veya kime gitmem gerektiğini gerçekten bilmiyorum, ama bunu tek başıma halledemem. Bu benim, bizim için çok büyük bir sorun ve öyle değilmiş gibi davranmayacağım.

"Babam baloya gelmeden önce ona her şeyi anlatmak için bir mesaj gönderdim. Halledeceğiz Dove. Bunun seni üzmesine izin verme. Bütün bu çılgınlıktan biraz uzaklaşalım, elbise alışverişi yapalım ve harika yemekler yiyelim."

O kolunu omuzlarıma dolarken, ben de onun yanına yaslanıp iç çekiyorum. Gerçekten de iyi bir plan gibi geliyor. Bir dakikalığına kendimiz olmayı hak ediyoruz ve bu, umurumda olmayan bir etkinlik için elbise alışverişi yapmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Zane'in bu kadar bilgece sözler söyleyeceğini hiç düşünmemiştim," diyor Eldon alaycı bir gülümsemeyle, ama Zane arkadaşının sözlerine tepki vermek yerine beni daha sıkı sarıyor.

Mağazaya giderken yol sessiz geçer. Sırt çantalarımızı eve attık ve kalabalığı kaçırmak umuduyla üniformalarımızı giyerek doğruca yola çıktık. Gerçek bir randevu fikri, adımlarıma ekstra bir zıplama katıyor ve kasvetli gökyüzüne rağmen ruh halimi hiç çaba harcamadan iyileştiriyor.

"Basilicas izlerken Profesör Fitch'in bizi sınıfta ders yapmaya yönlendirmesi iyi bir fikirdi," diyor Eldon ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Basilicas, akademide dolaşan bir isim gibi görünüyor ve bu ismin gerçekten tuttuğunu söylemek can sıkıcı. Umurumda değil tabii. Sadece onları daha... kalıcı hissettiriyor.

"Katılıyorum. Özellikle de sadece gözlemliyorlarsa ve aslında katılmıyorlarsa ya da kendi yeteneklerini göstermiyorlarsa," diye ekliyor Creed.

"Yine de, kitap çalışması yapmak zorunda kalmamız çok sinir bozucuydu. Ders hiç bitmeyecek sandım," diye syleniyorum ve Zane de aynı fikirde olduğunu belirtir. Basilicas'a avantaj sağlamak yerine, tüm ders boyunca sıkılmayı tercih ederim. Ne konuda, bilmiyorum, ama bu düşünce midemi burkuyor.

Gümüş ve beyaz renkli elbise dükkanının tabelası dikkatimi çekiyor ve düşüncelerimden koparıyor beni. Creed ile en son buraya geldiğimde beni nasıl heyecanlandırıp sonra da ortada bıraktığını hatırlayınca içimden bir ürperti geçiyor.

İçeri girdiğimizde kapının üzerindeki zil çalar ve sergilenen elbise sayısından anında etkilenirim. Buraya son geldiğimde gördüklerimden hiçbirini tanımiyorum. Denediğim diğer elbiselerden birini almayı planlıyordum, ama yerleri değişmiş olmalı çünkü eskiden oldukları yerde değiller.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" Asistanı hemen tanıdım ve Bishop'lardan birine bakarken gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Brax'a geldiğinde yanakları pembeye dönmüştü ve beni çoktan unutmuştu.

"Merak etme. Bundan sonrasını biz hallederiz," diyor Zane ısrarla, elimi tutup beni mağazanın iine çekiyor.

"Evet, tabii ki," diye mırıldanıyor, ama Zane elbiseleri çıkarmaya başlayıp benim kabul edip etmediğimi beklerken ona bakmak için geri dnmyorum.

Gülüyorum ve çıkardığı bazı elbiselere gözlerimi deviriyorum, bazıları gereğinden fazla açık, bazıları ise bykannenizin bile giymeyeceği türden fırfırlı şeyler.

Creed, Eldon ve Brax eğlenerek izliyorlar, Zane'in kontrolü ele almasına memnunar, ta ki dört tane sağlam seçenek bulana kadar. İki siyah, bir beyaz ve sonuncusu ise gerçekten emin olamadığım parlak pembe bir elbise, ama Zane denemem için ısrar ediyor.

"Hadi bu bebekleri deneyelim, olur mu?" diyor Zane göz kırparak, avucunu belimin altına koyarak beni mağazanın arkasına doğru yönlendiriyor.

"Hazır mıyız..."

"Bundan sonrasını biz hallederiz. Sen gidip biraz dinlensen iyi olur." Eldon, mağaza asistanını keserek diyor. Ses tonundaki kendinden emin tavır beni bu kadar tahrik etmeseydi, muhtemelen utanırdım.

Cevap olarak sadece başını sallar, yanakları daha önce olduğu gibi pembe renkte, aceleyle uzaklaşır. Bazen, piskoposların

Bishops'ların getirdiği ilgiyi, varlıklarını ve yadıkları özgüveni unutuyorum. Sanırım onlara alışmaya başlıyorum.

Zane beni, Creed'le birlikte son geldiğimde kullandığım aynı giyinme odasının ortasına götürür ve dört elbiseyi elbise askısına asar. Odanın köşesindeki büyük sandalyeye uyan birkaç sandalye daha ortaya çıkar çıkmaz, yutkunurum.

Hayır. Kesinlikle alışmadım. Hiç de bile.

Onlar koltuklarına yerleşip, donmuş bir şekilde duran bana bakarken, sinirlerim başıma vuruyor.

"Hangisini en çok beğendiğini görelim, Küçük Kuş." Eldon'un bana taktığı bu lakap beni ürpertir, ben de ne diyeceğimi bilemeden başımı sallarım.

Derin bir nefes alıp, blazerimin yakalarını ellerimle düzelttikten sonra onu çıkarıp elbise askısına astım. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan sonra eteğimi ve bluzumu da çıkardım, geriye sadece sütyenim ve külotum kaldı.

Gözlerinin üzerimde olduğunu, açıkta kalan her santimetrekaremi delip geçtiğini hissedebiliyorum. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, ilk elbiseyi, beyaz olanı alıyorum ve giymem kolay olsun diye kumaşı yerde düzeltiyorum. O sırada belimde eller hissediyorum, beni hareketsiz kılıyorlar.

"Sana yardım edeyim,

Dove." Kahretsin.

Zane'in elleri uyluklarımın üzerinde kayıyor, tüylerimi diken diken ediyor ve ben iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Yardım teklif ettiğinde, elbisenin kumaşını kastetmiyor; sadece ben giyinirken kalçalarımı tutmayı kastediyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, ama pantolonunun tenime değecek kadar yakın durmuyor.

Beni kızdırıyor, bunu biliyorum ve ben de buna kanıyorum.

Elbiseye girerken, tam boyuma kadar yükseliyorum, kumaşı da yanımda çekerek kollarımı askılara sokuyorum. Zane'in elleri olduğu yerde kalıyor, başparmağı cildimi okşarken kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

"Fermuarını kapatayım."

Bunlar hiç de seksi sözler değil, peki neden kanımı kaynatıp başımı döndürüyorlar?

Mahvoldum. Bu, sadece Creed ile buraya geldiğim zamankinden daha kötü olacak. O zaten beni deli etmişti, şimdi de dördü birden burada, işimiz bittiğinde ihtiyacın bir su birikintisi olacağımı biliyorum.

Beni bıraktı ve odadaki tek ses, fermuarı kapatırken çıkan ses oldu. "Güzel," diye fısıldadı ve ben de bakışlarımı yerden tavana kadar uzanan aynaya çevirdim. O zaten beni izliyordu, elleri belime geri dönmüştü ve sonunda bana yeterince yaklaşarak sikiinin kalınlığını hissetmemi sağladı. "Ne düşünüyorsunuz çocuklar?" Başını eğerek diğerlerine baktı, ama ben kendimi hareket ettiremedim.

"Seksi."

"Muhteşem." "Saçma sapan güzel."

Kahretsin. Bu kadar takdir ve iltifat almaya hazırlıklı değildim. Bununla nasıl başa çıkacağımı kesinlikle bilmiyorum.

"Sen ne düşünüyorsun, Dove?"

"Güzel olduğunu düşünüyorum ve gevşek askıları sevimli, ama siyah olanı denemek istiyorum," diye mırıldanıyorum, kulaklarımda çınlayan kalbimin sesinden kendi sözlerimi zar zor duyabiliyorum.

Siyah, şeffaf bir kumaştan yapılmış, göğüs, bel ve kalçalarda önemli yerleri kapatan küçük yapay elmaslar ve kristallerle süslenmiş, kalp şeklinde yakalı ve askısız bir model. Muhtemelen benim alıştığımdan daha cesur bir model, ama muhteşem görünüyor.

"Hadi yapalım," diye kabul eder ve benim için fermuarı açar, sonra askıları kollarımdan aşağı doğru çekerken parmak uçlarıyla tenimi okşar ve omurgamdan bir titreme geçer.

Kıyafet ayaklarımdan dibine düştüğünde, bana elini uzatarak çıkmamı sağladı ve sonra sihirli gücünü kullanarak beyaz elbiseyi askıya geri koydu. Bir dakika sonra siyah elbise elindeydi ve bu sefer bana kıyafeti giymem için yardım etti.

Elimi eline vererek elbisenin içine giriyorum, ama ben eğilip kumaşı almadan önce kalçalarımı kavırıyor. Parmakları yavaşça uyluklarımdan baldırlarıma doğru iniyor, siyah elbiseye ulaştığında onu toplayıp ters yönde geri dönüyor, parmaklarını tenimde gezdirip vücudumun yukarısına doğru çıkıyor. Onun dokunuşlarının ardından vücudumda bir karıncalanma ve yeni bir çaresizlik hissi kalır, ama bir şekilde kendimi tutmayı başarırım. Şimdilik.

O elbisenin yakasını tamamen kaldırdıktan sonra, fermuarı kapatabilmesi için yerinde tutuyorum ve aynaya baktığımda, içimi heyecan kaplıyor. Bunu sevdiğimi şimdiden biliyorum. Zane fermuarı yarıya kadar çekmiş

durdu ve aynada bana düşünceli bir bakış attı.

"Ne?"

"Sütyenini çıkar. Askıları olmadan görmemi istiyorum." Bu bir soru ya da emir değil, ama bir saniye sonra, kopçayı açıyor ve sütyenimin askıları omuzlarımdan düşüyor.

"Sadece göğüslerimi görmek istedin," diye mırıldanıyorum, kumaşı kollarımdan aşağı çekip sütyenimi bir kenara atarken, Zane bana sırtıyor.

"Suçluyum." Göz kırptı. Şakacı, eğlenceli, ama şeytani bir şekilde seksi ve tam kalbimin ortasına isabet ediyordu. Son fermuarı da çekip, bir adım geri çekilerek sadece yansımamı değil, beni de hayranlıkla seyretti. "Siktir, Dove. Siktir git."

Alt dudağımı ısırarak hafifçe dönerek elbiseyi her açıdan görmeye çalışıyorum. Yapay elmaslar ve kristaller tam olarak uyluk ortasında duruyor ve kalp şeklinde yakası tam olarak oturuyor. Bu bir kazanan.

"Bu olmalı, Shadow."

Bakışlarım, dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünde derin bir kaş çatmış halde oturan Brax'a kayıyor. Başka biri bana öyle baksa, kızgın olduğunu düşünürdüm, ama o değil. Bu neredeyse onun mutlu yüzü.

Yavaşça başımı sallıyorum, Eldon ve Creed'e de bakıyorum, onlar da heyecanla başlarını sallıyorlar.

"Evet, istediğim bu." Parmaklarımı kumaşın üzerinde nazikçe gezdirirken aynada kendime tekrar bakıyorum ve Zane yaklaşıp sırtıma yaslanıyor, elleri önüme geliyor ve parmakları karnımın üzerinde yayılıyor.

İçimdeki arzuyu daha fazla bastıramıyorum. "Neden beni soyunma odasında tahrik edip rahatsız ediyorsunuz? Eğer bu beni şehvetli ve çaresiz bırakmak için bir taktikse, ben buna katılmıyorum." Nefes aldıkça göğsüm inip kalkıyor, Zane aynada gözlerime bakarken ışık altında yapay elmaslar dans ediyor. "Gerilim çok fazla. Bir daha yapamam. Gitmelisin, bunu tek başıma yapmam lazım. Uzun sürmez."

Zane başını sallıyor, ama duyduğum ses Eldon'un.

"Hayır, hayır, hayır, Küçük Kuş." Devam etmediğinde ona dönüyorum ve gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor. "Bütün fikir bu."

"Ne?" diye soruyorum, her şeyi içimden attığım halde hala nefes nefeseyim.

"Seni hemen istiyorum, Dove," diye fısıldar Zane kulağıma. "Hepimiz
Yap

. "Ama asistan," diye mırıldanıyorum, ana alana geri
ana alana geri dönüyor.

"Creed'le buraya geldiğinde sorun olmamıştı. Değil mi?" Brax, boğazımda
nefesim takılırken, gırtlaktan gelen bir sesle karşılık verir. Söz konusu adama
bakarım, oniks gözlerinde karanlık, yırtıcı bir bakış parlar ve geçen sefer beni ne
kadar çılgınca tahrik ettiğini basit bir mırıldanmayla hepsini buraya çektiğini
anlarım.

Neden çok uzun süredir tanımadığım dört adam, benim ihtiyaçlarımı
benden önce biliyor?

Beni yakaladı. Hepsi yakaladı.

"Bu elbiseyi mahvetmeden önce askıya geri koyalım," diyor Zane,
omuzlarımın üzerine nazik öpücükler kondurarak, zaten ateşli olan cehenneme
daha da yakıt ekliyor.

Sihirli dokunuşuyla elbiseyi askıya geri asıyor ve beni sadece külotumla
bırakıyor. Avuçları cildimde geziniyor, göğüslerimin arasındaki vadiyi yukarı
doğru çıkıyor ve tekrar aşağı inerek aramızdaki tek kumaş olan belimi okşuyor.

"Tek çıplak olanın ben olmam kaba olur," diye mırıldanıyorum, sırtımı
kamburlaştırıp ellerimi başımın üzerine uzatarak saçlarını buluyorum, hevesle
uçlarını çekiyorum ve o da cildimi ısıtıyor.

"Haklısın, öyle olur," diye onayladı Eldon, üstünde tek bir giysi bile
olmadan bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve ağzım açık kaldı. Gözlerini
üzerimde gezdirirken elini saçlarının arasından geçirdi. Zane'in dokunuşuyla
birleşince, kendimi elektriklenmiş gibi hissettim.

Bir saniye sonra, Zane'in penisinin kırımın arasına dokunduğunu
hissediyorum, ama bu sefer aramızda pantolonu bile yok ve külotumun da
kaybolduğunu fark ediyorum.

Bu gerçekten oluyor. Gerçekten oluyor.

Eldon çenemi tutar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır, göz kapaklarımı
kapatır ve ağzımı ve tüm ruhumu tüketir. Panik içinde, asistanın sesini dinlemeye
çalışırken kulaklarımda nabzım hızla atıyor. Biraz röntgencilik benim işim olsa
da, onun buraya geri gelme ihtimali *çok yüksek*.

Meme uçlarım sertleşir, bir el uyluklarımdan yukarı doğru kayarken içimi
heyecan kaplar. Bu Zane olamaz; o göğüslerimin şişkinliğini avuçluyor ve bu

Eldon da olamaz, çünkü şu anda onun elini kolye olarak takıyorum.

Gözlerimi açtım ama Eldon ve ağzımın üstündeki dudaklarından başka bir şey göremedim. Bir an sonra ayrıldı, ben de tam zamanında aşağıya bakıp Creed'in dilinin ucuyla klitorisimi okşadığını gördüm.

Lanet olsun.

Zane'in kollarında yığıldım ve dudakları boğazımdan aşağıya doğru inerek Eldon'un parmaklarının yayıldığı yeri öpüyor. Zaten patlamak üzereyim ve onların yavaş, şehvetli dokunuşları bana daha işlerinin bitmediğini söylüyor.

"Bacaklarını aç Zane," diye fısıldıyor Creed, konuşurken dudakları benim dudaklarıma değiyor ve tek uyarı, yerden tamamen kaldırılmadan önce kulağıma fısıldadığı bir kıkırdama oluyor. Düşmemek için kendimi tutmaya çalışırken ellerim Zane'in saçlarından kayıyor, ama bu asla mümkün olamaz, Eldon tam önümde dururken.

Zane'in parmakları uyluklarıma gömülür, beni havada tutar, bacaklarım Creed için açık kalır ve aynada kendimi görürüm. Siktir. Eldon'un sırtı beni büyük ölçüde gizler, ama yüzümdeki çaresiz ihtiyaç ifadesi her şeyi anlatır. Creed önümde diz çökmüşken, sadece bir adamım yeterince yakın değildir.

Brax.

Başımı daha önce oturduğu yere doğru eğdiğimde, onu tam bıraktığım yerde buluyorum. Ama şimdi, o da bizim gibi çıplak ve bizi izlerken tembelce sikini okşuyor.

Lanet olsun.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, göğüslerimden başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Creed'in parmaklarının üzerine boşalmanı istiyorum. *Sonra* ben de gelip oynayacağım."

Onun emrini yerine getirirken ne kadar zevk aldığımı fark edince, tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde onaylayarak mırıldandım. Creed de onun talebini yerine getirerek, klitorisimi emdiği sırada iki parmağını içime derinlemesine soktu. Dudaklarımdan çıkan sesi bastıramadan çığlık attım, ama yapabilseydim bile geri almazdım.

Eldon'ın omuzlarını kavrayarak, Zane boynumu emirken o tekrar ağzımı ele geçirince, bir sonraki ecstasy çığlıklarım da yakalanır.

Aralarında o kadar hızlı kıvranıyordum ki yanıyorum, içimde dolaşan orgazm doruğına ulaştığında öleceğime eminim, beni milyonlarca parçaya ayırıyor. Nefes alamıyorum, göremiyorum, duyamıyorum. Tek yapabileceğim, Creed bana verecek hiçbir şey kalmayana kadar beni tatmin etmeye devam ederken, doruğına ulaşmamın şiddetini hissetmek.

Eldon dudaklarımı bıraktığında, yüzünde memnun bir gülümsemeyle, "Vay anasını" diyorum. Creed ve Brax'ın yüzlerinde de aynı gülümseme var, onlara baktığımda, Zane'in sırtışını aynada görmeyi başarabiliyorum, sonra o beni titrek bacaklarımla yavaşça yere indiriyor.

"Aferin küçük Shadow," diye mırıldanır Brax bana doğru yavaşça yürürken. Creed ve Eldon tek kelime etmeden, bana ulaşması için yeterli bir yol açacak şekilde yana çekilirler. Kol mesafesine geldiği anda, elini uzatır ve amımı avuçlar.

"Siktir," diye inlerim, huysuz gargoyle bana sırtarak bakarken destek için Zane'e yaslanırım.

"Şimdi bu benim." Avucunu klitorisime dayayarak, üç parmağını girişime dokundurur ve hala ne kadar ıslak olduğumu hisseder. Gözlerindeki yakıcı bakış, ne kadar memnun olduğunu gösterir.

Zane'in elleri kığımın yuvarlaklarına kayarken kulağıma fısıldadı. "Bu benim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, içimi vahşi bir zevk dalgası kaplar, ama Brax'ın göğsüne avuçlarımı dayayarak başımı sallarım. "Burada olmaz," derim, bu kelimeleri söylerken kendimden nefret ederim, ama temizlenebileceğimiz başka bir yer yok. Zaten yeterince kötü olacak.

"Merak etme, Shadow. Her şeyi halledebileceğimizi unutuyorsun." Brax'a göz kırpıyorum, çenem gevşiyor, yolumuzda başka bir engel bulmaya çalışıyorum, ama gerçekte öyle bir engel yok.

Başımı sallıyorum. Küçük bir işaretle dördü birden harekete geçiyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve bir saniye sonra kendimi Brax'ın üzerinde dizlerimin üzerinde, dizlerim onun belinin iki yanında dururken buluyorum. Hazırlanacak zaman yok, çünkü o penisini içime derinlemesine sokuyor ve ben zevkten çılgın atıyorum.

Vücudum ısınır, Creed ve Eldon'un önümde penislerini okşadıklarını izlerken, zevkten cildim pembe ve kırmızı lekelerle kaplanır. Brax'ın elleri belimi kavrar, Zane ise kığımın genişçe açar ve ele geçirmek için can attığı deliği diliyle yalar.

"Onları tat, Shadow," diyor Brax, çenesi gergin ve gözleri büyümüş.

Bunu yapmak için çaresizce, ellerimi göğsüne dayayıp dilimi dışarı çıkarırken gözlerimi ikisi arasında gezdiriyorum. Eldon ilk harekete geçiyor, penisini dudaklarıma sürüyor ve ben onun ucunu emmeye başlarken, Zane parmağını kığıma sokup beni gerginleştiriyor.

beni gererken, parmağını kıcıma sokarak beni genişletir. Zaten çok dolu hissediyorum ve o gerçekten içime girdiğinde bunun daha da yoğunlaşacağını biliyorum.

Brax ve Zane arasında vücudumu gevşeterek, enerjimi Creed ve Eldon arasında emmeye odakladım, bir elimle Brax'ın göğsüne dayanarak, emmediğim kişiyi kavrayabilmek için ileri geri hareket ettim.

Zane iki parmağını kullanarak beni daha da genişletince donup kalıyorum, bu da Brax'ın benim üzerine çıkmasını sağlıyor, benim üzerine çıkmamı beklemek yerine, ve yıldızlar görüyorum. Hepsini hissetmem lazım. Onların orgazmlarıyla beni boyamalarını istiyorum. Dudaklarını benim dudaklarımla lekelemek istiyorum ve herkesin onların benim olduğunu bilmesini istiyorum.

"Hazır mısın, Dove?" diye sorar Zane, ben başımı sallarken dudakları boynumda ve omuzlarımda dolaşır. Brax, Zane kendini hizalarken bir anlığına hareketlerini durdurur ve ben de ağzıma bir penis alarak kendimi ve içimde büyüyen beklentiye oyalama kararı alırım. Creed şanslı kazanan olur ve ben onu boğazımın derinliklerine yutarım, Zane uzun penisıyla sıkı deliğimi yavaşça delirken içimi acı ve zevk karışımı bir dalga kaplar.

Göz kapaklarım kapanır, zihnim seksle dolup taşar, dünya kaybolur, geriye sadece tenime dokunan farklı dokunuşlar kalır. Brax'ın parmaklarının kaburgalarımı ısırması. İçimdeki dolgunluk ve içimdeki iki penisin hassas duvarlarıma sürtünmesinin baştan çıkarıcı hissi. Creed'in aç penisinin dilimde bıraktığı sıcaklık. Eldon'un penisinin elimde damlayan ön sıvısı.

Zane içime tamamen girdiğinde, penisi mümkün olduğunca derine girdiğinde, nefesimi toplamak için bir saniye duruyorum. Sonra hareket etme ihtiyacı beni ele geçiriyor.

"Beni kullanın," diye yalvarırım ve Creed'i tekrar emmeye başlarım, ve benim isteğim onların emridir.

Brax beni acımasızca sikiyor ve Zane hızla ona eşlik ediyor, her an dolu olduğumdan emin oluyor. Creed parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımı sikkemeye başlıyor, her itişinde boğazımın arkasına vururken Eldon sikini elimden çekiyor, yüzüme boşalmadan önce kendi sikini çekip duruyor. Sıcak damlalar beni kaplar, bir damla Creed'in sikine düşer ve ben kendi orgazmımı kovalamadan önce onun orgazmının bir ipucunu alırım.

Vücudumdaki her kas gerginleşir, beni tüketen her iki erkeği de sıkıca sarar. Dünya yana doğru eğilir, her şey yavaş çekimde çözülür

dalga dalga zevk beni tüketirken her şey yavaş çekimde çözülüyor. Sinirlerim yıpranmış, vücudum coşkuyla titriyor.

Creed beni ilk dolduran olur, her damlasını yutarken spermi dilimi kaplar, inlemeleri her adımda beni cesaretlendirir. Geri çekildiği anda, artık kendimi tutamayarak Brax'ın göğsüne düşerim ve o kolunu bana dolayarak, başımı omzuna dayayıp beni yerinde tutarken, tekrar tekrar içime girer.

Amım hala ondan sonuna kadar yararlanıyor, kulağıma fısıldarken birkaç dalga daha orgazm yaşıyorum. "İşte böyle, Shadow. Beni boşalt." Son kelime, tam da bunu yaparken bir hırıltıdan ibaret ve Zane arkamdan ilahi söylemeye başlıyor.

Tamamen bitkin düşmüş durumdayım, nefesimi zar zor kontrol edebiliyorum. İkisi de vücudumdan çekilip beni titreyerek bırakırken, bayılmak üzere olduğumdan eminim. Creed yüzümden bir tutam saçımı geriye doğru çekene kadar, hayatımda hiç bu kadar çılgın hissetmemiştim.

"Peki, yemek konusunda..."

O başka bir şey söylemeden sözünü kesiyorum, gözlerim daha uyanık hale gelirken iri iri açılıyor.

"Önce beni temizle. Sonra bana yemek verebilirsin."

OTUZ DÖRT

RAVEN

Parmaklarım, elbisemi kaplayan siyah, parıldayan yapay elmaslar ve kristallerin üzerinde kayıyor. Son giydiğim zamanı hatırlayınca omurgamdan bir titreme geçiyor ve içim burkuluyor. Adamlarım bedenimi parçalayıp beni kurutmadan önce kısa bir süre denediğim için bunu giymek sayılır mı?

En azından bu sefer, bu kıyafeti biraz daha uzun süre giyeceğim. Siyah, burnu açık topuklu ayakkabılar, dumanlı göz makyajı ve koyu kırmızı ruj sürmeyi tercih ettim. Saçlarımı arkada topuz yapıp, yüzümü çerçeveleyen birkaç saç telini serbest bıraktım.

Mağazada uyumlu siyah bir yapay elmas çanta da vardı, onu da aldım. Kız bana tavsiye ederken göz teması kurmadım; hazın tadını çıkarmakla meşguldüm ve onun duyup duymadığını merak ederek eğlencemi bozmak istemedim.

Yatak odamın kapısı çalındı ve ben cevap veremedim kapı açıldı ve Zane kafasını kapı çerçevesinden içeri soktu. Ela gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı ve beni süzerken dili dışarı çıktı.

"Siktir, Raven."

Yavaşça ona doğru yürürken gülümserim. "Burada kalıp bunu yapmamızı öneriyorsan, ben varım."

"Keşke," diye mırıldanır ve ben yaklaşırken kapıyı daha fazla açar. "Ama babam, yola çıktığımı kontrol etmek için kabuktan bana ulaştı bile."

"Kabuk mu?"

"Evet, acil durum iletişimi," diye açıklıyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omzunun üzerinden işaret ediyor. "Sana da verilmedi mi?"

Kaşlarımı çatarak buraya geldiğim zamanı düşündüm, ama bana bir tane verildiğini kesinlikle hatırlamıyorum. Abel, Monarşi'nin bir üyesi mi? Teknik olarak evet, ama o bir Monarş değil. Tek aldığım, babamın saçmalıklarından bir kaşık dolusu ve ardından Lyra'dan yeni hayatımın içinde olduğu bir zarftı. Ama o zarfın içindekileri de boşalttığımı hatırlıyorum ve içinde hiçbir şey yoktu.

"Hayır, sanmıyorum." Eldon salondan adımını bağırırken, ona elimi sallayarak onu uzaklaştırırım.

"Hazır mısın?" diye sordu beni görünce ve ben başımı salladım.

"Hayır, benimle burada kalmak ister misin?" Dudaklarımı büzerek, bunun işe yarayacağını umuyorum, ama o bana başını salladığı anda, bundan kurtulamayacağımı anlıyorum.

"Hadi. Gidelim. Ne kadar çabuk gidersek..."

"Oradan o kadar çabuk ayrılabiliriz. Biliyorum," diye gözlerimi devirerek sözünü kesiyorum ve o da elimi tutarak kapıya ulaşmadan beni durduruyor.

"Demek istediğim, oraya ne kadar çabuk gidersek, bu istenmeyen misafirlere o kadar çabuk veda edip eve dönebiliriz, böylece seni gelecek haftaya kadar sikebilirim. Kulağa hoş geliyor mu?" Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezerken, içimi bir elektrik akımı kaplar.

"Evet."

"Güzel. Şimdi o seksi kıçını arabaya sok. Bu gece oradaki her pisliğin senin bizim olduğunu bilmesini istiyorum. En azından *benim*," diye düzeltir gülümseyerek, elimi daha sıkı tutar ve beni bekleyen arabaya götürür.

Brax çoktan dışarı çıkmış, güçlü, geniş vücudu sınırlı ay ışığıyla belirginleşiyor. Creed, Zane ile birlikte bir adım arkamızdan koşarak dışarı çıkıyor ve hepimiz arabaya oturana kadar hepsinin aynı kıyafeti giydiğini fark etmiyorum: siyah takım elbise, bembeyaz gömlek, siyah kravat ve siyah ayakkabılar.

Aynı şeyi giyip de tamamen farklı görünmeleri çok ilginç. Brax hâlâ birini öldürecekmiş gibi görünüyor. Bunu yaparken çok çekici görünecek. Zane lanet bir ulusa hitap edecekmiş gibi görünüyor, Eldon ise playboy ihtişamıyla tüm kızların iç çamaşırlarını düşürecekmiş gibi sırtıyor. Creed ise derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sanki masal veya halk şarkısı sözleri onun güzel zihninde şekilleniyormuş gibi.

Yolculuk sırasında adamlarıma olan hayranlığım ile kendimi kaybettim ve çok geçmeden ana akademi binasına vardık. Yolda sergilenen güzelliklere bakmak yerine kendime moral vermediğim için anında pişman oldum.

Brax arabadan ilk çıkan kişi oluyor ve inerken bana elini uzatıyor, ben de mırıldanarak teşekkür ederek elini tutuyorum.

"Ailemin burada olması beni geriyor," diye ekliyorum, ama bunu söylemezsem, sonunda patlamadan önce göğsümün içinde birikip kalacakmış gibi hissediyorum.

Brax bana dönüp bakmadan Zane cevap veriyor: "Öyleler." Mideme bir taş çarpmış gibi hissediyorum ve gerginliğim tam bir endişeye dönüşüyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Babam aradığında, hepimizin uzun bir masaya oturtulduğumuzdan emin olduğunu söyledi. Hep birlikte."

"Biz mi?"

"Hepimiz," diye açıklıyor Brax, diğer konukların izinden salona girerken eli hala benim elimi sıkıca tutuyor. Sanırım bu, birini dövmeden bana gösterdiği en açık sevgi gösterisi. Onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden dudaklarımı kapalı tutarak ona bakıyorum ve açıklaması için bekliyorum. "Ve ailelerimiz. Büyük bir mutluluk olacak." Bu durumdan hiç hoşlanmıyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Ama Rhys orada olursa, kendimi biraz daha güvende hissedeceğimden eminim.

Kalabalık içeri girmeye devam ediyor, ta ki son etkinliğin yapıldığı balo salonuna açılan çift kapıya gelene kadar. Buradaki etkinliklerin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda hâlâ kararsızım. Bu dört duvarın içinde son bulunduğumda, ailem ve kardeşim tarafından kesinlikle bunalmışım, ama buradan çıktığımızda... o gece, erkek arkadaşlarımla benim için birçok ilkin yaşandığı bir gece oldu.

Bu gece menüde de aynı seçenekler varsa, belki de istenmeyen aile üyeleriyle geçireceğim bir saat kadar bir süre katlanılabilir olabilir.

"Baban Burton'ın burada olup olmayacağını biliyor mu?" diye soruyorum ve Zane başını sallıyor. Burada olacağını varsaymalıyız, ama son birkaç gündür hiç ortalarda görünmediği için emin olamıyoruz.

"Sadece tahmin edebiliriz, ama bu konuda hiçbir şey söylenmedi."

Sebastian'ın Erikel ile konuşmasını duyduktan sonra, ya da duyabildiğimiz kadarıyla,

en azından o zamandan beri Burton'ı arıyoruz. Lyra'yı da görmedim, duymadım, bu da beni daha da endişelendiriyor. Fitch ile bile konuştum, ama yine de bir şey yok. Ona ayrıntıları anlatamadım. Nedenini bilmiyorum. Burton'ı görmek istiyorum. Bugün gelmezse, başka kimse olmaz, o zaman seçeneklere ihtiyacımız olacak. Rhys gibi, o da bize yardım edecek.

Umarım.

O adamdan bahsetmişken, sanki düşüncelerimde adını duymuş ve kendini çağırmış gibi. Kapının yanında bekliyor, daha önce görmediğim iki erkek ve bir kadınla konuşuyor, ama onun her sözünü dinliyor gibiler. Bu adamın Monarşi içinde çok yüksek bir konumda olduğunu, çok saygın ve büyük bir etkisi olduğunu unutmamam lazım. Tüm bu özelliklere sahip olması ve aynı zamanda Zane'in babası ve ailem... kendileri gibi davranırken beni kurtaran kişi olması garip.

Belki bu gece annemle baş başa kalıp onun bakış açısını anlamam için iyi bir fırsat olabilir. Abel'in yaptıklarından açıkça memnun değildi, ama neden bunu açıkça engellemedi? Benim bilmediğim ne var? Göremediğim ne var?

"Raven... iyi misin?" Rhys'in sesi beni düşüncelerimden koparır. Dalgınlığımı fark etmemişim. Durduğumuzu bile fark etmemişim.

"İyiyim, özür dilerim. Daha uyanık olmam gerekirken kafam çok karışık," diye itiraf ediyorum, şakağımı okşayarak, ve onun yüzünde anlayışlı bir gülümseme yayılıyor.

"Anlaşılabilir bir durum. Hepiniz beni takip etmek ister misiniz?" Zane ile yan yana, başka bir şey söylemeden yola çıkar ve ben destek için Brax'ın elini daha sıkı tutarım. Creed boş tarafıma yaklaşır ve elini belimin altına koyarken, Eldon'un varlığını hemen arkamda hissedirim.

Masayı bir kilometre öteden görüyorum ve içimden irkiliyorum. Odanın ortasında, kurulan podyum ile giriş kapıları arasında, devasa ve rahatsız edici görünüyor. Sanki diğer herkesin koltukları onun etrafına yerleştirilmiş gibi. Tüm odayı kaplıyor ve bu tamamen benim hatam, çılgın ailem ve onların dramları Rhys'i bu önlemleri almaya zorladı.

Annem beni ilk fark eden kişi oluyor, beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Koltuğundan kalkıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kat ediyor, bir saniye sonra beni kollarına alıyor.

Beni o kadar sıkı sarıyor ki nefesim kesiliyor ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissederek ona aynı şekilde sıkıca sarılıyorum.

"Canım kızım," diye fısıldıyor kulağıma, beni hafifçe sallayarak.

"Anne," diye fısıldıyorum, benden sakladığı onca sırı, onca gizlemesine rağmen hala ona güveniyor olmaktan nefret ediyorum. Ama ne olursa olsun, kolları her zaman rahatlatıcıdır ve bunun bir anlamı olmalı, eminim.

Geriye yaslanarak, Brax'tan Creed'e, sonra omzumun üzerinden Eldon'a gülümseyerek bakıyor. "Olan biten her şeyi duyuyorum. Profesör Burton bile uğradı. Raven, senin bir familiarın olduğunu söyledi. Bir familiar! Bu harika, hem de bir griffin. İnanılmaz. Nasıllar?"

"Harika, teşekkürler." O kadar da harika olmasa da, o başka bir sırrı saklarken, başka bir sorunumla dikkatimi dağıtmak istemiyorum. "Konuşmalıyız, anne. Anlamadığım çok şey var."

Yanağımı avuçladı, gözleri hüznle karardı ve hafifçe başını salladı. "Yakında, canım. Şimdilik sahte neşeli Hendrixler olalım, tamam mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılır. "Az önce sahte mi dedin, çünkü bu... sen benim annem misin?" Kıkırdaması beni sarar, kalbimi ısıtır. Umarım yakında derken bu geceyi kastediyordur, çünkü daha fazla bekleyemem. Ona bunu açıklığa kavuşturmaya çalışırım, ama o beni çoktan masaya doğru çekmektedir.

Omzumun üzerinden bakınca, Brax, Creed ve Eldon'un endişeli bakışlarıyla bana baktıklarını görüyorum. Zorla gülümsüyorum, ama bu onların tavrını değiştirmiyor ve isteksizce bizi takip ederek kendi ailelerine selam veriyorlar.

Annem, Abel ile arasındaki koltuğu çekip bana oturmam için işaret ettiğinde irkildim. Sinirlenerek burnumu genişlettim, solumda oturan babamın varlığı omurgamı gerdi, ama fark ettiyse de umursamıyor gibiydi.

"Raven, nasılsın?" Ona taş gibi bir yüzle döndüm, bu da onun gülümsemesini daha da genişletti. "Profesör Burton, artık bir tanıdığın olduğunu söylüyordu. Bir..."

"Griffin, evet, biliyorum. Bu konuda senden ne beklemeliyim? Onu çalacak mısın? Ona zarar verecek misin? Onu silah olarak mı kullanacaksın?" Onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemediğim için kaşlarımı kaldırdım ve ilk kez yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Raven, öyle değil..."

"Öyle değil mi, *baba*?" Onu kesip durdurduğumu umursamadan ısırırım.

Derin bir nefes alır, koltuğuna yaslanarak omuzlarını öne doğru eğerek yenilgiyi kabul eder ve o anda Sebastian'ın onun diğer yanında oturduğunu hatırlarım. Keskin bakışım bir bakışa dönüşür ve o da bana aynı bakışı geri gönderir. Güzel. Hislerimiz karşılıklı.

"Raven, canım, nasılsın? Rhys'e seninle sohbet edebilmek için sana yakın olmak istediğimizi söyledim, ama görünüşe göre erkekler pek dinlemiyorlar," Eldon'un annesi, etrafımızdaki sohbetler gürültüye dönüşürken gülerek diyor. "Gerçekten

bir kadınlar günü planlamalıyız. Üçümüz. Ben, sen ve Evangeline. Çok uzun zaman oldu."

Bu... aslında iyi bir fikir gibi geliyor. Annemle baş başa, kesintiye uğramadan ve istenmeyen dinleyiciler olmadan? Evet, lütfen.

"Ben de varım," diye cevap veriyorum, garsonlar masaya içecekleri getirirken geniş bir gülümsemeyle. Odaya göz gezdirerek Burton'ı görebilecek miyim diye bakıyorum. Annemle babam ikisi de ondan bahsetmişti ve Sebastian'ın Erikel ile gizlice buluştuğu gerçeğini gerçekten tartışmak istiyorum.

"Basilica Realm'in lideriyle çok fazla etkileşimde bulundun mu?" diye soruyor babam, sesi her zamankinden daha alçak. Sebastian ile derin bir sohbete dalmış olmasını bekleyerek ona doğru hızla dönüyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, baktığı kişi benim.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılır, ama bu adamla hiçbir şey yapmak istemememe rağmen, merakım konuşmayı durdurmamı engeller. "Erikel mi?" Emin olmak için sorarım ve o başını sallar.

"Çok az. Geçen gün derslerimden birindeydi, ama onun dışında sadece gelişini duyuran toplantıda gördüm." Bu bilgiyi sindiriyorum ve onun rahatlamış gibi görünen bir nefes aldığını gördüğümde, gözlerim beni yanıltıyor olmalı. Kesinlikle olamaz. "Neden?"

"Neden ne?" diye soruyor. Yüzündeki ifade hızla yerine oturuyor ve Sebastian'ın ikimizi izlediğini hissediyorum.

"Neden bunu soruyorsun?"

"Sebebi yok," diye mırıldanır ve önündeki bardağa uzanır. Bardağın içindeki sıvı bulanık kahverengi renktedir ve yüzündeki ifadeye bakılırsa tadı da sert olmalıdır.

Beni karanlıkta bırakmaya çalışacaksa, gerekirse konuşmayı başka bir yöne çekebilirim. "Peki ya sen, Sebastian? Bazilika misafirleriyle herhangi bir etkileşimin oldu mu?"

Ağzının köşesi alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor, sanki beni ateşe vermekten başka bir şey istemiyormuş gibi, ama bunun yerine nazik davranmaya çalışıyor. "Hayır. Neden zamanımı öyle serserilerle harcayayım ki?"

"Sebastian, böyle konuşmamalısın," diye araya girer annem ve o da ona ters ters bakar.

"Bana neyin söylenip neyin söylenmeyeceğini söyleme hakkını uzun zaman önce kaybettin," diye homurdanır, babanın elinden bardağı kapar ve kalanını kendisi içer.

Eh, bu gece olaylı geçecek. Bundan eminim.

Geniş gözlerle masanın etrafına bakarak, bu iğrenç ortamda oturan ve ailemin dramını izleyen her bir Bishop'a sessizce yalvaran bakışlar atarım. Bu gidişle babamın bardağındaki her ne varsa onu isteyebilirim.

"Herkes iyi akşamlar." Kafam, Profesör Burton'ın durduğu podyuma doğru döner. "Yemek servis edilmeden önce, birkaç söz söylemek istiyorum." O, herkesin dikkatini üzerine çekerken, odada sessizlik hakim olur ve etrafımızdaki tüm sohbetler durur. "Hepinizin bildiği gibi, bu akşam Basilica Krallığı'ndan gelen sürpriz misafirlerimizi kutlamak için bir araya geldik. Basilica Krallığı'nın hükümdarı Erikel ve Shadowgrim Enstitüsü'nden seçkin birkaç öğrencisi." Onları bir hafta boyunca ağırlamanın ne kadar harika olduğunu anlatmaya devam ederken, dikkatim bana inanılmaz derecede yakın eğilen babama kayınca onu duymazdan gelmeye başlıyorum.

"Raven," diye mırıldanır ve beni donduracak kadar korkutur. Tabii ki, bana bir şey atmak için bu anı seçer, bunu bilmeliydim. Ben ona yeterince hızlı ilgi göstermediğimde veya varlığını fark etmediğimde, "Raven" diye tekrarlar.

Onu susturmak için çaresizce, gözümün ucuyla ona ölümcül bir bakış atarım. "Ne?" diye tıslarım, vücudum kaskatı kesilir ve bana atacağı her türlü saçmalığa hazırdır.

Biraz daha yaklaşır, konuşmadan önce bir an durur. "Beni ne kadar nefret edersen, ben seni on kat daha fazla seviyorum, bunu bil."

Ne?

Kaşlarımı çatıyorum, kulaklarımda nabzımın sesi çınlarken ona dönüp yüzüne bakıyorum, ama o podyuma odaklanmış durumda. Annem dikkatimi çekmek için uyluğuma dokunuyor, ama ben olduğum yerde donup kalmışım.

Neden böyle bir şey söyledi?

Bu ne demek lan?

Nefesim kısa ve kesik kesik gelirken, isteksizce podyuma dönerim ve Erikel'in Burton'a yaklaştığını görürüm. "Lütfen, onur konuğumuzdan birkaç söz," diye ısrar eder Burton, ona tüm spot ışığını vermek için bir adım geri çekilir.

"Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz," diyor Erikel, sanki sözcükler dilinde yanlış bir tada sahipmiş gibi, boğuk bir sesle. "Silvercrest Akademisi'ne gelmek çok uzun zamandır hayalimdi, ama bunca zaman sonra burada olduğum için mutluyum." Gözleri odayı tarıyor, her bir kişiyi hafızasına kazıyor. "Ancak, üzücü bir haberle

Silvercrest Akademisi ve çevresindeki şehrin artık karanlıkta bu kadar yüksek ve parlak durmayacağını duyurmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Koltuğumda dik ve sert bir şekilde oturuyorum, her sözünü dikkatle dinliyorum. Adamlarımın her biri masanın diğer tarafından bana bakıyor, gözlerinde benimkilerde olduğu gibi belirsizlik ve kafa karışıklığı parıldıyor.

"Üzgünüm, Erikel. Ne demek istiyorsun?" Burton, hafif bir gülümsemeyle nazıkçe öne çıkarak sorar. Onunla Erikel arasında gümüş bir parıltı çakar ve bir an sonra Burton acı içinde çığlık atar.

Profesör Burton'ın kanı bıçağın üzerinde kırmızı bir iz bırakarak akarken, odada çığlıklar ve haykırırlar yükselirken, biz dehşetle onu izliyoruz.

Farkına bile varmadan ayağa kalkarım, düşünmeden topuklu ayakkabılarımı çıkarırım, ama iki ayağım da yere basınca birdenbire hareket edemez hale gelirim.

Panik başlar, çılgın Erikel'e bakarken, kurbanına gülerek bakıyor, sonra dikkatini izleyicilere çeviriyor.

"Dostça ziyaretler dostlar içindir. Ben E Levin Krallığı'nın dostu, arkadaşı veya müttefiki değilim ve asla da olmayacağım." Onun sözleri ortaya çıktıkça derin bir nefes almaya çalışıyorum. Onun zevkine göre, onun uydurduğu yalanlar şimdi odayı doldurmak için acele ediyor. "Burada olmamızın tek nedeni kontrol ve güç. Gerekirse savaş." Pelerini yere düşüyor, Burton'ı tamamen hiçe sayarak, altında öğrencilerinin de giydiği aynı kıyafeti ortaya çıkarıyor.

Kollarını genişçe açarak derin bir nefes alır ve ciğerlerinin tüm gücüyle bağırır; aynı anda, beni yerinde tutan büyü kalkar. "Taburları getirin!"

Histeri etrafımızda yankılanırken, arkamızdan kapılar gürültüyle açılır. Bakır ve kırmızı lekelerle kaplı altın zırh giymiş devasa bir adamın önderliğinde askerler odaya dalar. Siyah gözler odayı kaplar, orada bulunan herkese korku salar. Bir kişi hariç.

O gözleri tanıyorum. Hiç şüphesiz tanıyorum. Omzumun üzerinden nefes nefese, sessiz ve gözlemci aşkımı ararken, onun dudaklarından bir kelime dökülür.

"Baba?"

SON SÖZ

Wo w, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu kitabı yazmaya başladığımdan beri hayatımda çok şey oldu ve değişti. Çok yakın bir aile üyemiz şimdi felç geçirdi. Felç hakkında şimdiye kadar hayal edebileceğimden çok daha fazla şey biliyorum, ama kızımız güçlü ve onun gücü, bu kitabı yazmaya devam etmem için bana

bu kitabı yazmaya devam etmek için gerekli kelimeleri bulmamı sağladı.

Tanrı, üçüncü kitapta hepinize yardım etsin, çünkü Emerson U Serisi'nde Linda rolünü oynayan benim cesur Nan'ım, Linda, şu anda çok hasta ve yine onun gücü yazmaya devam etmemi SAĞLIYOR.

Tek söyleyebileceğim, birbirlerini desteklemeye inanan güçlü kadınlarla çevrenizi sarın, bu sizin dünyanızı değiştirir. Umarım bir gün insanlar benim için de böyle derler.

Herkesin destekçisi olmak istiyorum, en kötü günlerimde bile sizi motive etmek istiyorum. Dünyanın gülümsediğini görmek istiyorum.

Yalan söylemeyeceğim, bu son... bu kitap için tasarlanan son değildi, hatta bu serinin bir parçası bile değildi haha ama parmaklarım kendiliğinden hareket etmeye başladı ve ben hiçbir şey kontrol edemedim. Creed'i ve o rüya gibi oniks gözlerini suçluyorum. Ya da belki Brax'ı suçluyorum, çünkü... şey, o Brax haha Gerçekten, kalbimin derinliklerinden, burada olduğunuz için teşekkür ederim ve bana her gün sessiz bir güç verdiğiniz için teşekkür ederim, dünya bunu istemese bile, size en iyi halimi sunmam için.

Kalbim dolup taşıyor.

Cursed Shadows'a, Ocak 2024'te çıkacak olan kitaba...

TEŞEKKÜRLER

Benim teşekkürlerim her zaman şöyle olur: Teşekkürler Michael, teşekkürler çocuklar, teşekkürler alfa'lar, teşekkürler beta'lar, teşekkürler Kirsty, teşekkürler kapaklar, teşekkürler iç sayfalar. Tüm teşekkürlerimi her yere yayıyorum lol çünkü bana varlıklarıyla, yetenekleriyle ve destekleriyle şeref veren her bir kişiye minnettarım. Hepinizi seviyorum ve bunu biliyorsunuz, bilmiyorsanız bana ulaşın, size hatırlatayım.

Ama bu kitap için, en büyük ve en içten teşekkürlerim, her gün kocam olarak adlandırdığım adama gidiyor.

Michael.

Dünya bize karşıydı, ama yine de ayağa kalktık. Biz bir takımız, her zaman öyleydik. İster gece geçip giden gemiler gibi çalışmak, ailemizi desteklemek ve iki güzel çocuğu büyütmek için zamanımızı askıya almak, ister Ikea'dan aldığımız bir düz paketi bir araya getirmek olsun.

Sen ve ben.

Ama bunu bana son birkaç aydan daha iyi gösteren hiçbir şey olmadı. Florida'da geçirdiğimiz olağanüstü iki haftanın ardından, annen felç geçirdi. Sessizce, gerektiğinde senin yerini doldurdum ve ikimizin birlikte ebeveyn, aile, arkadaş ve eş olarak %100'lük bir performans sergilediğimizden emin oldum.

Fırtına bizi bir iki hafta boyunca sakın bir şekilde esip geçti ve şimdi büyükannem yoğun bakımda. Bir kez daha sessizce, sen 10 numara ayakkabılarını benim 5 numara ayakkabılarıma sıkıştırırken, bir takım olarak %100'e ulaşıyoruz.

Seninle birlikteyken her türlü fırtınayla başa çıkabilirim.

Ama bir gün, elimizde kokteylimizle deniz esintisinin ve gün batımının tadını çıkarırken dünyaya gülümseyeceğiz.

Gülümsemeye devam et, yakışıklı.

Teşekkürler

YAZAR HAKKINDA

KC Kean, yazma serüvenine 2020 yılında, pandemi ve evde eğitim döneminin ortasında başladı... Yaşasın! Fade to Black'ten MM ve ters haremlere kadar tüm ateşli kitapları okuduktan sonra, kendi dünyasına da dalmaya karar verdi.

KC yazma mağarasında saklanmadığında, Dreamlight Valley oynuyor, kocası, çocukları ve evcil hayvanlarıyla Birleşik Krallık'ın sınırlı güneşinin tadını çıkarıyor veya bir yarışma gibi vinyl plak koleksiyonu yapıyor.

[Aceholes Reader Group](#)'a katılın, [yazar Facebook sayfamızı](#) takip edin ve aşağıdaki bağlantılardan Instagram'da benimle birlikte eğlenin.

KC KEAN'IN DİĞER ESERLERİ

FEATHERSTONE AKADEMİSİ

(Mafya akademisi ters harem tamamlanmış seri)

[Benim Soyum](#)

[Senin Soyun](#)

[Bizim Soyumuz](#)

[Kırmızı](#)

[Özgürlük](#)

[Kurtuluş](#)

ALLSTARS SERİSİ

(Bir zorba, spor romantizmi ters harem tamamlanmış dizi)

[Zehirli Dere Kirli](#)

[Dere Çarpık Dere](#)

BETHANY & RYAN'IN HİKAYESİ

(MF bağımsız spin-off)

[Kül Ol](#)

EMERSON U SERİSİ

(Karanlık, üniversite ters harem tamamlanmış seri)

[Düşüşümü İzle](#)

[Yükselişimi İzle](#)

[Hükümdarlığımı](#)

[İzle](#)

SAINTS AKADEMİSİ

(Tamamlanmış bir fantastik akademi ters harem serisi)

[Pervasız Ruhlar](#)

[Yaralı Ruhlar](#)

Kötü Ruhlar

Korkusuz

Ruhlar Kalpsiz

Ruhlar

ACIMASIZ KARDEŞLER MC

(Bir motosiklet kulübü ters harem tamamlanmış dizi)

Acımasız Öfke

Acımasız Asi

Acımasız İsyân

SILVERCREST AKADEMİSİ

(Bir fantezi akademisi ters harem serisi)

Düşen Gölgeler

Kader Gölğeleri

Lanetli Gölğeler - Ocak 2024'te çıkacak

Zincirsiz Gölğeler - Mart 2024'te çıkacak

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Adanma	
Epigraf	
1. Raven	
2. Brax	
3. Raven	
4. Kuzgun	
5. Raven	
6. Eldon	
7. Raven	
8. Raven	
9. Raven	
10. Raven	
11. Creed	
12. Eldon	
13. Raven	
14. Eldon	
15. Zane	
16. Raven	
17. Brax	
18. Raven	
19. Brax	
20. Raven	
21. Zane	
22. Raven	
23. Raven	
24. Creed	
25. Raven	
26. Raven	
27. Raven	
28. Raven	
29. Zane	

[30. Raven](#)

[31. Creed](#)

[32. Raven](#)

[33. Raven](#)

[34. Raven](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında KC](#)

[KEAN'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

